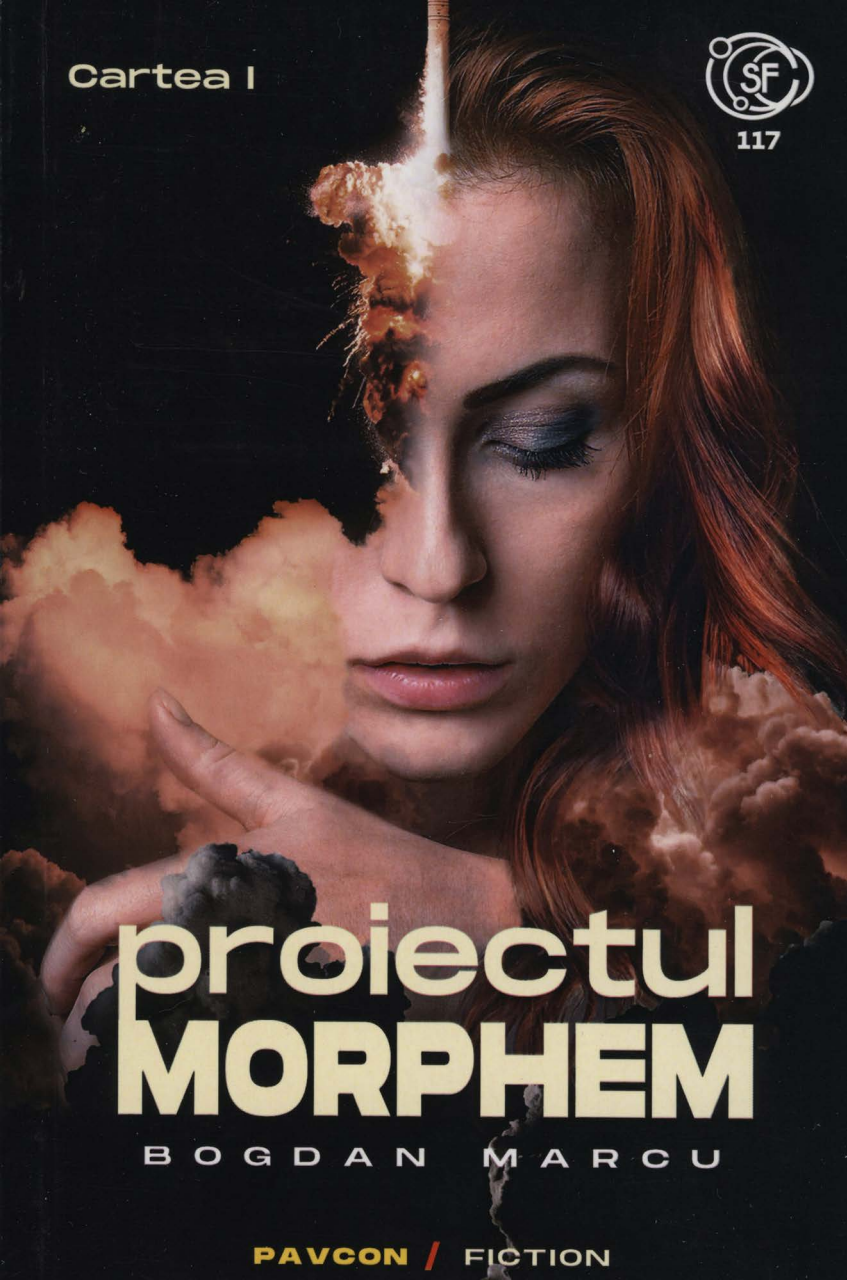
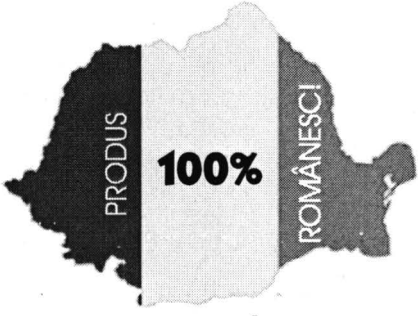

Cartea I
SF
117
proiectul
MORPHEM
BOGDAN MARCU
PAVCON / FICTION

PROIECTUL MORPHEM

1

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HEROIC-FANTASY # **FICTION** # HORROR # SCIENCE-FICTION

Colecția Science-Fiction

117

Bogdan Marcu
PROIECTUL MORPHEM
Vol. 1

© 2019, Bogdan Marcu
© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARCU, BOGDAN
Proiectul Morphem / Bogdan Marcu. - Bucureşti: Pavcon, 2019
2 vol.
ISBN 978-606-9057-17-9
Vol. 1. – 2019. – ISBN 978-606-9057-18-6

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Traducător: **Ona Frantz**
Coperta: **Zoe Olaru**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-17-9
ISBN 978-606-9057-18-6

BOGDAN MARCU

Proiectul Morphem

Vol. 1

În românește de Ona Frantz

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2019

În memoria prof. dr. Victor Pimsner.

În memoria lui Harold F. Graifer.

Colegilor mei absolvenți ai Institutului Politehnic din București, Facultatea de Aeronave.

1

747-ul părea să plutească peste 110-sud. Un cașalot de aluminiu plin cu oameni obosiți, aterizând pe Aeroportul Internațional Los Angeles.

Jos, în traficul congestionat al autostrăzii, Julia s-a aplecat de pe locul din spate și și-a sprijinit bărbia de umărul meu. Ochii ei urmăreau avionul prin parbriz.

— Cum de zboară așa încet? m-a întrebat.

I-am povestit despre aripi, voleți și unghi de atac, gândindu-mă în tot acest timp la Beretta pe care o aveam în servietă. Luasem hotărârea cu câteva zile înainte de plecarea lor și o stranie ușurare mă cuprinsese de atunci. Pe când conduceam spre aeroport, sentimentul acesta de ușurare mă forța la o anume detașare de realitate.

Julia a mai întrebat ceva, iar eu mi-am ascultat vocea, în timp ce-i răspundeam. Era vocea altcuiva care-i vorbea fiicei lui de treisprezece ani.

Christine, cu obișnuita ei tăcere glacială, stătea pe locul din față. Toată atitudinea ei sugera distanță, o mare distanță față de toți ceilalți. Unul dintre cașaloții aceia zburători avea să le ia și să le ducă departe, pe ea și pe Julia.

Odată intrați în terminal, lucrurile au început să se încețoșeze. Depresia copleșea din nou ușurarea. O simțeam ca pe un mănunchi de cârlige grele atârnându-mi de piept. Julia a început să plângă încet, cu capul plecat.

Am avut de așteptat ceva vreme, înainte de ultimul control de securitate.

— Tati, a spus Julia, trăgându-mă ușor de braț, când o să vii în vizită? Poți să vii de ziua mea?

— O să vedem, i-am răspuns și am strâns-o în brațe.

M-am uitat pieziș la Christine, care stătea în stânga mea, dreaptă și tăcută, ascultând. M-a atins ușor pe braț.

— Matt, te rog să folosești banii din cont, mi-a spus. Cu cât e acolo, ar trebui să fii acoperit o vreme. Te rog, promite-mi c-o să ai grijă, da?

Am dat din cap aprobator, simțind un junghi puternic în stomac. Asta ar mai lipsi, să mă folosesc de banii ei. Eram falit, iar ea știa asta. Lăsase câțiva dolari într-un vechi cont comun, pentru propria ei liniște sufletească. Eram despărțiți de mai bine de trei ani, dar o cunoșteam prea bine.

O voce metalică a anunțat la difuzoare îmbarcarea pentru zborul lor. Trebuiau să se grăbească, să nu piardă avionul. Julia a mai aruncat o privire în urmă, din celălalt capăt al punctului de control.

— O să-ți trimit poze pe mail cât de curând! a strigat și apoi a dispărut în mulțimea care făcea coadă la filtru.

Nicio privire de la Christine. Doar o îmbrățișare rece, înainte de-a se așeza la rând.

M-am întors la mașină. Nu se contura niciun gând în mintea mea, totul era o pâclă cenușie. Mai rămânea un singur lucru de făcut. Să-i pun capăt.

Am luat-o spre nord, pe Lincoln Boulevard și, pe când traversam zona mlăștinoasă de lângă Playa del Rey, prive-

liștea mi s-a deschis către ocean. Deasupra apei, amurgul umplea cerul cu acele nuanțe de violet intens care răsfață plajele din LA.

După ce am traversat Playa și Marina[1], am trecut de dig și am ieșit pe Pacific Coast Highway, mărind viteza odată cu traficul din jur. Până să ajung la Point Dume, se întunecase deja. Mă tenta să merg mai departe spre nord și să mă întorc mai târziu, dar am tras de volan spre stânga și am pornit de-a lungul apei, către plaja publică. Am parcat în dreptul gheretei de bilete de la intrare, care la ora aceea era închisă și părăsită. Mai erau parcate câteva mașini pe marginea drumului. Pe nisip se deslușea mișcare și punctul roșu al unei țigări aprinse.

Am scos servieta din portbagaj. Beretta din ea era rece, provocându-mi la atingere o senzație stranie. Am luat un încărcător plin și un pachet nedesfăcut de Camel. Înainte de a păși pe nisip, am deschis portiera din față și am aruncat cheile pe scaunul șoferului.

Simțeam prin tălpile pantofilor căldura nisipului încins de soare, însă lumina zilei se topise toată. Felinarele electrice de pe faleza înaltă emiteau sclipiri palide în ceața subțire venită dinspre ocean.

Mi-am găsit un loc unde să mă așez pe nisip, sprijinindu-mă de o moviliță. Nu mi-am aprins nicio țigară. Îmi doream să fiu o non-prezență, să rămân acolo necunoscut și să aștept până când toți întârziații aceia aveau să plece

1 Playa del Rey și Marina del Rey sunt două comunități litorale din comitatul Los Angeles, California. (n.t.)

unul câte unul și să-mi lase numai mie toată plaja. Timpul nu mai era esențial. Am așteptat.

Cu spinarea întinsă pe nisipul cald, mi-am lăsat mintea să rătăcească. Fragmente de gânduri veneau și se topeau înainte să prindă contur. De la una dintre casele de pe faleză a izbucnit muzică. Niște piese pe care nu le cunoșteam, cu o nuanță de saxofon al lui Wayne Shorter.

Mi-am trecut în revistă amintiri vechi, imagini din anii tinereții, reminiscențe ale unor visuri și speranțe demult pierdute. Mi-am amintit de mine însumi traversând oceanul pentru prima dată, într-un vechi Pan Am 747, și urmărind cu privirea, de la zece mii de kilometri altitudine, linia de coastă canadiană. Exista speranță pe vremea aceea, exista sentimentul puternic al incredibilului, al evadării.

Amintirea m-a făcut să-mi țin respirația un moment. Apoi prezentul s-a întors și senzația de înjunghiere mi s-a strecurat la loc în stomac.

M-am îmbărbătat și am privit în jur. Doar eu mai eram pe plajă. Era momentul.

Mi-am pipăit arma în buzunar și am tras-o afară, încet. Îmi tremura mâna. Am băgat încărcătorul și am armat. Cu o ușurință incredibilă, totul era pregătit. Nu exista nimic care să mă oprească. Oare cum este, m-am întrebat, cât de repede se întâmplă? Nu durează mai mult de o zecime de secundă, cu un glonț bine plasat. Oare ești pedepsit cu dilatarea la infinit a acelei zecimi de secundă?

Am mai cântărit o dată totul. Îmi era teamă... Eram furios. Furios pentru că era nedrept, furios din cauza gândului că asta n-avea să rezolve nimic, că nicio nedreptate

n-avea să fie anulată. Apeși pe trăgaci și singurul rezultat tangibil are să fie un ins în minus în partea asta aglomerată de lume.

Lumea. Nu-mi plăcea deloc ce devenise lumea. Nu-mi plăcea și nu acceptam ce devenise viața mea. Ce devenisem eu. La naiba. Hai să terminăm odată.

Am ridicat arma.

Atunci mi s-a auzit țârâitul din buzunar. Un fir subțiratic, o legătură fragilă cu lumea. Un telefon mobil.

S-a auzit din nou. O dată... De două ori... De trei ori... De suficiente ori.

Am coborât țeava pistolului și am apucat telefonul. Din momentul în care am acceptat apelul, am recunoscut respirația greoaie, scurtul moment de efort care precedă vorbirea.

— Matthew? a întrebat vocea, luptându-se cu lipsa de oxigen și cu lipsa de puteri, pe măsură ce trupul bolnav trăda mintea sănătoasă.

— Da, Hal, am răspuns.

Mi l-am imaginat pe bătrân în fotoliul lui de acasă, lângă butelia de oxigen, în fața computerului, cu biroul plin de dosare, notițe scrise de mână și date scoase la imprimantă.

— Unde naiba ești? m-a întrebat.

Mi-am forțat mintea să se întoarcă la cuvinte, îngăduindu-mi să vorbesc.

— Sunt pe plajă. La Point Dume.

— Așa târziu? E întuneric afară.

— M-am gândit să-i pun capăt, Hal.

nevoie de el, că haosul universului are nevoie de bătaia micilor lui aripi de fluture.

— S-au apucat să cerceteze și pe față și pe dos fostul tău proiect de la Lockwell, a spus Hal, cu un glas în care se simțea anxietatea.

În ciuda aportului suplimentar de oxigen, plămânii lui nu făceau față solicitării. O tuse gâlgâitoare i-a întrerupt șirul vorbelor.

Atunci am auzit o mașină apropiindu-se pe nisip. Farurile luminau paralel cu țărmul, în vreme ce o lanternă de mână descria cercuri metodice pe suprafața plajei. De cum m-a depistat, lumina lanternei s-a centrat ferm asupra mea, în timp ce mașina a virat și a pornit drept spre mine.

Am ascuns pistolul. La telefon, Hal reușise să-și învingă tusea.

— De ce te-au sunat oamenii ăia, Hal? l-am întrebat din nou. Cine anume te-a sunat?

— Ai lăsat numărul meu la Lockwell. A rămas în dosarul tău. Au sunat câțiva, separat unii de alții.

A făcut o pauză, timp în care l-am auzit respirând din greu. Apoi a spus:

— Înțelegi, Matt? Ai o șansă uriașă să reevaluezi totul.

Din mașina de patrulare a coborât un agent de poliție. În afară de lumina proiectată de vehicul, mai avea și el o lanternă Maglite, pe care o ținea de mânerul ei kilometric.

— Vă simțiți bine, domnule? a tunat spre mine de parcă ne-am fi aflat pe nave diferite, în largul unei mări furtunoase. Domnule, vă simțiți bine, domnule? a strigat iar, cu mâna dreaptă sprijinită pe patul pistolului.

Mi-am păstrat tonul calm și egal.

— Da, mulțumesc. Mă simt bine.

— Ce se petrece? am auzit din telefon vocea intrigată a lui Hal.

— E patrula de plajă, Hal. Te sun eu mai încolo, i-am spus și am întrerupt legătura.

Polițistul s-a apropiat. Era genul de bărbat înalt, cu un fel de robustețe fizică naturală obținută ca rezultat al vreunei munci de fermier în anii tinereții. Avea un ten aspru, ai cărui pori proeminenți erau vizibili în lumina puternică emisă de farurile jeepului său de patrulare. Motorul mașinii torcea în spatele lui, iar portiera șoferului era larg deschisă. Acum mâna dreaptă i se odihnea ferm la centură, dar nu prea departe de patul armei. Încetase să mai strige.

— Dumneavoastră sunteți proprietarul unui Ford Mustang din 1968, domnule? a întrebat el, pe un ton care nu suna prea oficial.

Raza lanternei sale mă izbea drept în față.

Am închis ochii o secundă și i-am redeschis în plină lumină orbitoare. Trebuia să clarific ce mi se întâmplă. Cu câteva minute în urmă, eram gata de marea plecare. Percepusem apelul de la Hal ca pe zăbava din ultima clipă, ca pe ultima țigară de dinaintea plutonului de execuție, și crezusem că sunt gata să continui, să mă întorc la trăgaci și să pun punctul final. Dar veștile de la Hal îmi strămutaseră hotărârea. În timp ce mă holbam orbit la fasciculul luminos care mă lovea în față, mintea mea întorcea informația pe toate părțile. Ce-a zis Hal? Mă caută lumea,

îmi evaluează munca? Au înțeles că era munca mea? Informația aceea răscolea straturi adânci de suferință cu greu uitată și abia domolită. Iar acum, fasciculul de lumină din ochii mei aducea sentimentul unei bifurcații pe cursul sorții mele. Nu mai era cale de întoarcere la momentul marii plecări, nu mai era posibil. Soarta era mai puternică decât voința mea. Am făcut un efort și mi-am limpezit mintea. Mi-am păstrat mâinile la vedere și nemișcate.

— Da, am spus. Dețin un Mustang, care-i problema?

S-a uitat la mine cu aerul că încearcă să ia o decizie. S-a încruntat.

— Noi încercăm doar să verificăm că nu s-a dus nimeni la surfing să pățească vreun accident, a spus el, apoi s-a întrerupt, căutându-și cuvintele. Să fim siguri că n-a dat nimeni de vreun necaz. Doar verificăm, domnule. Aveți nevoie de ajutor, domnule?

M-am uitat iar la chipul lui, înfruntând cu greu lanterna enervantă.

— Nu, n-am nimic, am spus. Sunt bine, am repetat ridicându-mă în picioare.

S-a oferit să mă ducă cu mașina lui până la a mea și am acceptat. Îmi tremurau picioarele și nu mă țineau genunchii; eram scăldat tot în sudori reci. Omul conducea crispat, cu mâinile neclintite pe volan, jeepul înaintând nesigur pe nisipul moale al plajei. A oprit lângă mașina mea și a rămas pe scaun. Eu am ieșit și am mers la Mustang, cu sentimentul bizar că revedeam un obiect de care părea că mă îndepărtasem pentru totdeauna. Am tras de mâner să deschid portiera, dar era încuiată. Am tras iar, dar era

cu adevărat încuiată, iar senzația bizară mi s-a adâncit. Apoi polițistul a făcut un gest iute și mi-a aruncat cheile.

— Un Mustang din '68, grozavă piesă, domnule, a spus el. Era și păcat să-l fure vreun pierde-vară, cu cheile alea lăsate așa pe scaun.

Terminând ce-avea de zis, a pornit mașina și a plecat fără măcar să-mi mai arunce vreo privire. O fi ghicit, al naibii caraliu, de la bun început, mi-am spus. Deștept, afurisitul. Special venise să mă caute.

Am pornit motorul și mi-am amintit de telefonul de la Hal. Mă trecea o senzație ciudată prin tot corpul. Oboseală ca după un maraton întreg, dar și o anume fierbințeală, umplându-mi oasele și sângele. Iar cârligele, cârligele care-mi atârnau de piept, dispăruseră.

Trăiam. Acea senzație ciudată era viața. Din nou viață.

2

Vocea m-a trezit cu știri despre iranieni și chinezi. Era o voce perfectă, caldă, emisă cu inflexiuni metalice din aparatul de radio cu alarmă.

M-am răsucit cu fața în sus, spre tavanul luminat de soarele dimineții, și m-am holbat la suprafața zugrăvită în alb, neînțelegând prea bine ce era în neregulă cu Orientul Mijlociu sau cu Extremul Orient, încercând pur și simplu să-mi aduc aminte cine și unde eram.

Dormisem complet îmbrăcat. Eram transpirat tot, încă mai aveam haina de piele pe mine, pantofii mi se încurcaseră prin așternut. M-am răsucit și m-am ridicat în șezut pe marginea patului, frecându-mi fața în palme. Atunci am simțit Beretta în buzunar. Tot ce se petrecuse cu o zi în urmă mi s-a derulat rapid prin minte. Am scos arma. Avea nisip pe ea și mirosea a ulei și a oțel. Am scos cu grijă cartușul de pe țeavă, l-am pus la loc în încărcător și am aruncat pistolul într-un sertar de lângă pat.

Am derulat iar în minte evenimentele zilei anterioare, în ritm mai lent, chibzuind la ele. Mi-am scos hainele și m-am dus la duș. Simțeam atingerea fiecărui strop din apa fierbinte care mi se scurgea pe piept. M-am privit în oglindă în timp ce mă bărbieream. Patruzeci și șapte. Musculatură încă bună. Ochi obosiți. Păr gri-nisipiu.

Omul acela arăta familiar. Eram dispus să învăț cum să trăiesc din nou cu mine însumi.

Mi-am pregătit o ceașcă mare de espresso și am băut-o afară, pe terasă, admirând Munții San Gabriel în soarele dimineții. Am cântărit din nou situația. Telefonul de la Hal. Lockwell, fostul meu angajator. Munca mea acolo. Niște indivizi care cercetau pe față și pe dos fostul meu proiect derulat acolo. De ce?

Mi-am terminat cafeaua, m-am dus în birou și m-am așezat la computer. Am trecut de firewall și am accesat conturi bancare, introducând parole și numere. Câteva mii de dolari rămăseseră în contul lui Christine. Banii Christinei. Nu-mi mai păsa ai cui bani erau. Dispăruse și mândria rănită. Erau bani destui cât să-mi ajungă de trăit pentru scurtă vreme, de achitat niște rate ipotecare și să evit confiscarea casei.

M-am îmbrăcat și am pornit spre ușă. Am cules de pe măsuță un plic galben căptușit. Erau scrise câteva cuvinte pe el: *Pentru dl Harold G. Mason. A se înmâna destinatarului personal.* Era scrisul meu de mână. Am recitit cuvintele, gândindu-mă. Omul care le scrisese cu o zi în urmă se transformase într-un străin.

Am luat cheile și am plecat.

☆ ☆ ☆

110-sud dinspre Pasadena către centru e una dintre cele mai vechi porțiuni de șosea din LA. Sunt momente când nu vezi nici urmă de Toyota sau Honda nouă, doar

câte o veche camionetă Chevy mai în față, la o stradă distanță, și peisajul arată ca pe vremuri, când un om pe nume Hendrix își cânta propria muzică și nu încerca nimeni să-l împacheteze în plastic, ca să-i facă un marketing mai bun. Câțiva kilometri mai departe urmează joncțiunea cu Interstate 5 dinspre nord, aducând mereu un aflux de mașini japoneze și coreene care ucid iluzia aceea frumoasă.

Am schimbat banda prin nodul rutier și m-am îndreptat spre vest, pe 10, am ieșit la Crenshaw și am tăiat-o prin Venice Boulevard către La Brea. Acolo, am parcat sub sicomorii de pe strada Citrus, în fața unei vile cu două niveluri, construite cu un bun gust discret și costisitor.

Era liniște pe stradă. Am scos o cheie din plicul galben și m-am îndreptat către poartă. După ce am introdus cheia în încuietoarea specială, am tastat patru de cinci pe o tastatură numerică de lângă ușă. Era un sistem de securitate complicat. Cheia conținea emițătorul de securitate. Codul introdus trebuia să coincidă cu o secvență transmisă de cipul din cheie. Codul de pe tastatură avea și rolul de a mă identifica pentru supraveghetorii nevăzuți care îl păzeau pe Hal.

Am traversat o curte îngustă și am intrat în casă. O statuie neagră mă fixa apatic, în timp ce pășeam pe covorul gros, bej, întins în hol, după care am urcat o scară elegantă până într-un vestibul luminat de o fereastră cu vitraliu montată, în tavan. Ușa unui birou spațios era larg deschisă.

Bătrânul ațipise în fața unui computer, cu două tuburi subțiri de plastic pentru oxigen fixate în dreptul nărilor.

La zgomotul pașilor mei, a ridicat capul și s-a uitat la mine.

Am zâmbit, iar el mi-a răspuns la zâmbet și mi-a arătat canapeaua de piele maro-închis care ocupa o latură a biroului. Eu m-am așezat, el și-a întors către mine scaunul cu rotile.

Era bolnav bătrânul, îl rodea cancerul pe dinăuntru. Se obișnuise să vorbească mai puțin de când se abătuse boala asupra lui. În decursul ultimilor doi ani, pe măsură ce starea i se înrăutățea, iar vorbitul devenea tot mai dificil pentru el, începuse să-și conserve energia și să rostească doar ce era esențial. Mintea lui ageră era captivă într-un trup muribund, a cărui viață încerca s-o prelungească și s-o controleze cu ajutorul celei mai avansate tehnologii disponibile pe care banii nelimitați pot s-o cumpere.

Ochii lui mă cercetau acum, citindu-mă pe dinăuntru.

— Întors din morți, a spus el. Ce s-a-ntâmplat?

Mi-am amintit finalul conversației noastre telefonice, când apăruse polițistul care patrula plaja, și mi-am dat seama că Hal așteptase după aceea cu răbdare să-l sun sau să apar în carne și oase. Pe vremuri nu era atât de răbdător.

— Nu-s prea multe de zis. Știi cum a fost viața mea în ăștia trei, patru ani. În jos și tot în jos... Christine s-a hotărât să plece în Franța definitiv. A luat-o și pe Julia cu ea. Le-am dus cu mașina la aeroport și-apoi eram pregătit să mă duc și eu.

A continuat să mă fixeze cu o privire în care se citea o amiciție imparțială.

— Ce-ar fi rezolvat asta? a întrebat.

M-am sprijinit de spătarul comod al canapelei de piele.

— Nimic, am recunoscut.

Pe neașteptate, a izbucnit într-un sever acces de tuse. I s-a umplut gura de flegmă, făcându-l să se sufoce. Și-a înăbușit tusea cu mare efort, apoi și-a curățat gura și gâtul scuipând într-un colector de deșeuri medicale.

L-am urmărit neputincios cum gemea, forțându-se să respire și să se relaxeze.

— Cum merge, Hal? l-am întrebat, încercând să adopt un ton neutru, de conversație măruntă.

El mi-a sesizat blândețea din voce și a refuzat-o.

— Sunt bine, a mormăit, după care a arătat spre stânga. De băut.

M-am apropiat de micul bar pe care îl ținea în birou și i-am pregătit un pahar: câțiva stropi de scotch umezind două cuburi de gheață. I-am dat paharul, mi-am turnat și mie unul mai tăricel și m-am întors pe canapea.

— Care-i treaba cu Lockwell? am întrebat.

Și-a întors iar scaunul. Era o mașinărie complexă, cu un panou de control inteligent pe o latură. Hal devenise atât de expert în comenzile acelea, încât ajunsese să-și creeze un fel de limbaj corporal cu ajutorul mișcărilor scaunului. Limbajul acesta îmi comunica acum faptul că își organiza gândurile și făcea o triere a ceea ce urma să spună.

— A sunat unul... pe nume Garland.

— E inginerul-șef. Ce voia?

— Nimic special. A pomenit de o anchetă.

— Asta-i ciudat, am spus. Pe mine m-au zburat de-acolo acum cinci ani. Au înregistrat toate patentele aferente proiectului prin șeful departamentului științific, un tip pe nume Varese. I-am dat în judecată și am pierdut. Dar cunoști povestea.

— O cunosc și repet întrebarea: de ce n-ai venit la mine? De ce te-ai luptat de unul singur?

Întrebarea lui a sfredelit adânc în mine. N-aveam niciun răspuns. De bătrânul acesta mă lega o prietenie veche și neobișnuită. Ne cunoscuserăm în România, cu șaisprezece ani în urmă. Existau între noi legături de viață și de moarte. În mod ciudat, pe parcursul atâtor ani de prietenie, evitasem să-l întreb cu ce se ocupa. Simțisem de la bun început că așa trebuiau să stea lucrurile, să nu existe întrebări. Nu-l chestionasem niciodată despre motivul pentru care se afla acolo, în România, în vremurile tulburi în care ne întâlniserăm. La rândul său, Hal m-a luat sub aripa lui protectoare. Deși nu mi-o cerea niciodată, îi vorbeam adesea despre munca mea. Era fascinat de ea, având și o pasiune pentru inginerie. Îi explicasem toate detaliile motoarelor de rachetă convenționale, după care îi prezentasem detalii ale proiectului meu special, pe măsură ce prindea contur. Ingineria nu era unica pasiune a lui Hal. Mai presus de toate, mintea lui era o enciclopedie a felului cum funcționează lumea. Înțelegea până la cele mai intime resorturi legătura dintre realitatea lumii și aplicarea omenească a oricărui concept, a oricărui sistem, așa cum înțelegea felul și măsura în care se puteau ele duce pe copcă din cauză de prostie, incompetență și lăcomie.

Și cum puteai să faci afaceri bazându-te pe asta. Metoda lui de asimilare a informației științifice era să înlăture detaliile care îi depășeau înțelegerea abstractă și să rețină doar acea substanță esențială a informației care explică dacă și cum are să influențeze societatea un anumit fragment al științei. Din acest motiv, îmi urmărise munca aproape în fiecare detaliu. Cu toate acestea, când era vorba de viața mea personală și de familia mea, stabilisem niște limite. Hal ținea mult la fiica mea, Julia, și o cunoscuse bine pe Christine, ajungând să se consulte cu ea în chestiunile medicale care îl preocupau, însă tot îi impusesem limite. Simțisem că există lucruri de care trebuie să mă ocup numai și numai eu.

— Nu știu, am spus. Greșeala mea. M-am luptat cu ei și-am pierdut, și pe urmă am încercat iar să mă lupt. M-am cramponat de lupta asta prea multă vreme și-am pierdut tot ce mai aveam. Ce naiba mai vor acum?

Hal mă privise cu luare-aminte cât vorbisem.

— Ai fi dispus s-o iei de la zero dacă ai avea ocazia? m-a întrebat el pe neașteptate. Să regândești toată treaba?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere. Nu i-am răspuns. Am simțit doar o tresărire de speranță în piept. Viață din nou. Proiectul meu, căruia inspirația mea îi oferise numele de cod MORPHEM și care se născuse din propriile mele idei, îmi fusese luat, cu ani în urmă, de corporația pentru care lucram, Lockwell Aerospace. Pierdusem toate drepturile asupra conceptului. Era oare posibil să-mi reiau cercetările de la zero?

Hal mi-a citit pe față speranța șovăitoare.

— Ascultă-mă bine, Matt. Am dat și eu câteva telefoane. Există motive serioase pentru care vor niște oameni suspuși să examineze felul în care a luat sfârșit proiectul tău. Nu doar oameni din domeniu. Oameni de la FBI și de la alte agenții. Orice-o fi să se întâmple, tu nu-ți pierde cumpătul. Ție îți aparține adevărata cunoaștere, trebuie doar să-ți joci cartea corect.

— Ai zis cumva FBI? Federalii?

— Da. Poate și alte agenții.

— De ce? Ce naiba s-a-ntâmplat acolo?

— Presupun că ai să afli cât de curând. Și repet, sfatul meu e să nu-ți pierzi cumpătul. Eu sunt aici și-am să te ajut. De data asta, Matt, te rog să te folosești de ajutorul meu.

M-am rezemat de tapițeria din piele moale și am închis ochii. Mi-am examinat nou-descoperitul sentiment al vieții, pe care vorbele lui îl înveliseră în straturi de încordare. Am chibzuit din nou, într-o lumină nouă, la cât de aproape fusesem de moarte cu o noapte în urmă. Acum, câteva ore mai târziu, gândul sinuciderii îmi părea atât de straniu! Viața și grijile ei preluau controlul.

— Trebuie să-ți repet, a spus Hal, că vreau să te folosești de ajutorul meu.

Am dat din cap aprobator, în timp ce continuau să mi se învârtă gândurile în minte.

— Mulțumesc, Hal. Nu știu ce să mai spun.

A râs încet.

— Te rog să rămâi la masă, m-a rugat cu căldură în voce. Ai timp?

Am încuviințat din cap. El și-a adus scaunul mai aproape de computer și a tastat câteva rânduri. Niciunul dintre oamenii lui nu se afla în casă. De când se îmbolnăvise, transmitea ordine mai degrabă tastându-le decât prin viu grai. Undeva, cineva recepționa întotdeauna instrucțiunile lui, care erau apoi executate foarte prompt.

Hal nu voia să plece din casa de pe strada Citrus. Îi cunoștea configurația pe dinafară, aici erau instalate conexiunile lui de securitate și de comunicații, dar mai mult decât orice, îi era foarte dragă. Îi mai era dragă și singurătatea, ca dovadă a unei independențe pe care n-o mai avea, în realitate. Era prizonier și se prefăcea a nu fi, știind prea bine că trupul îi era adevărata închisoare, indiferent unde și-ar fi stabilit cartierul general.

Am stat amândoi în lumina amiezii liniștite, filtrată prin jaluzelele de lemn, așteptând să ni se aducă masa. M-am gândit la tot ce-mi spusese. Simțeam că e ceva în neregulă, ceva ce nu pot să pricep. Simțeam și încordarea; încordarea care mă cuprindea pe vremuri când, înrolat la parașutiști, îmi îmbrăcam echipamentul, iar avionul de antrenament pentru sărituri își ambala motoarele pentru decolare.

3

Santa Monica Boulevard arată mai bine privit prin parbriz, când îl străbați la volan. Pe porțiunile șic ale bulevardului, fiecare restaurant e un loc în care ți-ai dori să intri, fiecare fată ai vrea să-ți fie iubită. Dar eu mergeam pe trotuar, în direcția unei cafenele pe care o cunoșteam, și vedeam oboseala din ochii femeilor și epuizarea din mersul bărbaților. Orașul Los Angeles e o mașină de zdrobit suflete. Pentru unii dintre cei care vin aici, e o realitate deprimantă la început, dar care cu timpul pălește până se pierde în fundal.

Mi-am luat o cafea și am ocupat o masă afară, într-un colț retras al terasei, unde puteam să pufăi dintr-un trabuc dominican fără să irit prea multă lume preocupată de sănătatea personală.

Apoi am intrat iar și mi-am cumpărat *Times*, după care am luat și niște presă gratuită din teancurile de lângă ușă. Titlurile de pe paginile tipărite vorbeau despre o lume care mă lăsase în urmă cu tot cu necazurile mele mărunte.

Femeia era zveltă și blondă. Am descoperit-o stând la masa mea și aprinzându-și o țigară. A ridicat fața spre mine, buzele i-au schițat un zâmbet și a mimat o intenție vagă de a pleca, de parcă s-ar fi așezat acolo din greșeală, crezând că era o masă neocupată. Am aruncat o privire fugară la trabucul pe care-l lăsasem într-un echilibru per-

fect pe marginea scrumierei și la ceașca de cafea abia atinsă. I-am cercetat chipul. Dintr-un motiv oarecare, prezența ei nu mi-a stârnit niciun sentiment neplăcut și mi-a risipit iritarea. Mă ținusem departe de oameni prea multă vreme. Am dat din umeri și i-am făcut semn să rămână.

Ziarele miroseau a tuș cald și proaspăt. Trecuse o vreme îndelungată în care ignorasem complet lumea exterioară. Trebuia să mă pun la curent. Am început să citesc. Printre tone de aiureli existau și câteva articole bune despre vechi, noi și posibil viitoare amenințări la adresa SUA, despre energie, apărare, despre cine cui dă mită, și cât de legal, în Congresul Statelor Unite.

Tocmai împăturem secțiunea de evenimente culturale când am observat ochii femeii blonde. Mă privea fără ocoliș, cu un aer rezervat, deloc sfidător. I-am întors privirea, cercetând-o cu luare-aminte. Era zveltă, lipsită de fragilitate, toată numai fibră. Tinerețea îi conferea un sex-appeal natural și prospețime. Purta o bluză de un albastru pal, cu aspect de împletitură. Avea fața netedă, fără semne vizibile ale vreunui viciu pe tenul ușor pigmentat, și ochii de un negru profund, a căror privire purta urma unei răni ascunse.

I-am oferit teancul de ziare, dar a făcut un gest iute de refuz cu țigara. Mi-a pus o întrebare pe care n-am auzit-o. Am făcut un semn vag.

— Câți bani ai? m-a întrebat iar.

Am ridicat din sprâncene. Nu arăta să fie vreo tapeză, dar în orașul acesta, cine putea ști?

— Nu mulți, am răspuns. Călătoresc cu puține bagaje.

— Ești turist?

Am ridicat brațele.

— Cu toții suntem. Planeta are patru miliarde de ani vechime. Noi trăim câteva decenii. Toți suntem musafiri aici.

— Vrăjeală ieftină, m-a repezit ea. Eu întreb câți bani ai la tine.

Am privit-o din nou. S-a aplecat spre mine.

— Sunt disperată. Poate-ai mai trecut prin asta, nu-mi pasă. Am dat de necaz și am nevoie să strâng niște bani, indiferent cum. Așa că te-ntreb: câți bani gheață ai la tine și de câți din ei te poți lipsi?

Mi-a venit să zâmbesc, dar m-am oprit. Încet, mi-am golit buzunarele. Câteva bancnote de douăzeci, de zece, mărunțiș, am pus totul pe masă.

— Ăștia-s toți, i-am spus.

S-a uitat la ei.

— Îmi trebuie.

Am privit-o scrutător. În LA, cei care fac cerșeli ieftine cu banii au, în general, un aspect mai mult sau mai puțin murdar. Și, chiar dacă nu sunt deloc murdari, tot emană un miros înțepător de sudoare și toxine ieftine. Mirosul oamenilor decăzuți. Femeia aceasta nu-l avea. Avea un miros plăcut, curat.

— Atunci, ia-i, am îndemnat-o.

Fără lăcomie, fără să-i sclipească ochii, s-a întins și i-a luat. Apoi s-a sprijinit iar de spătar și a continuat să tragă din țigară, cu ochi inexpresivi.

Nenorocitul ăsta de oraș, mi-am spus, apoi am băut din cafea și am pufăit din trabuc.

— Presupun că ai mare nevoie de ei.

— O să-i primești înapoi, mi-a răspuns pe un ton sec. Dă-mi o adresă și ți-i trimit.

Da, cum să nu, mi-am spus. Nu-mi păsa. Niște hârtii de-ale Unchiului Sam își schimbaseră proprietarul. Ce-avea să facă cu ele, să-și ia niște *crack* sau ce-o mai fi la modă în ziua de azi, să-și cumpere nitică uitare? Sau poate cu mărunțișul ăla puteai să cumperi destulă marfă ca să-ți faci o supradoză, s-o întinzi rapid pe lumea cealaltă. Oare își căuta ieșirea cu niște praf, în loc să folosească un 9 mm?

— Pentru ce-ți trebuie, dacă-mi dai voie să te-ntreb?

Nu mi-a răspuns. Și-a văzut de țigara ei, cu o figură inexpresivă. Am privit-o insistent, știind că mă observă pe sub aparenta încremenire.

— Uite ce-i, tocmai ți-am cumpărat un bilet către destinația ta, oricare o fi ea. Nu vrei măcar să vorbești puțin cu mine? De pildă, cum îți câștigi existența?

Am lăsat întrebarea să persiste între noi, folosindu-mă de limbajul trupului, aplecat în față, urmărind-o îndeaproape, nemișcat. Am lăsat întrebarea să plutească în aer și nu m-am grăbit, înarmându-mă cu acel gen de răbdare pe care trebuie să-l ai cu un nebun, asta dacă ai chef să-ți pierzi timpul cu nebunii sau dacă faci bani dintr-o profesie care se ocupă de ei. Nu s-a petrecut nimic, nu mi-a răspuns, nu s-a mișcat din loc, pur și simplu și-a văzut de țigara ei. Eu însă am rămas în aceeași poziție. Îmi amintea de cineva – poveste veche, de când eram tânăr și capabil

să iubesc din tot sufletul. Și-mi mai amintea de noaptea anterioară, de pe plajă. Frânturile acestea de amintiri mă țineau acolo cu ea; altminteri, aș fi fost plecat deja, departe de terasa aceea, văzându-mi de necazurile mele. Zăream sfârcurile maronii ale sânilor ei împungându-i delicat împletitura albastră a bluzei. Și percepeam un miros vag. Mai exact, un parfum, mirosul discret al calității.

— Sunt actriță, a spus ea, fixându-mă cu privirea.

Mi-a citit iute expresia feței și-a rămas blocată. Bineînțeles, îmi spuneam la momentul acela, ce altceva ar putea fi o fată deznădăjduită în orașul ăsta blestemat, dacă nu artistă de vreun fel sau altul. Ce naiba fac? De ce nu mă ridic odată să plec dracului de-aici? E un oraș mare, tocmai ai irosit câțiva dolari cu el, hai, vezi-ți de drum.

— Uite ce-i, i-am spus, ești în regulă pe ziua de azi? Că trebuie să plec.

M-am ridicat și i-am întins mâna. Mi-a strâns-o fără tragere de inimă, de parcă gestul acela nu făcea parte din obișnuințele ei.

— Ai grijă de tine, am spus și m-am întors să plec.

— Mă cheamă Jane, a spus ea, făcându-mă să mă opresc. Și sunt în regulă. Dacă-ți vrei banii înapoi, lasă-mi o adresă.

Din nou i-am cercetat trăsăturile. Prudența mă făcea să șovăiesc. Pe de altă parte, cu o seară în urmă îmi pusesem un pistol la tâmplă, și-atunci ce anume ar mai fi avut sens? Mi-am notat adresa și numărul de telefon pe marginea unei pagini de ziar.

— Ai grijă de tine, Jane, i-am spus și am plecat.

4

Mă tot gândeam la ea cât mă târam cu mașina spre nord, pe 110. Nodul rutier era un adevărat baraj de roți. Nici măcar un clovn pe o bicicletă c-o singură roată n-ar fi avut loc să se strecoare pe vreo bandă. Breteaua dinspre 101 către 110 mi-a dovedit că mă înșelam și a mai înghesuit niște mașini pe cele trei benzi vechi, încărcând șoseaua cu și mai mulți nervi și dogoare de motoare.

Dețineam o casă în partea de nord a Pasadenei, pe o străduță care dădea în Mountain Avenue. Era un cartier liniștit de *yuppies*[2], genul de necunoscuți cu figuri familiare.

Mașina de culoare albastru închis era parcată lângă bordură, la cinci, șase metri de casa mea. N-avea ce căuta acolo. N-am luat-o în seamă și am parcat pe aleea casei. Pe când descuiam ușa de la intrare, portierele sedanului s-au trântit în spatele meu.

Erau doi bărbați. Cel mai vârstnic era șeful. La vreo șaizeci de ani, părând a fi într-o formă destul de bună, cu un aer posomorât, un mers de copoi și o tunsoare foarte meticulos executată. Apropiindu-se de mine, a băgat calm mâna în buzunar și a scos o insignă.

2 *Yuppie* – tânăr din mediul urban, ambițios, școlit, cu succes în afaceri (Young Urban Professional); termen apărut în America anilor '80, ca antonim al lui *hippie*. (n.t.)

— Doctor Salagen, a întrebat, pe un ton nu chiar întrebător, mai degrabă menționându-mi numele. Agent special Roger Bronson, de la FBI. Pot să vă reţin un minut, vă rog.

Întrebărilor lui le lipsea semnul de întrebare, toate erau afirmații. Limbajul său corporal sugera o fermitate lipsită de ostentație, dar neîndoielnică. Nu era cazul să i te opui agentului Bronson, dacă n-aveai un motiv foarte întemeiat.

I-am condus înăuntru. Cel tânăr s-a prezentat drept Steve nu-mai-știu-cum, după care a dat curs invitației mele și s-a așezat fără să mai scoată vreo vorbă. Cel vârstnic era cu vorbitul.

— Doctor Salagen, scopul vizitei noastre e să vă aducem o invitație. Este programată o întrunire specială pentru ziua de luni, 21 martie, la sediul central al corporației Lockwell de-aici, din oraș. Am aprecia prezența dumneavoastră la această întrunire. Vă cer iertare că vă anunțăm așa târziu. Un anume complex de împrejurări a făcut situația să devină presantă. Ca fost angajat, presupun că sunteți familiarizat cu locația sediului. Aș mai vrea să vă subliniez că prezența dumneavoastră în ziua de luni este de maximă importanță, totuși nu aveți obligația legală de-a participa.

I-am privit în tăcere, chibzuind și analizând, în timp ce-mi derulam în minte discuția de mai devreme, cu Hal. Bronson aștepta, fixându-mă cu ochii săi obosiți. Steve nu-știu-cum ședea cam incomod, de parcă era gata să se ridice și să plece sau să-mi sucească mie brațul la spate.

— Pot să vă ofer ceva? am tras de timp. De băut? Apă? Cafea?

— Nu, mulțumim, sunteți foarte amabil, m-a refuzat Bronson. Plecăm imediat ce ne dați un răspuns, doctor Salagen.

— Luați-mă mai încet, vă rog, i-am spus. Istoria mea cu Lockwell e destul de urâtă. Mi se pare surprinzător să văd că vine cineva așa, din senin, să mă invite acolo la o întrunire. Cineva de la FBI. Ce-i asta? Am nevoie de avocat? S-a deschis vreo investigație asupra mea? Oameni buni, trebuie să-mi ziceți mai multe, înainte să-mi cereți să mă duc acolo la o întrunire.

Bronson m-a scrutat iute din cap până-n picioare. Prin natura slujbei sale, văzuse de-a lungul timpului oameni de tot felul, îmi dădeam seama după mișcarea rutinată a pupilelor sale, după imobilitatea trăsăturilor. Probabil că se pricepea la evaluări.

— Ce pot să vă spun, doctor Salagen, este că există, într-adevăr, o investigație a Biroului, parte dintr-o anchetă mai mare. Au apărut elemente noi privitoare la un proiect în care ați fost implicat direct și în privința căruia aveți competențe de expert nemijlocite. Sub acest aspect s-a considerat necesară prezența dumneavoastră.

Totul rostit calm, cu fluența rutinei. Acel *„doctor"* din fața numelui meu era un indiciu deliberat: comunica un anume respect, ceea ce însemna că angajații Biroului i se adresau omului de știință, nu umilului cetățean supus legii.

— Competența mea de expert? am întrebat.

— Doctor Salagen, sunteți specialist în propulsia rachetelor, cu competențe speciale în fizica plasmei, așa-i?

— Da.

— Și ați fost, inițial, cercetătorul principal din cadrul proiectului MORPHEM, e adevărat?

— Da.

— Luni avem nevoie de competența aceasta.

— La Lockwell?

— Da.

Am cântărit implicațiile cererii sale. Era momentul de dinaintea fluierului inițial, îmi spunea instinctul, începutul unui meci foarte dificil.

— În regulă, am spus. O să vin. Va trebui să faceți niște aranjamente ca să pot să trec de pază.

— S-au făcut deja aranjamentele. Mulțumim, doctor Salagen, poftiți invitația oficială.

Și mi-a întins un plic și o carte de vizită.

— Vă rog să prezentați invitația luni la poarta principală. În caz că întâmpinați vreo problemă, nu ezitați să mă sunați la numerele de pe cartea de vizită. Vă doresc noapte bună.

S-au întors să plece. Am citit ce scria pe cartea de vizită.

— Agent Bronson, l-am strigat din urmă.

S-au oprit și s-a întors spre mine.

— Era disponibilă și cealaltă opțiune? am întrebat.

— Adică să refuzați invitația?

— Da.

Bronson a strâns din buze într-un zâmbet strâmb.

— Cred că n-ar fi fost o decizie înțeleaptă, doctor Salagen.

S-au întors către ușă amândoi și au ieșit cu același calm cu care intraseră, au mers la mașină, au urcat și au trântit după ei portierele berlinei, cu o forță temperată, ca niște oameni ai legii care știu ce fac, și duși au fost.

Am desfăcut o bere și m-am așezat. Am citit invitația. Exprima, într-o manieră oficială, ceea ce spusese Bronson. A naibii lepră, îmi dăduse invitația abia după ce acceptasem să merg. Mi-am terminat berea și am dat drumul la televizor. Zarurile erau aruncate. Urma să aflu luni ce combinație ieșise.

5

La Lockwell, holul de la intrarea Porții A fusese, la sfârșitul anilor șaizeci, ultimul răcnet al modei în materie de design interior. Încă mai era. În tot acest timp, rămăsese, în mare măsură, neschimbat.

I-am dat recepționerului invitația. A citit numele, s-a crispat, a înșfăcat telefonul și a mormăit ceva în receptor. A împins un teanc de hârtii pe tejghea către mine.

— Domnule, vă rog să completați aceste formulare, mi-a cerut el. O să vină cineva, în scurt timp, să vă însoțească.

Am completat formularele cu o variantă de poveste a vieții mele în format birocratic, omițând câteva mici nebunii pe care le făcusem la grădiniță. Paznicul a luat formularele și mi-a dat o insignă de un galben aprins, pe care scria „Vizitator". Trebuia s-o port tot timpul cât dura vizita mea acolo.

Pe ușile care dădeau în curtea interioară a intrat un bărbat care a venit către mine.

— Bună dimineața, Matt, mi s-a adresat el și a întins mâna. A trecut ceva timp.

— Cum îți mai merge, Meinhardt? l-am întrebat, strângându-i mâna. De când se ocupă fizicienii cu paza și escorta la Lockwell?

A râs și m-a condus în incinta Lockwell.

— Ce te-aduce înapoi? m-a întrebat direct. Am fost surprins când mi-au cerut să vin să te însoțesc. Am primit instrucțiuni să te duc la nu știu ce ședință importantă de la sediu. Ce-ai făcut să te primească, aduci bani?

— Nu știu nimic de niciun ban. De ce, așa prost merg treburile?

Ne-am îndreptat către vechea clădire A-21, pe care mi-o aminteam de pe vremea când lucram acolo. Țevărie gri și conducte de ventilație se întindeau pe zidurile de beton fără ferestre. Ventilatoare electrice umpleau aerul de zgomot mecanic.

— Mai prost ca niciodată, a spus Meinhardt. Am concediat oameni. Au fost și câteva demisii. Am pierdut serios competență când am rămas fără oamenii ăștia. Am avut și zile mai bune.

M-a condus pe o alee pavată cu beton nefinisat. Încă îmi mai aduceam aminte de fiecare crăpătură din el.

— Ce afaceri au mai rămas? l-am întrebat.

— Nu mare lucru. Abia ne mai ținem pe linia de plutire cu niște contracte pentru forțele aeriene.

— Dar MORPHEM? Aud c-au oprit programul.

Meinhardt n-a răspuns imediat.

— Da, a spus el după o vreme.

— Când?

— Anul trecut. E secretizat totul, Matt. Îmi pare rău.

Pierdusem autorizarea de securitate odată cu plecarea de la Lockwell, cu cinci ani în urmă. Asta o știa și Meinhardt. Îl stânjenea restricția, dar respecta regulile. Meinhardt era un profesionist conștiincios.

Am intrat în A-21 și am străbătut holuri slab luminate, cu podele acoperite de mochete cenușii.

Etajul întâi al clădirii era un labirint de cubicule. Nu existau nicăieri ferestre, unica sursă de lumină fiind neoanele din tavan. Pe pereți erau răspândite aviziere pline în cea mai mare parte cu indicatori corporatiști care măsurau cât de zdravăn erau presați oamenii de acolo ca să producă mai mult cu costuri mai mici și câtă fericire le aducea acest lucru.

— Cafea? m-a îmbiat Meinhardt. Mai e timp.

Am acceptat. Meinhardt m-a condus către o cameră desemnată drept cafenea. Ne-am turnat cafea în pahare de polistiren.

Mirosul vechii clădiri A-21 mi-a readus în minte vechi amintiri. Timp de mai bine de zece ani fusesem îngropat în birourile și separeurile acestea. Am privit în jur și am încercat să ghicesc motivul pentru care mi se ceruse să mă întorc. Aveau de gând să repornească proiectul MORPHEM? Am alungat ideea. În primul rând, eram *persona non grata* la Lockwell. În al doilea rând, de-ar fi fost așa, Lockwell n-ar fi avut nevoie de FBI ca să mă invite. Altceva era la mijloc.

— Ah, ce surpriză interesantă, a rostit cineva în spatele meu.

M-am întors și am dat cu ochii de un chinez înalt. Am dat mâna cu el.

— Xiao, mai ești pe-aici? Credeam c-ai lăsat baltă văgăuna asta de multă vreme.

— Da, chiar te rog, sfătuiește-l pe umilul dumitale slujitor: unde-ar trebui să se ducă după douăzeci și doi de ani de analiză termică strict specializată?

— Tot analiză termică faci?

— Dacă e de lucru.

— Doctor Xiao Lin, te subestimezi. Cu competențele tale, orice corporație inteligentă ar vrea să pună mâna pe tine.

A zâmbit.

— Credeam că-i consemn să te împuște ăștia pe loc dacă dau cu ochii de tine.

— Abia am ajuns. Mai au timp.

— Ce te-aduce înapoi, Matt?

I-a dispărut zâmbetul la sfârșitul întrebării. Părea angoasat. Am dat din umeri.

— Nu prea știu. E o întrunire la care mi s-a sugerat insistent să particip. Indiferent care-i motivul, mă bucur să vă văd, oameni buni.

Meinhardt a ieșit să dea un telefon, iar eu am rămas cu Xiao în cafenea. Percepeam la Xiao un interes deosebit față de vizita mea, deși autodisciplina îl împiedica să-mi mai pună și alte întrebări. Era născut în China continentală, în RPC, dar nu vorbea niciodată despre trecutul său. De când îl cunoșteam, niciodată nu-și deschisese sufletul fără rezerve în fața cuiva. Cu ochii lui negri, contemplativi, examina în permanență lumea din jur în căutare de erori și pericole.

Mai veniră și alții la cafea. Am strâns mâini, am bătut prietenește câte un umăr. Invariabil, se ajungea la aceeași

chestiune: dacă urma să vină vreun nou contract cu bani buni în firmă. Ca majoritatea companiilor aerospațiale care își aveau rădăcinile în epoca Războiului Rece, Lockwell era o organizație creată pe o structură de cercetare și dezvoltare alimentată de contracte cu statul. Se puseseră la dispoziție bugete generoase pentru înființarea ei, în anii șaizeci, și apoi în toată perioada de până la începutul anilor nouăzeci. După sfârșitul Războiului Rece, secase și izvorul de bani guvernamentali. O vreme, în domeniu se manifestase tendința de orientare către latura comercială. Poate ar fi mers, cu câteva condiții: o piață a lansărilor mare, cu mulți sateliți comerciali care să consume câte o rachetă puternică la fiecare lansare și care să necesite multe propulsoare mici, chimice și electrice, pentru manevre orbitale și pentru tracțiune de menținere a poziției. Odată cu marele dezastru financiar al lui Iridium, prima rețea de sateliți de orbită joasă menită să ofere acces la comunicații mobile globale, piața lansărilor se micșorase, în loc să crească. Furnizorii de lansări începuseră să se lupte pentru un număr limitat de lansări anuale, concurând pe cea mai îngustă piață din istorie. Lansările comerciale se deplasau peste hotare, folosind lansatoare ieftine, rusești și chinezești. Pragmatici, europenii își lansau fiecare încărcătură cu propria lor familie de rachete, Ariane. Statul rămăsese unicul client de anvergură de pe piața nord-americană. Și era un client strâns la pungă, având în vedere povara financiară a combaterii terorismului și a războiului din Orientul Mijlociu.

— Nu puseseră o răscumpărare pe capul individului ăstuia? s-a auzit altă voce.

Era a unui bărbat înalt și masiv, care își purta părul lung și alb strâns în coadă. Robert Cruiff, specialistul principal al lui Lockwell în proiectarea 3D asistată de calculator, tehnologie cunoscută drept CAD. Nu-și arăta vârsta, deși depășise șaizeci de ani, după știința mea. Îl cunoșteam bine – o personalitate puternică și un jucător abil: știa prea bine când să insiste și când să abandoneze un proiect dificil. Sau să abandoneze orice i s-ar fi părut că miroase dubios. Întotdeauna mă trimitea cu gândul la un ins care a crescut singur pe străzi. Despre Cruiff umbla vorba că făcuse două stagii de luptă în Vietnam, la vârsta de nouăsprezece ani, după care petrecuse o vreme pe cont propriu în Laos și în Cambodgia. Nu vorbea niciodată deschis despre asta, dar față de mine recunoscuse o dată, pe când îmi explica cum se trage cu o carabină M-16. Avusese inspirația de-a se folosi de Legea Veteranilor[3] ca să facă o facultate și își croise drum cu trudă până la statutul de specialist de vârf în design aerospațial, dar niciodată nu ajunsese un inginer tipic. Era un lup singuratic. Lucrasem cu el îndeaproape, la fel ca și cu Xiao Lin. Relația noastră fusese bună la vremea ei: el era profesionistul de marcă, supercompetent și inovator, iar eu eram out-

3 G.I. Bill, lege din 1944, prin care soldaților americani demobilizați după Al Doilea Război Mondial (ulterior și după războaiele din Coreea și Vietnam) li se asigurau o serie de avantaje, printre care finanțarea studiilor universitare sau de formare profesională. (n.t.)

siderul care se descurcă binișor. Judecând după felul cum mă privea acum, nu se schimbase nimic între timp.

— Mă bucur să te văd, străine, a spus el cu voce blândă și mi-a făcut cu ochiul. Auzisem că ești pe-aici.

— Ce mai face în ziua de azi un diavol bătrân ca tine, Cruiff?

Nu i-a displăcut partea cu diavolul bătrân.

— Face bine, a răspuns el și a gustat din cafea. Tocmai am proiectat niște dispozitive de prindere pentru excelentele noastre produse de tracțiune, ca să poată fi folosite la ambele tipuri de rachete, și la Delta IV, și la Atlas V, depinde cine sare cu verzișorii.

— Pentru astea s-a bătut palma, gata?

A clătinat din cap.

— Cu bulangiii ăștia, nu se știe niciodată. Domeniul ăsta e o dărăpănătură și-o s-o ia la vale, binecuvântat fie iubitul dolar. Atlas folosește un motor rusesc pentru propulsorul principal. De ce dracu' n-ar folosi niște solide chinezești, în loc de-ale noastre? Mai economisesc un dolar, doi, pentru preaiubitul acționar.

Ochii săi albaștri îmi zâmbeau cu un licăr de subînțeles.

Am sorbit din cafea și i-am oferit rânjetul sardonic la care se aștepta.

— Se cheamă capitalism, am spus.

Cruiff a căpătat deodată un aer serios.

— Lăcomia e bună, puștiule, a spus el încet. Dar poate să te și omoare. Țara asta, fiule, se duce de râpă.

Am lăsat subiectul să se stingă. Cruiff s-a relaxat.

— Care-i treaba cu tine aici? m-a întrebat el.

— M-au invitat la o ședință.

— Adunarea aia măreață care-o să fie mai spre amiază? Aud că se face totul pe șest. Cine ți-a cerut să vii?

— E complicat.

S-a uitat la mine cu luare-aminte, simțindu-mi reținerea.

— Are legătură cu vechiul tău proiect? Sunt și bani la mijloc?

— Nu știu. Nu-ți face mari speranțe.

A dat din cap afirmativ.

— Ascultă, Bob, am spus și l-am tras către un perete.

Și-a aplecat urechea, așteptându-se la cine știe ce informații de culise. Eu însă l-am întrebat:

— Ștefan Mora mai e pe-aici?

— Amicul tău român, asul fizicii?

— El.

— Nu, a plecat. Acum vreun an. Am concediat câțiva inși. Consultanții, ca prietenul tău Mora, au fost primii pe lista de plecări.

M-a fixat cu privirea, așteptând să vadă dacă mai aveam ceva de întrebat. N-aveam. Ne-am strâns mâinile și a plecat. Lin mi-a zâmbit în timp ce își bea ceaiul. Urmărise imposibil toată conversația noastră. Amândoi îl cunoșteam foarte bine pe Cruiff.

Meinhardt s-a întors și mi-a făcut semn că trebuia să mergem. Am ieșit și am traversat curtea betonată către clădirea principală, A-1, cunoscută și drept Sediul, sau Principala. Toată numai sticlă și oțel, contrasta cu aspec-

tul desuet tras la indigo al celorlalte clădiri. Am intrat, am traversat câteva săli presărate cu birouri de mahon și secretare bine îmbrăcate și am ajuns într-o încăpere spațioasă, adiacentă unei săli de ședințe.

Meinhardt a făcut un gest cu bărbia spre un grup de paznici.

— Du-te și distrează-te, mi-a spus.

Ne-am strâns mâinile și a plecat.

Erau câțiva din serviciul de securitate al lui Lockwell și alți câțiva îmbrăcați în costume închise la culoare. Unul dintre costume mi-a verificat numele și actul de identitate, confruntându-le cu o listă scurtă. Apoi m-a privit în ochi și m-a lăsat să intru.

Pe o masă de lângă peretele opus sălii de ședințe se serveau răcoritoare și cafea. M-am oprit acolo și mi-am turnat cafea într-o ceașcă de porțelan. Era o cafea bună. La fel ca și ceașca, era de calitate mai bună decât ceea ce beau la muncă foștii mei colegi.

A apărut un grup printr-o ușă interioară. Costume și aspect de inși importanți. I-am recunoscut pe Jim Garland, inginerul-șef, și pe Craig McNutt, președintele și directorul executiv al lui Lockwell. Garland mi-a aruncat o privire scurtă și m-a salutat cu o înclinare a capului. McNutt n-a salutat pe nimeni. În spatele lor a intrat Paul Varese, care s-a dus direct la masa cu cafea. M-a observat abia când era deja aproape de mine. M-a privit o secundă, după care a trecut pe lângă mine fără un cuvânt.

Mi-am lăsat ceașca și farfurioara pe masă și m-am dus către restul grupului. Am dat mâna cu Garland. Era un

administrator dur, foarte priceput la recunoașterea și folosirea talentelor, capabil să ia parte la jocul politicilor corporatiste când era nevoie, dar jucând de obicei cinstit. Vocea îi era joasă, cu o vibrație fermă, care făcea impresie în orice discuție. Având în urmă peste treizeci de ani de experiență în domeniu, era unul dintre cei mai capabili oameni de la Lockwell.

Un al doilea grup a intrat pe aceeași ușă. Un grup de costume cu alt ștaif decât oamenii de la Lockwell. Printre alții, o roșcată în rochie de culoare albastru-închis. În frunte l-am recunoscut pe omul de la FBI, Bronson. Părea să conducă grupul fără să-l conducă propriu-zis, doar prin faptul că știa drumul prin incintă. M-a depistat imediat.

— Doctor Salagen, mă bucur c-ai putut să vii. Te rog, intră.

A invitat pe toată lumea din grupul său în sala de ședințe, ajutat de Garland, care le dădea instrucțiuni oamenilor săi.

M-am întors și am pornit către ușa sălii, atent la chipurile oamenilor din jur și respirând rar, ca să-mi controlez emoțiile. Era multă tensiune în aer, precum încărcătura electrică de dinaintea unei furtuni. Mi-am amintit cuvintele lui Hal: „Nu-ți pierde cumpătul".

Care cumpăt? m-am întrebat și am intrat în încăpere.

6

Sala de ședințe era lungă și îngustă, divizată în două de o masă din mahon. La un capăt al încăperii, un mare ecran de proiecție scăldat în lumina albastră a unui proiector LCD montat în tavan. Secvența de boot a unui computer. Oamenii în costume ocupau rapid locurile. Bronson s-a așezat în capătul dinspre ecran al mesei, în fața unui terminal. După toate aparențele, el avea să conducă ședința.

M-am așezat pe scaunul liber care se afla cel mai aproape de ușă. În dreptul meu, de cealaltă parte a mesei, erau cei de la Lockwell: McNutt, Garland și Varese. În afară de ei și de Bronson, nu mai cunoșteam pe nimeni.

— Să începem, spuse Bronson cu voce puternică și așteptă să se stingă zgomotele și glasurile din jurul mesei. Sunt agentul special Roger Bronson, de la Divizia FBI pentru Securitate Națională. Am cerut corporației Lockwell să facă aranjamentele necesare pentru această întrunire și îi mulțumim pentru cooperare. Fiecare persoană prezentă în această cameră se află aici pentru că a primit o invitație specială. Fiecare dintre voi trebuie să fie conștient de faptul că tot ce vom discuta aici este strict secret. Cu excepția doctorului Salagen, toți cei de față au autorizație de securitate în vigoare pentru acces la informații strict secrete.

Se opri și cuprinse cu privirea toată camera.

— Și cu Salagen cum rămâne? întrebă Varese glacial. Mi s-a cerut să prezint informații confidențiale care țin de secretul comercial, așa că protestez categoric față de prezența lui.

Bronson îl studie minuțios din priviri; expresia lui facială se schimbă subtil, căpătând nuanța acelei răbdări de care ai nevoie când iei multe pastile dintr-un medicament necesar.

— Doctorul Salagen se află aici la invitația Biroului, spuse el pe un ton sec și aruncă o privire rapidă către McNutt. Invitație la care a subscris conducerea Lockwell.

Varese se întoarse către McNutt. Directorul general îi zâmbi vag și îi puse o mână pe antebraț, dând din cap afirmativ. McNutt avea aceeași figură de om care a înghițit pastile amare. Gestul lui îl reduse la tăcere pe Varese.

Bronson își luă privirea severă de la Varese și trecu iar în revistă restul sălii.

— Unii dintre voi ați fost puși la curent deja în legătură cu situația care urmează să fie discutată, continuă el. Totuși, vă rog să îngăduiți desfășurarea prezentării programate. Vom discuta după aceea toate implicațiile. Vor trebui luate unele decizii. Doctor Varese, vă rog să începeți.

Pe când Varese se ridica și se apropia de ecran, Bronson proiectă o reprezentare grafică având un cuvânt în mijloc: MORPHEM. Sub titlul proiectului, logoul Lockwell și cele ale unor agenții guvernamentale implicate în proiect, împreună cu marcajele pentru confidențialitate și secret comercial.

— Proiectul MORPHEM a apărut din nevoia de a introduce concepte noi în propulsia rachetelor, spuse Varese, testând punctul luminos al indicatorului său laser.

Era pus la patru ace și avea un aer distins și competent. Bronson deschise altă imagine, care prezenta schema simplificată a unui motor de rachetă.

— Încă de la invențiile lui Goddard[4] și de la construirea V-2-urilor de către germani[5], propulsia rachetelor s-a bazat mereu pe aceleași principii, spuse Varese, plimbând pe ecran punctul roșu al indicatorului. Presurizezi oxidant și carburant, injectezi amestecul într-o cameră de combustie la presiune înaltă, generezi combustie și elimini gazul fierbinte rezultat la viteza maximă pe care o poate atinge dispozitivul. Rezultatul net este forță de tracțiune. Ansamblul motorului este complicat și proiectat la limita rezistenței materialelor. Totuși, constă practic din pompe, valve, țevărie și un cuptor mare cu pereți atent răciți.

---

4 Robert H. Goddard este părintele științei rachetelor în SUA. Experimentele sale din domeniu datează încă de la începutul anilor 1920. Mai târziu, în anii 1930, a fost consultat de savanții germani din domeniul rachetelor. Înainte de Al Doilea Război Mondial, armata americană nu a luat în calcul ideile lui Goddard, respingându-le ca fiind inaplicabile. La sfârșitul războiului, pe când studia o rachetă germană V-2 care fusese capturată de la inamic, Goddard și-a dat seama că designul dispozitivului fusese inspirat de propriile sale patente. (n.a.)

5 Rachetele V-2 au fost proiectate în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial de Germania Nazistă și au fost lansate împotriva unor orașe aliate precum Londra și Amsterdam. Deși foarte inovative și imposibil de interceptat cu tehnologia aliată de la vremea aceea, rachetele V-2 nu au avut un impact semnificativ asupra cursului războiului. Cu toate acestea, tehnologia lor se află la baza modernelor rachete balistice intercontinentale (ICBM) cu focoase nucleare. (n.a.)

Urmă o nouă diagramă. Imagini cu diferite rachete, operaționale sau defuncte: Saturn V, din misiunile Apollo ale anilor 1960, Atlas V, naveta spațială, Delta II și Delta IV. Varese mută punctul roșu pe fiecare imagine în parte:

— De-a lungul anilor, designul acestor motoare a ajuns să fie mai bine controlat, cu ajutorul modelării și analizei computerizate. S-au definit câteva versiuni de cicluri termodinamice pentru rachetă. Dar de pe vremea lui Wernher von Braun[6] nu s-a mai făcut nicio modificare fundamentală în fizica acestor motoare.

Bronson se sprijini de spătar, privind cu atenție la ecran. Se concentra asupra subiectului, urmărindu-l pe Varese cu ochi inexpresivi. Costumele de pe partea mesei unde stăteam eu erau tăcute și nemișcate. Femeia roșcată și-a pus un picior peste celălalt, arătându-și o surprinzătoare bordură înflorată a dresului printr-o tăietură laterală a fustei albastre.

— O completare semnificativă la ciclul tipic al motorului de rachetă a fost introdusă de proiectul MORPHEM, continuă Varese. Am dezvoltat o tehnologie specială bazată pe fizica plasmei. Este o idee originală, patentată de Lockwell.

O spusese cu nonșalanță, dar fără echivoc. Era, în multe privințe, o afirmație falsă.

6 Wernher von Braun a fost principalul savant din echipa germană care a proiectat faimoasele rachete V-2 pentru regimul nazist. Adus în Statele Unite după Al Doilea Război Mondial, a devenit principalul savant din programul american de dezvoltare a rachetelor, cariera sa culminând cu dezvoltarea rachetei Saturn V pentru misiunile Apollo, care au dus primul om pe Lună la 20 iulie 1969. (n.a.)

Ideea de a accelera particulele de gaz încărcate electric, precum ionii și electronii, pentru a genera tracțiune, nu era nouă. Însuși Goddard obținuse un brevet pentru un asemenea dispozitiv. Sateliții sovietici foloseau propulsoare electrice bazate pe gaz ionizat pentru poziționarea pe orbită și pentru manevre orbitale încă din anii 1960. Nivelurile de tracțiune obținute de acele dispozitive erau însă foarte mici, de obicei sub o jumătate de kilogram forță. Deși slabe, astfel de tracțiuni puteau fi susținute ore, zile sau săptămâni în șir, după necesități, accelerând în mod continuu și foarte eficient un satelit sau un vehicul spațial.

Motorul MORPHEM era pe de-a-ntregul diferit. Asemănător ca mărime cu motoarele clasice înfățișate pe ecran, putea să genereze o forță de tracțiune uriașă: în anumite condiții de operare, tracțiunea obținută de un motor MORPHEM la scară reală depășea cu câteva ordine de mărime tracțiunea unei rachete chimice convenționale.

Exista, cu toate acestea, o problemă: operarea motoarelor MORPHEM nu putea fi explicată de fizica plasmei. Descoperisem efectul MORPHEM din întâmplare, în cursul experimentelor pe care le făceam înainte de-a fi venit în State. Aflasem – prin cercetare empirică – faptul că efectul se produce numai în cazul unor configurații geometrice foarte stricte. Pentru designul MORPHEM, cheia stătea în geometrie.

După trei ani pe statul de plată al lui Lockwell, mă hotărâsem să le propun proiectul. Desenasem un nucleu de motor MORPHEM la scară mică, un model pentru vali-

darea conceptului. După doi ani de diverse încercări, echipa mea capturase efectul MORPHEM în cadrul câtorva testări. Îmi era clar, la vremea aceea, că nu știm nimic despre fizica fenomenelor care se produc în acel motor. Și la fel de clar îmi era că putem să producem ceva foarte periculos. Propusesem o investigație comună asupra fizicii fundamentale, o colaborare cu mediul academic și cu laboratoarele naționale. Aveam nevoie de îndrumare în materie de fizică fundamentală, dacă voiam să înțelegem ce facem.

Conducerea Lockwell refuzase. Ei voiau să construiască un motor la scară completă și să facă bani cu el. Eu mă opusesem din toate puterile. Pe de o parte, îmi doream din suflet să înțeleg știința din spatele efectului; era un mister care îmi măcina creierii. Pe de altă parte, planul lui Lockwell era pur și simplu periculos: putea să producă fie un rateu, fie o bombă nucleară scăpată de sub control.

Însă Varese preluase conducerea. Era genial în felul său: o genialitate onctuoasă, a cărei natură nu era științifică, ci mai degrabă un amestec de cunoștințe avansate de inginerie, excelent simț de orientare în jungla politicilor corporatiste și egoism feroce. El forțase ideea motorului la scară completă și ceruse să-i dau criteriile de scalare. Refuzasem și astfel intrasem în acel îndelungat conflict cu Lockwell, care îmi distrusese viața.

Purtat de gânduri, ratasem o parte din spusele lui Varese. M-am concentrat din nou la prezentarea lui.

— Ideea de bază pentru noua noastră tehnologie, explica el, este să trecem dincolo de limitările impuse de

chimia combustiei simple și să pătrundem pe tărâmul fizicii plasmei. Obiectivul este să îmbunătățim semnificativ cantitatea de tracțiune obținută pe fiecare kilogram de fluid evacuat.

Prezentă câteva diagrame care explicau potențialele beneficii ale lui MORPHEM și afișau imagini cu vehicule spațiale futuriste.

Garland se ridică de pe scaun și se duse la o cafetieră din colțul camerei. Era relaxat. Directorul Lockwell, Craig McNutt, rămase pe scaun, cu un aer neliniștit, cu fața încruntată. McNutt era un negociator abil și un politician corporatist capabil, dar în câmpul științei era incompetent. Faptul că stătea cu maxilarul încordat și cu sprâncenele încruntate ar fi putut să păcălească pe oricine din încăperea aceea, mai puțin pe propriii săi oameni.

Varese aștepta să se întoarcă Garland la locul lui înainte de-a continua. Următoarea diagramă arăta imaginea unei structuri de oțel care se prelungea cu un ajutaj mare și conic. Un labirint de cabluri, tubulaturi de oțel și valve înconjura partea frontală a structurii. Ajutajul conic era învelit în teci metalice care găzduiau bobinele de putere, arătând de parcă ar fi fost strâns în brațe de o bizară creatură metalică.

Detaliile imaginii m-au captivat: era fotografia prototipului MORPHEM la scară mare, construit de Lockwell.

— Proiectul MORPHEM la scară reală a fost finalizat cu prototipul care se vede aici, explică Varese. Imaginea aceasta arată prototipul înainte de test. A durat doi ani să construim acest prototip, din cauza fabricației de mare

precizie a nucleului de motor. Limitările impuse de buget au făcut imposibilă asamblarea a mai mult de un prototip pentru testare. S-au fabricat piese de nucleu al motorului pentru alte două prototipuri, dar n-au fost folosite și în prezent sunt păstrate în depozit. Am testat prototipul cu circa un an în urmă. Din păcate, testul s-a sfârșit cu un accident tragic.

O nouă diagramă apăru pe ecran. În imagine se vedea un jet de gaz fierbinte: testul se făcuse în poziție verticală, la o înălțime de aproape treizeci de metri deasupra solului, gazele de evacuare fiind deviate de o masivă structură de beton înclinată, aflată în partea de jos. Pentru cei nefamiliarizați cu motoarele rachetă, jetul se deosebea foarte puțin de alte imagini ale unor motoare rachetă. Pentru ochiul specialistului, jetul era complet atipic. După ce ieșea din ajutaj, șuvoiul de gaz forma un cilindru lung fără nicio dilatare, arătând ca o tijă de oțel încinsă la roșu, emițând o aură albastră. După porțiunea cilindrică, jetul se deschidea în formă de romburi, tipică undelor de șoc, imaginea fiind decupată la marginea de jos a proiecției. Un cronometru măsurase timpul scurs de la începutul testului, iar momentul exact la care fusese înregistrată imaginea rămăsese tipărit pe ea: secunda 44.

— Inginerii din echipa de la AFRL[7], care a efectuat testul, și-au pierdut viața în accident, explică Varese.

Arătă cu indicatorul pe proiecție.

7 Air Force Research Laboratory, organism de cercetare științifică, care controlează întregul buget de cercetare științifică și tehnologică al forțelor aeriene SUA. (n.t.)

— Acesta este ultimul cadru înregistrat de camere în timpul testului. Motorul a explodat după 44 de secunde și a distrus o mare parte a amplasamentului de testare. Credem că o avarie produsă de suprasolicitare în pereții nucleului de motor a fost cauza accidentului.

Apăru pe ecrane o nouă proiecție, care prezenta o diagramă.

— Acest grafic arată temperaturile din nucleul motorului, spuse Varese indicând pe imagine liniile diagramei. La secunda 44, marcată aici, s-a produs explozia.

Mi s-a lipit privirea de curbele acelea. O linie roșie care desemna temperatura prezenta un semnal zigzagat, de aproximativ 15 electronvolți, în secțiunea de etanșare, care se menținea stabil până la momentul indicat de Varese, de 44 de secunde. Mai departe de acel punct, linia semnalului se înălța brusc – o creștere rapidă a temperaturii, urmată de o scădere categorică la zero.

În timp ce urmăream linia graficului de pe ecran, îmi auzeam bătăile inimii și mi se părea că le aude toată lumea din sală. După spusele lui Varese, momentul exploziei era înainte de creșterea acută a valorilor semnalului.

Se înșela amarnic. Lockwell ignora însuși obiectivul pe care ar fi trebuit să-l urmărească. Acea creștere bruscă a temperaturii arăta că se petrecuse ceva misterios în nucleul motorului. Se crease din nimic o mare cantitate de energie inexplicabilă. Un fenomen pe care îl vânasem ani la rând. Simțeam cu disperare nevoia de a pune mâna pe acel set de măsurători de la Lockwell, ca să-l analizez pe cont propriu.

Varese terminase de vorbit. Nu-i mai auzisem ultimele cuvinte, ceva despre închiderea programului.

— Mulțumesc, doctor Varese, spuse Bronson. Aceste informații de context sunt absolut necesare pentru a înțelege implicațiile analizei făcute de domnișoara Nahman. Domnișoară Nahman, vă rog.

Femeia în rochie albastră se ridică și se apropie de ecran. Era o apariție bizară în mediul auster de la Lockwell. Rochia ei albastră avea o croială simplă și elegantă, care, deși foarte sobră, îi sublinia senzualitatea discretă a siluetei. Părea a fi roșcată de la natură. Pielea îi era de un alb lăptos și de o netezime impecabilă.

— Mulțumesc, Roger, spuse ea cu o voce glacială. Domnilor, numele meu este Yvette Nahman. Fac muncă de decriptare pentru divizia de Securitate a Sistemelor Informaționale din cadrul Agenției Naționale de Securitate. Înainte de a intra în subiectul analizei mele, trebuie să vă ofer un context de altă natură.

Bronson deschise pe ecran o imagine surprinzătoare: un copil blond râzând și strângând în brațe o pisică.

Yvette Nahman rămase tăcută și serioasă, lăsând imaginea să-și facă efectul liniștitor. Apoi explică pe un ton sec, profesional:

— Organizații teroriste și rețele de spionaj din toată lumea au învățat să comunice în mod securizat pe internet, în loc să mai folosească telefoane mobile cu abonament sau cartelă, vulnerabile la interceptare și urmărire. Un gen anume de tehnologie de criptare folosește informația

necesară computerului pentru a codifica imagini. Ia uitați-vă la asta, nu-i drăguță?

Lumea din sală se relaxase involuntar. Câțiva zâmbeau.

Bronson afișă pe ecran o nouă planșă. Conținea câteva linii de text lipsit de sens, un amestec de litere, numere și diverse simboluri.

Yvette Nahman continuă:

— Aceasta este informația codificată pe care o folosește computerul ca să compună și să proiecteze pe ecran imaginea copilului și a pisoiului. În interiorul acestei codificări stă ascunsă o altă imagine. Ar putea să fie o imagine sau un cod de virus, sau vreun alt tip de informație. Tehnica aceasta se cheamă *steganografie*. Un computer obișnuit va ignora informația adițională și va afișa numai imaginea cu copilul. Dar un computer care primește instrucțiuni prin intermediul unei chei de decriptare va afișa și asta.

Bronson trimise o nouă imagine pe ecran. Era o pușcă M16. Un val de rumoare străbătu sala. Yvette Nahman lăsă cea de-a doua imagine să-și facă efectul asupra publicului. Mă privi în treacăt, doar o fracțiune de secundă. Prezența ei avea o notă suprarealistă, ca un montaj artificial. Îi făcu un semn lui Bronson, apoi continuă:

— Recent, secția noastră de supraveghere a internetului a interceptat o imagine postată pe un website porno din Olanda. Aceasta este fotografia.

Bronson deschise imaginea pe ecran. Era o fotografie cu conținut pornografic ușor cenzurat. Stând în tăcere lângă ecran, Yvette Nahman așteptă s-o vadă toată lumea.

În imagine, un bărbat asiatic care stătea în picioare se împingea către fața unei fete cu păr negru, probabil tot asiatică. Un pătrat închis la culoare cenzura numărul oral explicit și îi acoperea fetei cea mai mare parte a chipului. Bărbatul o trăgea de păr, cu un gest care denota cruzime. I-am cercetat chipul de pe ecran. I se citea pe trăsături o cruzime autentică, pe care o avea din născare.

— Website-ul olandez a dispărut după ce a postat, timp de zece zile, un set de fotografii printre care și cea de aici. Noi le-am analizat pe toate: sunt curate, cu excepția acesteia. În această imagine se află încorporată o alta. Iată cea de-a doua imagine.

Bronson o afișă. Un al doilea val de murmure se propagă prin toată sala.

Dintr-odată, am simțit că mă ia cu frig pe spinare. Era fotografia unui jet de gaze ieșind dintr-un ajutaj de motor aflat într-o incintă de testare. Structura jetului era izbitor de similară cu cea a jetului MORPHEM, prezentat ceva mai devreme de Varese. Diferența stătea în secțiunea cilindrică, în cazul acesta mai lungă și mai strălucitoare. Am examinat imaginea pe ecran în toate direcțiile, căutând indicii. Cine? Unde?

Bronson își pironise privirea asupra mea. Intensă și neclintită, privirea aceea nu putea fi evitată.

Deodată, două mâini m-au înșfăcat de reverele sacoului și m-au tras cu o scuturătură feroce. Cu fața la doi centimetri de a mea, Varese a început să urle.

— Nenorocitule! Cui i l-ai vândut? Cui? Răspunde-mi, nenorocitule!

L-am pocnit în piept. M-a scăpat din mâini și a căzut pe spate. Câțiva dintre oamenii lui Bronson au sărit și m-au ținut pe scaun. Un altul l-a tras în spate pe Varese, care încerca să mă apuce iar.

Am pierdut contactul cu realitatea. Intervenea din nou suprarealul, camera începea iar să se învârtă în jur și tot ce mai puteam auzi erau bătăile inimii mele.

7

Aveam acea acuitate a percepțiilor pe care o oferă uneori anumite droguri. Totuși, erau rupturi în succesiunea temporală. De cealaltă parte a mesei stătea în picioare Varese, iar eu nu-mi aminteam să-l fi văzut ridicându-se. La față era albastru-verzui cu pete roșii. McNutt și Garland ședeau cu figuri impenetrabile și cu ochii țintă la mine.

Cei doi bărbați care mă țineau așezat pe scaun și-au luat mâinile de pe mine. Nu m-am clintit din loc. S-au îndepărtat și și-au reluat locurile.

— Stai jos, doctor Varese! spuse Bronson, iar în vocea lui calmă se auzi o nuanță de dispreț.

Făcu ochii roată peste public.

— Trebuie să ne păstrăm calmul, domnilor! continuă el cu glas tare. Ne vom continua întrunirea fără alte tulburări.

Se întoarse către un bărbat subțire, cu părul negru tuns scurt și cu pielea de un alb palid, care stătea la masă vizavi de el.

— Domnule Balder, e rândul dumitale.

Omul se ridică și își împinse scaunul. Era o duritate ciudată în mișcările lui, pe când se apropia de ecran. Vocea lui mă luă prin surprindere, era echilibrată și profesională.

— Vi s-a cerut tuturor să luați seama la natura sensibilă a ceea ce se discută aici, spuse el cu severitate. Cred că acum ați prins ideea.

În sală era o liniște deplină. Singurele zgomote erau cele produse de ventilatoarele de răcire ale proiectoarelor LCD.

— Numele meu este Benjamin Balder, continuă omul. Lucrez pentru Directoratul de Știință și Tehnologie al CIA. Înainte de a-mi începe informarea, trebuie să mă fac perfect înțeles într-o anumită chestiune. Având în vedere parametrii de performanță MORPHEM, așa cum ne-au fost explicați de Lockwell, o rachetă echipată cu acest tip de motor poate să lovească cu un focos nuclear oriunde în SUA, lansată de oriunde din lume. Ar fi o rachetă cu o singură treaptă instalată pe o platformă mobilă greu detectabilă. Aceasta este o amenințare clară, semnificativă și fără precedent la adresa securității Statelor Unite.

Așteptă ca informația să fie pe deplin absorbită, apoi continuă cu un discurs agresiv, de parcă își făcea publicul responsabil de toate relele lumii.

— În prezent, țările care sunt puteri militare emergente desfășoară un efort imens pentru dezvoltarea propulsiei rachetelor. Se străduiesc din răsputeri să facă rost de capacități de lansare avansate, devenind o provocare tot mai mare pentru SUA și o amenințare militară.

Bronson deschise pe ecran imaginea unui desen cu aspect de artă modernă: în mijloc, pe un fundal bleumarin, un grup concentric de pete neregulate, roșii, portocalii, galbene și verzi.

Balder arătă spre imagine.

— Laboratorul Național Los Alamos a realizat și a lansat un sistem de supraveghere spațială, cunoscut drept FORTE. Sistemul detectează impulsuri electromagnetice și le analizează sursa. Rezultatul este o amprentă electromagnetică unică asociată cu fiecare eveniment detectat. Aceasta este o imagine înregistrată de FORTE la data de 7 iulie a anului trecut. Ceea ce vedeți aici e amplasamentul de testare 2-S al Laboratorului de Cercetări al Forțelor Aeriene, văzut de la altitudinea de 800 de kilometri, în spectrul electromagnetic VHF. Intervalul orar în care a fost obținută această imagine corespunde cu testul MORPHEM eșuat. Configurația de culori strălucitoare pe care o vedeți în mijlocul acestei imagini este amprenta electromagnetică absolut unică a motorului MORPHEM care explodează. Are caracteristicile unei mici detonări nucleare.

Din nou își examină publicul din priviri, asigurându-se că le băgase tuturor în cap înțelegerea limpede a ceea ce vedeau.

— Următorul grafic, vă rog, ceru el.

Pe ecrane apăru o imagine nouă. Părea o copie ușor modificată a celei de dinainte. Același fundal de un albastru-închis, aceeași configurație de roșu, portocaliu, galben și verde în mijloc. Contururile erau oarecum diferite, dar în esență era aceeași fotografie.

— Această a doua imagine a fost înregistrată acum două luni, pe 20 ianuarie, continuă Balder. Este făcută de la aceeași altitudine și în același spectru VHF. Arată am-

plasamentul de testare al Bazei Aerospațiale 067, localizat în orașul Xi'an, provincia Shaanxi, Republica Populară Chineză.

Un val de rumoare traversă iar sala. Balder nu-l luă în seamă.

— Configurația electromagnetică e similară, dacă nu identică, cu cea observată în timpul exploziei MORPHEM, spuse el.

Le dădu timp tuturor să studieze imaginea.

— Următorul grafic, vă rog.

Bronson deschise pe ecrane imaginea cerută. Era o fotografie cu rezoluție mare făcută de un satelit-spion în spectrul normal, vizual. Prezenta un complex de clădiri care apăreau ca niște parcele rectangulare pe un sol traversat de drumuri. În colțul din stânga-sus al imaginii, unul dintre dreptunghiuri era spart sub forma unei pete întunecate, neregulate, ca și cum un artist neatent ar fi lăsat să-i picure tușul în locul acela.

— Aceasta este fotografia aceluiași amplasament, făcută în ziua următoare, în spectrul vizibil, spuse Balder. Aici, în imaginea aceasta, standul de test numărul 9 pare să fi fost distrus de o explozie. Din puținele informații HUMINT pe care le-am obținut, accidentul pare să fi fost similar cu cel descris mai devreme de doctorul Varese. În contextul similarității semnăturilor electromagnetice ale exploziilor, este o dovadă puternică a faptului că chinezii dezvoltă un sistem de propulsie asemănător sau identic cu sistemul MORPHEM.

Balder încetă să se mai plimbe încolo și încoace și se opri în calea razei proiectorului. Imaginea amplasamentului chinezesc se înfășură în jurul lui, producând un efect cameleonic.

— Este incert dacă chinezii au urmărit o idee originală, care le aparține, spuse Balder. Eforturile lor de până acum s-au concentrat asupra propulsiei convenționale. Acest posibil experiment MORPHEM este o schimbare bruscă în cercetarea lor. Implicațiile pentru securitatea națională a SUA sunt extrem de importante. Dacă chinezii ar obține un succes în cadrul lui, le-ar oferi accesul la un armament cu o capacitate nemaiîntâlnită de a lovi pe teritoriul nostru. Le-ar mai oferi și un acces nemaiîntâlnit la spațiul extraterestru. Iar noi ne aflăm în prezent în competiție cu chinezii pentru cucerirea spațiului.

Cuvintele îi ieșeau din gură în contra luminii proiectorului. Raza de lumină nu părea să-l deranjeze. Dinții și gura îi păreau reliefate în mod bizar de iluminarea puternică.

— Care este probabilitatea de-a se produce defecțiuni similare și explozii similare în proiecte dezvoltate în paralel și independente între ele? Sau au obținut chinezii informații despre designul Lockwell? Dacă da, atunci, cum?

Am simțit privirea lui Varese ațintită asupra mea, plină de ură. Nu mi-am luat ochii de la ecran, am avut grijă să-mi țin mâinile pe masă și am continuat să-l ascult pe Balder.

— Imaginea decriptată de NSA și afișată aici mai ridică niște întrebări deosebit de tulburătoare. Datarea imaginii este incertă. Oare fotografia aceasta prezintă un experi-

ment chinezesc sau e vorba de un proiect cu totul diferit? Cine lucrează la el? Unde?

Ultima lui serie de întrebări mi-a sunat straniu. Fotografia NSA arăta un motor MORPHEM *în funcțiune*. MORPHEM-ul chinezilor *nu funcționa*: și ei avuseseră parte de o explozie la fel ca și Lockwell. Iar *CIA nu știa* cine făcuse motorul să meargă.

Balder făcu către Bronson un semn care sugera că terminase. Bronson înțelese și se roti cu scaunul, ca să ajungă față în față cu restul celor prezenți la masa de ședințe. Se aprinseră luminile.

— Cred că acum avem o imagine mai clară asupra întregii situații, spuse Bronson. Înainte de a discuta vreun plan de acțiune, aș vrea să solicit o analiză de la experții de față.

Își întoarse privirea către mine.

— Doctor Salagen, am aprecia dacă ne-ați oferi o interpretare a acestei imagini.

Redeschise pe ecran fotografia NSA. Se lăsă iar liniștea în sală. Am încercat să-mi alung cu puterea gândului senzația de pericol personal și am examinat din nou imaginea.

Mi-am dres glasul.

— Trebuie să clarific mai întâi un lucru, am spus. Fizica fenomenelor care generează puternica tracțiune din motoarele MORPHEM nu este înțeleasă. Nu poate fi explicată prin ceea ce știm. Provoc pe oricine de la Lockwell să-mi contrazică afirmația.

Sala a rămas tăcută. Angajații guvernamentali au întors capetele către Varese și McNutt. Varese a fluturat din mână cu un aer de indiferență superioară.

— N-am să discut niciuna dintre speculațiile acestui om, a spus el.

— Nici nu mă așteptam, am continuat. Mai departe, geometria este esențială pentru motoarele MORPHEM. Cu adevărat esențială. Nu mă întrebați de ce, s-a determinat în mod empiric. Conflictul meu cu această corporație își are originea în incapacitatea lor de-a accepta aceste adevăruri.

Varese a pus mâinile pe masă și-a deschis gura, dar McNutt l-a oprit. Am așteptat și alte reacții din partea celor de la Lockwell. N-a venit niciuna.

— Motoarele MORPHEM au nevoie de reglaj electromagnetic empiric, am explicat mai departe, pe fondul tăcerii lor. Când reglajul este corect, obținem o forță de tracțiune enormă. Tracțiune masivă. Dacă motorul este calibrat greșit, se pot întâmpla două lucruri: fie nu funcționează, fie explodează cu aceeași energie neobișnuită observată când operează tracțiunea masivă.

Am așteptat din nou o reacție dinspre Lockwell. Ședeau toți în tăcere.

— Experimentele pe care le-am făcut eu cu motoare la scară mică, aici, la Lockwell, au avut succes. Acele motoare la scară mică erau proiectate de mine. Aș dori să examinez proiectul motorului la scară mare prezentat aici.

— Nici nu se pune problema, a spus Varese.

— De ce nu?

Varese a schimbat o privire cu McNutt.

— Fișierele CAD care conțin proiectul nu mai sunt disponibile. O eroare de sistem a corupt fișierele.

— Dar voi aici n-aveți un sistem de backup?

— Avem. Fișierele de backup sunt și ele corupte. Nu se pot citi.

— Adică vrei să spui că n-aveți niciun fișier CAD pentru proiectul de motor pe care l-ați testat?

— Se pare că așa stau lucrurile.

M-am uitat la Bronson și la restul inșilor în costume. Stăteau acolo cu figuri inexpresive. Chestiunea era gravă. Nu se poate să fi fost un simplu accident. Dar astea erau cărțile servite pe masă de Lockwell.

— În privința acestei imagini, am spus arătând la ecran. Structura jetului indică un concept foarte asemănător.

— Asemănător cu MORPHEM, vrei să zici? a întrebat Balder.

— Da. Din păcate, n-am cum să stabilesc o scară dimensională. Scara este crucială pentru motoarele MORPHEM. Cum spuneam, experimentul la scară mică pe care l-am întreprins la Lockwell a avut succes. Totuși, augmentarea proiectului pentru un motor la scară mare cere un sistem complex de corelații. Orice informație dimensională referitoare la această fotografie ar fi foarte valoroasă.

— Poți să speculezi despre posibila origine a fotografiei? a întrebat Bronson.

Am înghițit în sec și am închis ochii. Mi-au venit în minte imagini din trecut. Fantome de vechi prieteni.

— Nu, am răspuns. Nu-mi vine nicio idee.

Bronson s-a întors către cei de la Lockwell.

— Doctor Varese, l-a invitat el. Cum evaluați chestiunea?

Varese și-a întors privirea către ecran cu o lentoare deliberată. Știa că trebuie să fie prudent.

— Fotografia pare să arate același tip de motor, a spus el. Jetul lung indică un miez stabil la tracțiune maximă. Nu pot decât să fac speculații, pe baza cercetării vizuale a acestei imagini. Absența oricărei unde de șoc vizibile din sectorul inițial al ajutajului sugerează că gazul este puternic ionizat. Nu pot să estimez performanța sau mărimea motorului.

— De ce e dificil de făcut un motor mai mare? a întrebat Balder.

Se uita la Varese. L-am lăsat pe Varese să răspundă.

— Fizica acestui motor e foarte complicată, a spus Varese. N-avem modele calibrate pentru toate fenomenele cu care ne confruntăm.

— Pot două echipe independente să facă aceeași greșeală, provocând explozia motorului?

Varese s-a încruntat.

— Motoarele rachetă explodează din diverse motive, dar explodează toate la fel.

— Analiza FORTE indică o descărcare electrică foarte neobișnuită. Aceea n-a fost o explozie ca oricare alta, doctor Varese.

Varese a șovăit.

— Va trebui să mă uit la datele FORTE înainte să emit vreo opinie.

— Care-a fost cauza accidentului cu motorul MORPHEM?

— Cum spuneam și în raportul meu, credem că a fost o avarie mecanică la nucleul motorului.

— Poți fi mai exact?

— Nucleul motorului e răcit cu hidrogen lichid, care trece printr-o mulțime de canale mici. Aceste canale pot să crape și să prezinte scurgeri. Hidrogenul scurs poate să se aprindă și să producă și alte pagube. În foarte scurt timp, cascada asta de daune poate să genereze o explozie.

— O explozie convențională? a insistat Balder. Sau ceva în genul celor explicate de doctorul Salagen?

— Refuz să discut speculațiile lui Salagen. Explozia a fost convențională, dar nu uitați că în nucleul motorului există plasmă la temperaturi înalte.

Balder s-a uitat la Varese fără să-i mai pună întrebări. Dintr-odată și-a întors privirea către mine.

— Ce părere ai despre asta, doctor Salagen?

— Despre ce?

— De ce e așa mare problemă realizarea acestui motor la dimensiuni mai mari? De ce-a explodat?

Fantomele din mintea mea îmi spuneau că nu-i treaba lor să știe. Nu totul.

— Habar n-am.

— Poate motorul se dereglează când este mărit?

— Poate.

— Explodează?

— Poate.

— Ce crezi c-a produs explozia din timpul testării?

— Nu eram de față, domnule Balder. Nu mai lucram la corporația asta.

Privirea i-a stăruit asupra mea, fermă, amenințătoare. I-am răspuns cu o căutătură inexpresivă.

— Mulțumesc, doctor Varese, doctor Salagen, a intervenit Bronson.

S-a uitat pieziș la Balder, care s-a lăsat încet pe spătarul scaunului său.

Sala s-a golit iar de zgomote. Cei de la Lockwell aveau în ochi un licăr de nedumerire. Încordarea începea să-mi cuprindă mușchii spatelui. Ce mai urma?

Bronson s-a întors către un ins uscățiv și plin de pistrui, care purta ochelari cu rame aurite impecabile și avea un aspect extrem de îngrijit, ba chiar aristocratic, cu scalpul strălucindu-i pe sub părul blond rarefiat, perfect tuns.

— Stan, i s-a adresat Bronson, ai cuvântul.

— Mulțumesc, Roger, a spus uscățivul și a baleiat încăperea cu ochii săi de un gri-albăstrui oțelit. Domnilor, mă numesc Stan Jackobs și reprezint un consorțiu de agenții guvernamentale implicate în apărare. Înțelegeți cu toții că avem de-a face cu o situație dificilă: Lockwell a făcut să eșueze dezvoltarea unei tehnologii extrem de promițătoare, în timp ce există dovezi solide că ne aflăm în competiție cu chinezii pentru obținerea ei. Peste toate astea, o grupare necunoscută pare să fi făcut progrese mai mari decât noi. Această situație este inacceptabilă și trebuie rezolvată. La nivel înalt, atât politic, cât și militar, considerăm că MORPHEM este o tehnologie critică și extrem de sensibilă, care trebuie complet reevaluată. Efortul acesta devine prioritatea principală la Lockwell începând din acest moment. Eu personal voi servi drept interfață

între agențiile guvernamentale direct interesate în tehnologia MORPHEM și Lockwell. Voi schița aici câteva detalii care să ne ajute să pornim lucrurile.

A deschis un notebook îmbrăcat în piele și s-a uitat la oamenii de la Lockwell, McNutt, Garland și Varese.

— Numărul unu: Am nevoie de o analiză retrospectivă și completă a tuturor activităților de cercetare și dezvoltare care au legătură cu MORPHEM – istoric, experimente detaliate, teste, concluzii. Vreau ca documentația aceasta să fie alcătuită cât mai curând posibil, a spus el. Numărul doi: Lockwell trebuie să elaboreze o ofertă și pe baza ei se va acorda un contract fară licitație, cu furnizor unic. Mă voi ocupa personal de această ofertă pe partea guvernamentală. Vă avertizez, însă: deși vorbim de un contract pentru furnizor unic, ne rezervăm dreptul de a finanța orice altă firmă, la alegerea noastră, dacă simțim că progresele întârzie, chiar dacă asta ar putea viola brevetele Lockwell. Întrebări?

Jackobs vorbea cu glasul puterii și al banilor. Un chip binevoitor, dar impenetrabil. Cuvintele lui îi descumpăniseră pe cei de la Lockwell. Nu se așteptaseră să primească o ofertă. Printre ei, Garland îl cântărea cu prudență pe agentul federal.

— Ce ofertă ar trebui să facem, domnule Jackobs? a întrebat el, în stilul său ferm. Cu ani în urmă, am pornit programul acesta cu intenția de-a obține trei prototipuri și un program de testare mai cuprinzător. Am fi putut să determinăm mai bine caracteristicile de operare ale motorului și poate-am fi evitat catastrofa, dar ne-a fost tăiat

bugetul. Asta ne-a forțat să construim direct acel unic prototip care a explodat. În viziunea dumitale, cum am putea să procedăm acum, ce fel de fonduri sunt disponibile în prezent?

— Am la discreție un fond de cinci milioane pentru a porni această investigație, a spus Jackobs. În funcție de ceea ce descoperiți, puteți să structurați un program de dezvoltare, și-apoi stăm iar de vorbă despre bani.

— Dezvoltarea înseamnă peste o sută de milioane, domnule Jackobs.

— Domnule Garland, haideți să vedem mai întâi ce n-a mers bine. Apoi putem să discutăm despre un buget oricât de mare vă trebuie.

Lucrurile se puseseră în mișcare. Grimasa lui McNutt se schimbase. Intrase în joc. Acesta era genul de joc pe care îl juca, aceasta era limba pe care o vorbea foarte bine.

— Asta mi se pare o ocazie imensă, a spus el, mișcându-și umerii și sprijinindu-și coatele pe masă. Lockwell e capabilă și va face ceea ce știe să facă cel mai bine, să funcționeze ca integrator al activităților complexe asociate cu acest proiect. Paul, a continuat el adresându-i-se lui Varese, pune-ți oamenii la treabă și alcătuiți oferta aia. Jim, i se adresă lui Garland, voi o să furnizați tot suportul tehnic. O să facem ce trebuie făcut, domnilor.

N-am mai dat nicio atenție negocierii. Eram pe tușă. Se interpunea litigiul meu personal cu Lockwell. Prezența mea acolo fusese relevantă doar pentru examinarea informațiilor secrete prezentate. În cel mai bun caz, urma să mi se ceară să semnez un acord de confidențialitate și să

mi se arate ușa. În cel mai rău caz, îmi puneau cătușele și mă luau pe sus.

Cineva menționase numele meu. Se lăsase liniștea în sală; toată lumea se uita la mine, iar pe fețele lui Varese și McNutt revenea brusc ostilitatea.

— Poftim? am spus.

Jackobs m-a cercetat de după ochelarii săi impecabili.

— În circumstanțele date, doctor Salagen, apreciem că e cea mai bună folosință a cunoștințelor dumitale de specialitate, a spus el.

— Scuzați-mă, domnule Jackobs, am avut un moment de neatenție, puteți să repetați, vă rog?

— Doctor Salagen, agențiile guvernamentale pe care le reprezint pentru acest proiect solicită un supervizor de contract. Am sugerat că dumneata ar trebui să îndeplinești această activitate de supervizare, având în vedere competența dumitale.

— Pentru Dumnezeu, sunteți nebuni?! a explodat Varese. Omul ăsta ar trebui arestat!

Jackobs a aruncat o privire lui Bronson. Acesta n-a scos nicio vorbă, mulțumindu-se să se uite la el cu ochi obosiți.

— Dați-mi voie să vă spun ceva fără ocolișuri și neoficial, a spus Jackobs, adresându-i-se mai mult lui McNutt. Ne presează timpul. Aveți un ordin judecătoresc care vă dă drepturile asupra motorului, dar, după cum văd eu lucrurile, puteți să vă ștergeți la cur cu el. Mie îmi trebuie competență aici, nu hârțogărie legală.

Cei de la Lockwell răspunseră la vorbele lui cu tăcere și cu maxilare încordate. Era o senzație stranie. Jackobs

tocmai afirmase un adevăr în care aproape că începusem să mai cred.

— Sunt de-acord să ofer consultanță pe bază de contract, am spus. Voi produce analize, cu condiția să am acces nerestricționat la rezultatele testărilor trecute și viitoare.

— Asta-i inacceptabil! a spus Varese pe un ton glacial, controlându-și perfect ostilitatea. Obiectez din nou față de prezența lui Salagen aici. Interesele lui sunt în conflict cu interesele acestei corporații. Există o hotărâre judecătorească în chestiunea acestui conflict. Orice nivel de acces i s-ar permite lui Salagen la rezultatele testelor din trecut sau din viitor ar avea un efect nociv asupra noastră în calitate de corporație și la fel de nociv asupra acestei țări.

Privirea lui Jackobs a căpătat duritate.

— Domnilor, a spus el după ce a expirat încet pe nas, SUA sunt în război. E o stare de război mai neobișnuită, dar, chiar și așa, e recunoscută ca atare. Guvernul e îndreptățit în mod legal să acționeze în multe feluri, ca răspuns la asemenea amenințări. Vorbim aici despre un lansator foarte capabil, cu un focos nuclear în vârf. Nu e loc de jocuri mărunte. Ne vom alege antreprenorii după criteriul maximei competențe și capacități de răspuns. Aveți posibilitatea să refuzați contractul, caz în care o vom lua de la capăt cu alt laborator național, care are capacitatea necesară. Rezultatul va fi doar o întârziere a ceea ce trebuie făcut, întârziere de trecut în contul refuzului vostru.

— Domnilor, domnilor, haideți să nu intrăm în genul ăsta de retorică absolut neproductivă, a intervenit McNutt. Sunt complet de acord cu Stan, miza e mai mare decât ni-

velul conflictului pe care l-a menționat Paul Varese. Comentariile lui Paul sunt corecte, dar putem să construim în loc să distrugem, cred că țara asta are nevoie de toate creierele apte și de toată munca de calitate de care poate face rost.

Varese i-a aruncat o privire tăioasă directorului său și a strâns din buze. Jackobs a așteptat puțin, ca să se asigure că nu se mai ridicau și alte probleme, apoi s-a întors spre mine.

— Am nevoie de niște informații de la dumneata, doctor Salagen. O să primești un telefon.

Ochii săi duri au mai privit o dată de jur-împrejurul mesei, din spatele ochelarilor eleganți. Nimeni n-a luat cuvântul.

— Doctor Salagen, mi s-a adresat Bronson, te rog să nu părăsești orașul fără să ne anunți în prealabil.

Toate privirile s-au îndreptat spre mine. N-am spus nimic.

Jackobs s-a sculat în picioare.

— Bine, domnilor, haideți să ne punem pe treabă. Roger, mulțumesc pentru organizare, a fost o întâlnire productivă.

Și-a împins scaunul și s-a îndreptat către ușă. Ceilalți l-au urmat încet. Eu am mai rămas un moment pe scaun. Lent, am dat afară aerul din plămâni. Ba chiar m-am bucurat să-i admir rochia lui Yvette Nahman, care mergea și ea către ușă. Am zâmbit larg, amintindu-mi imaginea fugară a ciorapilor înfloriți pe care îi purta.

8

Un spirit malefic puternic mă urmărea tenace din cealaltă parte a porții. Era Diavolul însuși. Poarta era a unui castel vechi, genul acela de poartă făcută din plăci groase de lemn ținute laolaltă cu țepușe lungi de fier. Nu destul de rezistentă în fața Diavolului, nu destul de groasă, poarta nu putea opri acea forță diabolică pură. Eram înspăimântat. *„Pun eu mâna pe tine!"* a mârâit Diavolul prin poartă. Glasul lui trecea prin lemn și prin pereții din jur, producând reverberații. M-am cutremurat. Doi ochi roșii s-au deschis în piatră deasupra porții, cu privirea malefică fixată asupra mea. Apoi Diavolul a început să intre prin poartă, prezența sa apăsătoare penetrând lemnul sub forma unui fluid vâscos, otrăvitor. *„Nu! Nu!"* am țipat și am dat înapoi câțiva pasi. Picioarele mi s-au încurcat în ceva asemănător cu niște funii uleioase. Eram slab și pierdeam lupta, dar nu m-am dat bătut. Mi-am scos săbiuța și m-am apucat să împung cu ea lemnul și prezența vâscoasă din el. Arma micuță n-a avut niciun efect. Prezența malefică a demonului era copleșitoare. I-am auzit hohotele de râs, apoi telefonul sunând.

Eram lac de sudoare. Telefonul a continuat să sune. Afișajul ceasului a clipit, arătând două și treizeci. Am ridicat receptorul.

— Cine ești? a întrebat o voce de femeie.

Sunase aspru, neprietenos.

— Cine e la telefon?

— Te cheamă Salagen?

— Da, eu sunt Salagen.

— Ești prieten cu Jane?

Mi-am scobit creierul, încă netrezit de tot, încă speriat de Diavol.

— Prieten cu cine? Cine-i la telefon?

— Sunt colega de cameră a lui Jane, amice. Dacă ești prieten cu ea, fă bine și vino-ncoace și fă ceva. De data asta chiar a dat-o-n bară.

— Cine dracu-i Jane?

— Cine dracu-i Jane?! Dă-te-n mă-ta! Foarte amuzant cum uitați voi, leprelor. Jane e o fată blondă, ți-ai tras-o cu ea, i-ai dat bani să-și cumpere droguri, treaba ta. Numele tău e scris aici pe-o bucată de hârtie, iar ea e pe jumate moartă. M-am gândit să sun la numărul ăsta înainte să chem poliția. Ăștia o bagă la răcoare și-acolo n-o să reziste.

O, Doamne. Fata de la cafenea.

— Cum te cheamă? am întrebat.

— Nu-i treaba ta.

— Ce vrei să fac eu?

I-am auzit respirația îngreunată, de parcă s-ar fi opintit să salte ceva.

— Nimic, a spus ea. Dă-te-n mă-ta!

— Hei, stai așa!

A stat și-a așteptat, continuând să respire în microfon greu și enervant.

— Uite ce-i, a spus, chiar mi-o amintesc pe Jane, te rog, spune-mi ce se petrece. Ce-a făcut?

— Nu știu exact. De obicei ea nu face de-astea. Își mai ia marfă, când și când, își mai pierde cunoștința. Nu-i mare lucru. Dar de data asta cred c-a luat ceva nașpa, c-a fost dusă toată noaptea și-arăta aproape moartă. Ești prieten cu ea?

— Nu, nu tocmai. Uite ce-i, dacă ți se pare că-i ceva serios, te rog să suni la urgențe, eu o să vin cu mașina, dar o să-mi ia ceva timp. Care-i adresa?

Mi-a dat adresa, pe undeva prin West Hollywood.

Am traversat Pasadena și am luat-o pe 110 Sud. Într-o lume normală, la trei dimineața, străzile ar trebui să fie pustii. Los Angelesul n-are nimic de-a face cu normalitatea. Am ajuns la 10 Vest și era de parcă tocmai se terminase o petrecere și toată lumea dădea buzna să ajungă la alta.

Am reușit să ajung în West Hollywood în mai puțin de treizeci de minute de dat talpă la vechiul meu Mustang cu motor V8. Adresa era la două străzi spre vest de La Brea, o stradă care dă în Sunset Boulevard. Cunoșteam vag zona. Clădiri cu apartamente de închiriat în care era un permanent du-te-vino de clienți.

Am parcat pe marginea străzii și am intrat în clădire trecând de o poartă securizată defectă. Apartamentul era la primul etaj. Trăgându-mi răsuflarea, am sunat la ușă.

Mi-a deschis o fată foarte înaltă. Avea peste un metru optzeci. Senzualitatea intensă pe care o emana jumătatea superioară a corpului său era dramatic diminuată de forma de conuri aplatizate a picioarelor sale foarte lungi.

Nu era din vreun aluat deosebit, nu tu arcuiri, nu tu curbură a gleznei, doar grăsime și mușchi de formă conică, atât. Vocea îi suna ca la vreo cincizeci de ani, deși nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci.

— Tu ești Salagen? m-a întrebat de-a dreptul.

— Da. Unde e?

Mi-a întors spatele și m-a condus printr-un living mobilat cu canapele uzate până într-un dormitor. Fata de la cafenea zăcea pe pat, cu fața în sus, cu ochii închiși. Pielea feței îi era lipsită de culoare. Purta aceleași haine pe care mi le aminteam de când o întâlnisem. Arăta ca o păpușă de ceară.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o pe fata înaltă. Ce-a luat?

— De unde mama naibii să știu eu? Prieten cu ea? m-a întrebat din nou.

— Nu. Abia am cunoscut-o și i-am împrumutat ceva bani.

A aruncat o privire indiferentă la fata de pe pat și a clătinat din cap spre mine.

— Bun, și ce facem aici? a întrebat. Ne uităm la ea cum moare sau facem ceva?

Am căutat să-i iau pulsul lui Jane. Abia dacă se simțea. De ce eram aici și nu în patul meu, departe de toate astea? Mi-am scos mobilul și am sunat la urgențe. Cât avea să dureze până venea ambulanța? M-am răzgândit. Am săltat-o pe fată în brațe și am pornit spre ușa apartamentului. Senzația trupului ei în mâinile mele era ciudată, nu era nici ușor, nici prea greu. Era exact cum trebuie.

— Deschide-mi ușa, i-am cerut colegei sale de cameră. Ce număr de telefon e aici?

Mi l-a dat și l-am memorat în timp ce coboram treptele cu Jane în brațe. Ajutat de cealaltă fată, am pus-o în Mustang, pe scaunul din față lăsat. Știam un spital pe Sunset, nu prea departe. Am trecut pe roșu la câteva intersecții și am forțat frânele de câteva ori, evitând niște inși băuți care traversau bulevardul și o limuzină lungă proțăpită de-a latul benzilor de circulație.

Secția de urgențe a micului centru medical era plină de oameni care așteptau. Am dat buzna prin mulțime ducând-o în brațe pe Jane și strigând după ajutor. Personalul de la urgențe s-a purtat cam reticent, de parcă m-aș fi băgat peste rând. Ceea ce și făcusem. Printre cei care așteptau acolo erau unii care nu păreau să se simtă mai bine decât Jane. Cineva m-a întrebat dacă știam ce droguri lua. Le-am spus că nu știu. Un asistent m-a ajutat s-o întind pe Jane pe o targă și a împins-o în secția de tratamente.

Am găsit un loc liber pe o canapea de colț din sala aglomerată și m-am așezat. Îmi venea să fumez, dar puteam să mai aștept. A apărut o funcționară latino care mi-a înmânat un clipboard plin cu formulare. I l-am dat înapoi.

— Trebuie să completați informațiile astea, domnule, a protestat ea. Sunteți soțul doamnei?

— Nu. Sunt doar un prieten.

— Cine e partea responsabilă?

— Partea responsabilă?

— Partea responsabilă financiar, domnule. Pacienta are asigurare?

— Nu știu. Eu doar am adus-o aici, ca să nu moară.

— Ce număr de asigurare socială are?

Am dat din umeri.

— Nu știu. Îi știu doar numele. Stați o clipă.

Am sunat la numărul pe care mi-l dăduse fata înaltă. Niciun răspuns. Am sunat și-am tot sunat, nu mi-a răspuns nici măcar robotul sau vreun serviciu de preluare a apelurilor.

— Îmi pare rău, am spus. Nu știu.

A plecat, aruncându-mi priviri suspicioase, și a intrat la tratamente. Am așteptat. Pe perete era un afiș informativ despre SIDA, cu explicații în engleză și spaniolă. Necesitatea de-a folosi ace curate părea a fi cea mai importantă idee de acolo. Nu spunea că poți să iei SIDA ca bonus la o felație de șaizeci de dolari oferită la colțul străzii, la nici un cvartal distanță. În dreapta mea, un bărbat își apăsa abdomenul cu mâinile. Părea să accepte cu umilință porcăria care i se întâmpla, ca pe un dat al vieții.

Funcționara latino s-a întors cu un doctor. I-a arătat spre mine.

— Bună seara, domnule. Sunt doctorul Rishab. Ce mai faceți? mi s-a adresat doctorul politicos.

— Bine, mulțumesc. Cum stă treaba cu fata?

Mi-a răspuns cu aceeași politețe indiferentă.

— Soția dumneavoastră, domnule, este într-o stare indusă probabil de o substanță puternică. Nu cunoaștem natura substanței pe care a folosit-o soția dumneavoastră. Nu e ceva mâncat sau înghițit, nici ceva inhalat. Din exa-

minarea noastră, foarte probabil e ceva care-a fost injectat. Soția dumneavoastră a consumat heroină în trecut?

— Nu e soția mea. Sunt prieten cu femeia asta. Nu știu ce folosește, dacă folosește ceva.

A răsfoit hârtiile prinse pe clipboardul pe care îl ținea în mână. Mi-a aruncat o privire rapidă.

— Bine, domnule, vă mulțumesc, a mai spus el și a plecat.

Am mai așteptat o vreme. Am citit din nou afișul despre SIDA. Adevărul e că spunea despre transmiterea pe cale sexuală a virusului, în limbajul acela medical sec pe care nu-l citește nimeni. În cartierele rău famate, oamenii nu copulează, doar se fut.

Au trecut alte treizeci de minute. Ușa dublă de afară s-a deschis brusc. Doi paramedici au dat buzna împingând o targă și au intrat în secția de tratamente. Targa era goală. O femeie care ședea pe o bancă în fața mea a izbucnit în plâns. Apoi a gemut de durere.

Paramedicii au dat fuga înapoi prin ușa albă dublă. Pe targă era Jane. M-am uitat încă o dată, ca să mă asigur.

— Hei! am strigat și m-am sculat în picioare. Hei, ce faceți?!

Cineva m-a tras de cot. Era doctorul Rishab.

— Domnule, aici nu putem să ne ocupăm de problema prietenei dumneavoastră, n-avem echipamentul potrivit. O să fie mai bine îngrijită la spitalul districtual.

— Ce dracu' spui acolo? am răcnit. Unde-o duc? Ați chemat paramedicii, atâta tot? De ce n-o tratați aici?

— Domnule, vă rog să vă calmați, e nevoie de echipament de care nu dispunem.

Vorbea cu un accent tot mai pronunțat.

— Personalul nostru de urgență e ocupat integral cu cazurile locale, a spus el făcând un gest vag către un om cu cămașa scăldată în sânge. Prietena dumneavoastră va beneficia de îngrijire de urgență mai bună la L.A. County.

— Acolo o duc? Ce vrei să spui, că n-aveți laborator aici? Sau nu vă legați la cap cu oameni fără asigurare, așa stă treaba?

S-au înălțat câteva capete și s-au întors câteva fețe să se uite la mine cu interesul pe care îl manifestă oamenii față de cei cu necazuri mai mari decât ale lor.

— Domnule, vă rog să vă calmați, noi nu putem să facem nimic, dacă doriți puteți să urmați ambulanța, tocmai pleacă.

Era un mod eficace de-a scăpa de mine. N-avea niciun rost să mă hârâi cu diverși Rishabi. Mi-am cruțat forțele și am plecat după ambulanță. Am condus în urma ei pe Sunset, apoi pe autostrada 101 și pe nodul rutier către East LA. Am mers întruna, ghidându-mă după sunetul sirenei.

Mi-au răsărit în amintire chipurile oamenilor prezenți la ședința de la Lockwell. La momentul acela, îmi păreau detalii dintr-o altă viață. Conduceam în noapte, urmărind o ambulanță care ducea o străină a cărei viață sau moarte părea dintr-odată legată de a mea. De parcă două sau mai multe vieți diferite se adăposteau în pieptul meu, imiscibile, fără legătură între ele.

La spitalul LA County, cei de la urgență au acționat cu o eficiență ostenită. Paramedicii s-au repezit cu Jane înă-

untru. Toată incinta era o grădină zoologică de pacienți, asistente, paramedici și câțiva polițiști. O funcționară de culoare a împins spre mine un formular. L-am lăsat în cea mai mare parte necompletat, cu excepția adresei, a numărului de telefon și a numelui mic, unde am scris „Jane", după care i l-am înapoiat femeii. S-a uitat la foaie, mi-a aruncat și mie o privire fără să spună vreun cuvânt și și-a scos din minte existența mea pe lume.

Am ieșit să aștept afară, aprinzându-mi un Marlboro. Încă nu se crăpase de ziuă, dar traficul era deja dens pe I-5. Era înțesat de formele cenușii rectangulare ale camioanelor care se luminau reciproc cu farurile.

M-am întors înăuntru. Funcționara de culoare stătea de vorbă cu un tânăr îmbrăcat în halat verde chirurgical. Era blond și avea favoriți lungi. O țigară neaprinsă îi atârna de buza superioară. Femeia a arătat în direcția mea. Doctorul a scris ceva pe vraful ei de hârtii și a venit ață spre mine, cu mâna întinsă.

— Aveți un foc? m-a întrebat și a zâmbit. Haideți afară, trebuie să fumez.

Afară, pe platforma de beton, i-am aprins țigara, apoi mi-am aprins și eu una.

— Doctor De Fuentes, s-a prezentat el după ce a tras un fum lung și l-a suflat pe nas. Sunteți prieten cu pacienta, membru al familiei?

— Sunt un prieten. M-a sunat colega ei de apartament. Părea în stare gravă. Ce face?

— Arată a supradoză de heroină. O supradoză mică, aș spune, altminteri ar fi fost moartă deja. Avea toate simp-

tomele, mai puțin spasmele musculare, ceea ce e destul de ciudat, fiindcă pare să fi luat o variantă de drog puternică. I-am dat chestiile standard, naloxon, perfuzie hidratantă și așa mai departe. Răspunde bine, pare să fi scăpat.

— Deci e-n regulă.

— Deocamdată, da. Știți cumva ce-a luat? De unde-a luat marfa?

— N-am idee. Ați spus heroină?

— Da și nu. Nu cred că e un caz tipic, mai exact și-a injectat un derivat de opiat pe care nu l-am mai întâlnit până acum. S-ar putea să fie vreo porcărie nouă de pe stradă, nu știu.

A inhalat fumul, uitându-se cu atenție la mine. M-am gândit la ceea ce spusese, la amărâtul de mărunțiș pe care i-l dădusem fetei.

— În orice caz, a spus el, fac prinsoare c-o să scape cu bine de data asta, dar data viitoare, nu se știe.

— E dependentă?

— Toți sunt. Deși, în cazul ei, e cumva ciudat, n-are urme de ac pe brațe, pe nicăieri. Și totuși, a luat o supradoză. Nu știu. Oricum, tre' să plec, a spus el aruncând mucul de țigară. Îmi pare bine de cunoștință.

M-am dus la biroul unde funcționara se ocupa de hârtogărie. Am scos o carte de vizită și am pus-o pe tejghea.

— Se poate să mă sune cineva când urmează să fie externată? am întrebat și am plecat fără să mai aștept sau să primesc vreun răspuns.

9

La ora când am ajuns acasă, revărsatul zorilor arunca o lumină violacee peste coamele munților San Gabriel. Am chibzuit la tentația de-a dormi o săptămână întreagă și până la urmă am renunțat. Am dat drumul la apă fierbinte și am stat așa sub duș, gândindu-mă la ce dracului făceam, nu făceam sau ar fi trebuit să fac. Apa fierbinte nu-mi venea în ajutor. Nici apa rece. Totul era ca în ceață. M-am înfășurat într-un vechi halat de baie gros, mi-am făcut un espresso și m-am așezat la computer. Mă aștepta un mesaj de la Julia.

„Salut, tata", îmi scria. *„Noi am ajuns ieri, după câteva zile la Paris. Încă funcționez după ora Californiei, ziua dorm și noaptea mă uit la TV sau citesc. Mama e ocupată cu munca. S-a apucat să-și aranjeze laboratorul de cum am sosit. Nu prea am mare lucru de citit, am terminat toate cărțile de-acasă în avion și la Paris, așa că nu mi-a mai rămas decât TV-ul. Franceza sună ciudat aici, distins, dar ciudat, nu ca aia pe care mi-a predat-o domnișoara Demortier la LA sau cum vorbește mama acasă. E ca atunci când se prefac unii mereu că-s din înalta societate. Ceva haios: am văzut* Cacealmaua *la televizor. Poți să ți-l închipui pe Redford vorbind în franceză? M-a luat prin surprindere de m-am uitat încă o dată la tot filmul. Sunt actori francezi care vorbesc peste vocile adevărate. Se cheamă dublaj. În orice caz, asta-i viața mea aici. Ah, am uitat, aici au niște tre-*

nuri marfă! Sunt rapide și merg lin, am apucat să citesc doar o revistă (se cheamă Paris Match *și-am găsit în ea o poză veche cu Madonna arătându-și țâțele!) și eram deja la Grenoble. Mă rog, cum spuneam, astea-s noutățile. Mi-e dor de tine. Cu drag, Julia."*

Simțeam o durere în piept. Îmi lipsea Julia. Îmi lipsea apropierea de oameni, oameni de care să n-am nevoie să mă ascund. Brusc, mi-am amintit trupul lui Jane în brațele mele, senzația plăcută a greutății ei. O simțisem caldă, ca și când ar fi avut febră, deși părea în comă. Mi-a venit în minte o amintire de altcândva, un alt trup în brațele mele, cu douăzeci de ani în urmă. Cineva care semăna cu Jane. Dar alt păr, alți ochi, alt suflet. O poveste veche, care nu mai avea relevanță, nu mai avea sens. O cicatrice.

Și-atunci, de ce n-am dormit toată noaptea liniștit în patul meu?

A început să sune telefonul. Am pus mâna pe el la jumătatea primului țârâit. Am auzit un clic și o voce de bărbat tânăr.

— Domnul Salagen? Bună dimineața, sunt Ernesto, așteptați, vă rog, să vi-l dau pe domnul Mason.

Ernesto. Unul dintre cei foarte puțini a căror prezență o tolera Hal în preajma lui. Discret, eficient, de încredere.

— Matt, a spus Hal la telefon, sunt prea matinal?

Am aruncat o privire la ceasul de pe perete. Abia trecuse de șapte. Bătrânul n-avea somn.

— Beam o cafea, i-am spus.

— Ședința de la Lockwell, de care mi-ai spus. Cum a fost?

Am căutat un cuvânt.

— Complicată, i-am răspuns. E o poveste lungă.

A râs.

— Mi-ar plăcea s-o aud. Ești liber diseară?

— Da.

— Bun. La Dorothy Chandler Pavilion, în piațeta din față. Vino acolo la șapte. Comandă-ți de băut.

— Ce-au în program?

— Bach. Și o soprană germană excepțională.

— O să vin. Nu știu ce să zic de soprană, dar Bach merge oricând.

Hal a râs iar, apoi a dat-o pe tuse și a închis. Am recitit mesajul de la Julia. Și iar m-am gândit la greutatea plăcută a lui Jane în brațele mele.

☆ ☆ ☆

Seara, am parcat la bordură pe Temple Street, la un cvartal distanță. Să-ți lași mașina într-o parcare subterană foarte adâncă de la LA Music Center pare bizar când ești atât de aproape de Falia San Andreas. Am mers pe jos până la piațeta dintre Dorothy Chandler Pavilion și clădirea Mark Taper. Oamenii se relaxau înainte de concert. În mijloc se deschisese un bar cu măsuțe înalte plasate ici și colo. Arborii din jur erau ornați cu sute de luminițe electrice, transformând peisajul într-o scenă de basm. Mi-am comandat la bar un Manhattan și m-am așezat la o masă înaltă și îngustă, uitându-mă la lume. Publicul de la Music Center e printre puținele decente din LA. Lumea

nu prea merge acolo să stea la taclale sau să vadă lume și să fie văzuți, ci mai mult pentru plăcerea ascultatului. Am revăzut chipuri de femei de peste cincizeci de ani arătând tinere și proaspete ca la douăzeci, bărbați în sacouri cu efigii de cluburi, având priviri inteligente și gesticulând fără grabă, manierat. Ici și colo, câte o rochie țipătoare și demodată, pe vreo femeie vanitoasă care pierduse noțiunea timpului și a vârstei.

Am simțit o atingere ușoară la cot. Ernesto, îmbrăcat în smoching și purtând în ureche o cască discretă făcută din plastic de culoarea pielii, având un cablu subțire ca firul de păr, care se întindea până la colțul gurii cu microfonul său de forma unui bob de orez. A zâmbit și m-a salutat cu o înclinare a capului. Îmi plăcea de Ernesto. Era mereu eficace și avea o politețe sinceră.

— Domnul Mason vă așteaptă înăuntru, mi-a spus el.

Și a pus discret pe masă o bucată de hârtie. Era un bilet de intrare.

— Mersi, am spus dând din cap. Mă duc și eu într-un minut.

Am ridicat paharul, în timp ce el dispărea tăcut în mulțime.

Barmanul folosise în cocktail un whisky de bună calitate. Mai aveam la dispoziție două minute să mă mai bucur de băutura bună, de luminile feerice și de acel du-te-vino de lume bine îmbrăcată.

Deodată, o senzație acută de încordare mi-a cuprins nervii spinali. Sentimentul de-a fi supravegheat de un prădător. M-am uitat în jur. Mulțimea obișnuită, conversația

și râsetele discrete. Nimic amenințător. Am cercetat strada de dincolo de piațetă, concentrându-mă să disting în colțurile umbrite, căutând. Nimic. Deși neconvins, am alungat senzația.

L-am găsit pe Hal pe o platformă laterală care se întindea de la rândul al treisprezecelea, în partea din stânga-jos a sălii de concerte. Era instalat într-o versiune mobilă a fotoliului său de acasă, un dispozitiv sofisticat, cu mecanisme pentru deplasare și cu baterii, dotat cu un mic rezervor de oxigen presurizat și cu un sistem de control al admisiei. Tuburi subțiri, de aceeași culoare ca microfonul lui Ernesto, erau fixate în nările lui Hal, pompându-i oxigen în plămânii obosiți. Citea programul.

Locul meu era lângă scaunul lui Hal. L-am atins pe umăr și m-am așezat, deschizând la rândul meu broșura cu programul. Hal mi-a înregistrat apariția cu un zâmbet și mi-a arătat cu degetul în pagina programului. Era o fotografie a sopranei nemțoaice, blondă și atrăgătoare, cu o coafură demodată.

— Ce-i asta, o poză din liceu? l-am întrebat.

— E o cântăreață excelentă, a răspuns el.

Bach a sunat bine. Muzica lui are un ritm la care poți să-ți acordezi mintea și sufletul. Pur și simplu lași muzica să facă acordul potrivit și gândurile să-ți rătăcească liber. Îi priveam pe muzicienii din orchestră. Bărbați cu părul bine șamponat, cu unghiile îngrijite. Femei cu degete lungi, frumoase, sensibile. Atâtea vieți, destine personale, speranțe, divorțuri și ipoteci adunate laolaltă pentru o oră de

Concert Brandenburgic nr. 6. S-a terminat după o lungă, și totuși foarte scurtă respirație a minții.

Lumea s-a ridicat la pauză, ieșind din sală să guste câte ceva. Noi am rămas pe locurile noastre, Hal fiind prizonier al scaunului său rulant. A tușit într-o batistă. Își controlase tusea cât durase prima parte a concertului, ajutându-se cu doze bogate de oxigen. Fusese silit să facă un efort formidabil.

Am citit povestea vieții sopranei germane, relaxându-mă în confortul scaunului meu.

— Nu mai sunt în stare să ies la cină, a spus Hal. Hai să bem ceva în mașină la sfârșit. Am totul pregătit.

— În regulă.

Pe vremuri ieșeam după concerte să cinăm la o cafenea din zonă. Stăteam la bar și ne luam o salată, un cocktail sau doar câteva beri, iar Hal îmi spunea povești de-ale lui sau îmi împărtășea părerile sale, de care nu ducea lipsă. Eram mereu curios să-l ascult. Întotdeauna avea informații interesante și exacte despre orice. Când a murit Richard Nixon, mi-a istorisit câte ceva despre perioada lui Nixon în California. În rezumat, un șnapan nenorocit.

Era timpul să înceapă partea a doua. Sala se umpluse iar de lume și zumzetul conversațiilor umplea aerul. Dirijorul finlandez și-a făcut apariția, a primit aplauzele și a prezentat-o pe faimoasa cântăreață germană. Ea a intrat din stânga scenei, făcând publicul să reacționeze brusc printr-o tăcere adâncă. Toată lumea și-a ținut respirația, și-a înghițit exclamațiile de uimire și a icnit scurt. Femeia era enormă. Era înaltă și masivă, cu o rochie făcută dintr-un

material gri-albăstrui vaporos, ca un aisberg plutitor. Mi-a plăcut de ea din prima clipă. Știa cât e de masivă și era conștientă de greutatea ei, în dimensiuni deopotrivă fizice și artistice. A intrat pe scenă plină de încredere, fără aroganță, fără sfidare. Era mult deasupra acestora. Îmbrățișa cu generozitate lumea întreagă, strângând-o la pieptul ei uriaș.

Dirijorul a bătut în portativ, orchestra a încremenit într-o secundă de concentrare, apoi a început să se țeasă vraja. După câteva măsuri introductive, a început ea să cânte, răspândind magie. O voce clară, perfectă, un instrument omenesc cu multe nuanțe. A cântat, mi s-a părut mie, doar câteva minute. De fapt, trecuse mai mult de o oră. Se comprimase timpul sub vraja vocii ei. Când a terminat ultima arie, s-a lăsat un moment de tăcere, apoi publicul s-a ridicat aplaudând frenetic și cerând bisuri. Hal ascultase cu ochii închiși, de parcă ar fi dormit. Când s-au pornit aplauzele, s-a uitat la mine și a ridicat din sprâncene. Am ridicat mâinile, recunoscând. Fusese al naibii de bine.

☆ ☆ ☆

Mașina lui Hal Mason era o DeVille comandă specială. Americană get-beget, ca orice Cadillac respectabil. Hal era un patriot. Mașina lui nu era vreo limuzină dintr-acelea kitsch, lungi și ridicole. Solid construită, cu armături și suspensii personalizate și cu finisaje sofisticate, oferea exact atâta spațiu cât să încapă confortabil două scaune

mari de piele față în față cu spațiul în care intra scaunul lui rulant.

Odată intrat în mașină, Hal s-a pus pe tușit și nu s-a mai oprit curând. Am așteptat, neajutorat în imposibilitatea mea de a-i fi de ajutor. După ce a terminat, și-a sprijinit capul pe tetieră, epuizat. M-am prefăcut că nu-i bag de seamă tusea, ca întotdeauna, și am turnat de băut, ca de obicei.

Hal și-a tras răsuflarea.

— În regulă, a oftat el epuizat, povestește-mi, te rog.

I-am povestit toată nebunia, în ordine cronologică. Invitația făcută de Bronson, întrunirea de la Lockwell, fotografia de la NSA cu motorul MORPHEM străin, informațiile despre chinezi și oferta surprinzătoare făcută de agentul federal, Jackobs. Nu mi-am făcut griji în legătură cu confidențialitatea. Informația era mai în siguranță cu Hal decât cu oricine altcineva. A stat cu ochii închiși tot timpul cât i-am vorbit, mulțumindu-se să dea din cap din când în când. După ce am terminat, ne-am continuat drumul în tăcere timp de câteva minute.

— Cum ți se par informațiile despre chinezi? m-a întrebat.

Am dat din umeri.

— N-arată bine.

— E posibil să-l fi făcut pe cont propriu?

— Chinezii? Să proiecteze motorul? Se poate.

De la întrunire încoace mi se tot învârtea prin minte întrebarea aceasta.

— Nu-i imposibil, am spus. Dar e puțin probabil.

A strâns din buze până i s-au transformat într-o linie severă. Trăsăturile i-au căpătat duritate, ca tăiate în piatră.

— Puțin probabil, a repetat el. Ce fel de informație le trebuie ca să fabrice un prototip, presupunând că nu-i ideea lor?

Am sorbit din scotch, gândindu-mă.

— Proiectul, am răspuns. Fișierele CAD.

Hal m-a scrutat cu ochi ageri. A zâmbit și s-a sprijinit din nou de spătarul scaunului.

— Așa mă gândeam și eu, a spus el, cu același zâmbet larg pe față. Fișiere CAD.

Am mai parcurs o bucată de drum în tăcere.

— Dar despre fotografia de la NSA? a întrebat el. Ce zici de ea?

Încet, mi-am desprins privirea de-a lui. Mi se năștea umbra unui gând, pe măsură ce fotografia îmi tot revenea în minte iar și iar. Nu-mi venea să abordez gândul acela.

— Nu știu, am răspuns.

— Dar același fel de sistem?

— Da.

Trăsăturile i s-au împietrit iar. A privit pe geam, gânditor. Mi-am întors și eu privirea spre trotuarele pustii. Mașina înainta spre vest pe 3rd Street.

— Fotografia aia e o mare problemă, a spus el. Încă și mai mare decât problema cu chinezii.

— De ce?

A zâmbit satisfăcut.

— Fiindcă aparatul funcționează. Fiindcă nimeni nu știe cine l-a făcut să funcționeze. Și fiindcă cine l-o fi făcut

să funcționeze poate să-l vândă oricui scoate din buzunar destui bani.

Nu eram de aceeași părere. Aparatul din fotografie era probabil un prototip brut. Imaginea îți lăsa o impresie de cârpăceală, de montaj rudimentar.

— Ce-o să mai urmeze? am întrebat.

— Te vor folosi ca monedă de schimb. Ești în centrul multor cercuri. Ăștia de la Lockwell știu că-s în mare rahat. Și-au mai înțeles că le lipsește competența, cu toate brevetele lor.

— Eu sunt un nimeni, Hal. Sunt în centrul a nimic. M-au dat afară.

— Tocmai te-au primit înapoi.

— Și cine o să-ncerce să se folosească de mine?

— Toată lumea. Statul, federalii, Lockwell.

— Pentru ce să mă folosească?

— Pentru propriile lor planuri, a spus Hal și s-a aplecat către mine. Vreau să înțelegi foarte bine un lucru: nu poți să duci lupta asta de unul singur. Să mă suni de câte ori ai nevoie de ajutor. Să mă suni și dacă n-ai nevoie de ajutor. E un joc prea important, Matt. N-ai voie să faci greșeli. Înțelegi?

M-am uitat în pahar. Era gol. N-am spus nimic.

Hal m-a eliberat de privirea lui scrutătoare și s-a lăsat înapoi în scaun. Trăsăturile i s-au relaxat. În legănatul tihnit al mașinii, străbăteam străzile orașului depășind automobile încete, șoferul nostru ignorând limita legală de viteză. După o vreme, mașina a încetinit, a cotit strâns și a intrat pe aleea familiară din strada Citrus. Se terminase

călătoria. Hal a început să tușească. L-am așteptat, în timp ce Ernesto îi deschidea portiera. Și el a rămas așteptând.

În cele din urmă, tusea lui Hal s-a oprit. Criza îl storsese de puteri. Am ieșit din DeVille, iar Hal a pornit motorul electric al scaunului și a făcut manevrele necesare pentru ieșire.

— Ernesto, a șoptit el, te rog, du-l pe Matt înapoi la mașina lui. Eu mă descurc cu Sam și cu sora medicală.

Din casă a ieșit alt bărbat, care, fără să scoată o vorbă, a ținut portiera deschisă. De pe alee, o rampă pavată cu bucăți de marmură de un roșu-închis ducea către o pereche de uși de sticlă care se deschideau în spatele casei. Dincolo de uși am văzut o soră medicală așteptând. Nu era ceva obișnuit pentru Hal. În trecut, n-ar fi permis prezența atâtor oameni în jurul lui. L-ar fi călcat pe nervi. Dacă îngăduia atâtea ajutoare însemna că starea sănătății sale era mai gravă decât credeam.

— Noapte bună, Hal. O să te țin la curent.

— Noapte bună, a răspuns el cu glas sleit. Ține minte, nu poți să joci jocul ăsta de unul singur. Mai vorbim.

L-am urmărit cu privirea cum își conducea scaunul mobil pe rampă.

Țineam mult la Hal. Mă durea teribil să știu că murea, să mă uit la el cum se duce. În afară de emoție, mai aveam și un acut sentiment de irosire. Mintea lui extraordinară, înțelepciunea lui, totul avea să se piardă în curând. Poate de aceea o dă mereu în bară omenirea și nu învață nimic niciodată, epocă după epocă. Fiindcă înțelepciunea se duce mereu pe apa sâmbetei.

— Putem să plecăm oricând sunteți pregătit, domnule Salagen, a spus Ernesto. Unde ați parcat?

Era nerăbdător să se întoarcă. Se atașase de bătrân, la fel ca mine, și considera că siguranța lui Hal e responsabilitatea lui personală. M-am urcat iar în DeVille, pe scaunul din față.

Ne-am întors pe autostradă; în mâinile lui Ernesto, mașina grea, cu puternicul ei V8, părea să capete o viață proprie. Am ajuns la strada Temple fără să fi scos o vorbă. Eram cât pe ce să ies și să-i spun noapte bună lui Ernesto, când el a ridicat un deget ca să-mi atragă atenția, apoi și l-a apăsat de microfonul din ureche. A rămas ascultând, cu ochii mijiți, apoi s-a întors către mine.

— Domnule Salagen, se pare că ne-a urmărit o mașină tot drumul după concert. Iar acum e parcată la două străzi de Temple. Să vedem dacă se întorc în urma mea sau pleacă după dumneavoastră. Vă rog să luați aminte. O să-l informez și pe domnul Mason.

Mi-am amintit senzația că eram supravegheat pe care o avusesem când îmi beam cocktailul, înainte de concert. Ar putea să fie oamenii lui Bronson, mi-am spus.

— Mersi, Ernesto. O să fiu atent. Nu-i mai da motiv bătrânului să-și facă și alte griji. Hai să vedem mai întâi despre cine-i vorba.

A încuviințat dând din cap fără tragere de inimă și mi-a spus noapte bună. M-am uitat după DeVille cum lua curba pe strada Hope și dispărea în noapte.

10

Am rămas în picioare lângă Mustangul meu rece, cu cheile în mână. De-a lungul străzii Temple se distingea în întuneric un lung șir de mașini parcate. Nu mișca nimic, nu era nici urmă de prezență umană. Noaptea răcoroasă era plină de zgomote vagi de trafic, dinspre autostrăzile 101 și 110, care se intersectau nu departe. Acorduri mexicane se împleteau cu sunetele traficului. Faruri îndepărtate către Grand și Broadway și luminile pâlpâitoare ale unei aeronave erau singurele semne de viață vizibile. Trotuarele erau goale, la fel cum și mintea mea era goală de gânduri. Doar imagini aleatorii și amintiri vagi căpătau viață și se topeau. Vocea sopranei nemțoaice, mângâindu-mi pieptul pe dinăuntru. Harold tușind. Greutatea caldă a lui Jane. Jane. Jane.

M-am urcat în mașină și am instilat viață în bătrânul V8. Am pornit spre est, pe Temple, și am cotit pe Main. Pustii, străzile din East LA își expuneau graffitiurile sub cerul negru, fără stele. Am mers mai departe pe Main până am văzut clădirile spitalului LA County. Am mers pe ghicite într-acolo, nefiind foarte familiarizat cu zona. O stradă m-a scos în dreptul a ceea ce părea să fie intrarea. Eram confuz. Cu o noapte înainte mersesem călăuzit de ambulanță, fără să acord prea multă atenție itinerarului,

iar apoi plecasem obosit și absent. Nu-mi aminteam nimic despre locul acela.

Am condus mai departe, depășind câteva porți, inclusiv una marcată cu indicatorul „URGENȚE". Lângă ea era o altă poartă, cu indicatorul „Intrare pentru doctori". Am trecut prin ea și pe lângă o gheretă în care se afla o sud-americancă apatică. Am urcat pe o rampă de acces plină de mașini parcate. Judecând după ele, majoritatea doctorilor erau interni proaspăt ieșiți din facultate, purtând încă povara unor împrumuturi studențești consistente. Rampa s-a terminat într-o parcare ce părea a fi goală. Mi-am ales un loc din exteriorul parcării și mi-am lăsat acolo Mustangul.

M-am uitat în jur, pierdut. Unde putea fi Jane în locul ăsta ciudat?

Am străbătut parcarea în căutarea unui lift. Nu era nici țipenie de om. Doar un Mercedes vechi parcat solitar în tot spațiul acela pustiu de beton. Din ziduri reverbera zgomot de ventilație electrică. Dintr-un hol a ieșit o femeie pășind agitată pe tocuri înalte. M-a văzut și a părut teribil de incomodată de prezența mea.

— Știți cumva unde-s lifturile? am întrebat-o.

A strâns din buze, făcându-și de lucru cu haina pe care o ducea pe braț.

— Și eu le caut, mi-a răspuns, iar apoi i-a părut rău că divulgase acest mic adevăr.

Se temea că am de gând să mă reped la ea, să-i astup gura cu palma și s-o violez chiar acolo, în clădirea aceea urâtă de beton, în spatele Mercedesului vechi și singuratic.

Am lăsat-o cu micul ei coșmar și am luat la rând șirurile de parcaje. Printr-o nișă largă din zidul de beton, am văzut intrarea într-un holișor și liftul. M-am dus într-acolo și am apăsat butonul. Cabina a coborât cu viteza melcului. Pe când intram, am văzut-o pe femeie apropiindu-se, trecând repede prin spatele meu și grăbindu-se să urce niște scări.

Am dat din umeri și am urcat un etaj. Când s-a deschis ușa, am dat de femeie, care aștepta să intre. A ezitat, apoi, văzând că ies, s-a strecurat în lift. Tocmai pe când se închidea ușa, mi-am strecurat piciorul și am oprit-o.

— Nu știți cumva unde e biroul de informații? am întrebat, împingând ușa să se deschidă iar.

— Lăsați-mă în pace! a răcnit ea, apoi a arătat cu un gest temător către o ușă cu geam de sticlă închisă la culoare. Intrați pe ușa aia! m-a îndemnat. Vedeți ușa de-acolo? Pe acolo ajungeți în holul central, vă rog, lăsați-mă în pace!

Era deopotrivă speriată și iritată.

— Mulțumesc. Sunteți foarte amabilă, am spus și mi-am tras piciorul.

Am intrat pe ușa pe care mi-o arătase. Dădea, într-adevăr, în holul de la intrarea principală. Era o sală întunecată și foarte spațioasă. Spitalul LA County fusese construit înainte de ultimul război mondial. Stilul său arhitectural, cu holuri impozante și spații vaste, era tipic pentru acele vremuri.

Doi paznici mă urmăreau cu privirea. Erau îmbrăcați după tipic, cu sacouri bleumarin și pantaloni gri, din material sintetic. Cel mai tânăr era negru, iar celălalt părea a

fi un sud-american oacheș, culoarea închisă a tenului fiindu-i accentuată de părul alb pieptănat cu grijă.

— Cum ajung la Urgențe? i-am întrebat de-a dreptul, deja obosit de căutare.

— Căutați vreun pacient, domnule?

— Da, o prietenă.

— Bun, domnule, mai întâi vă rugăm să lăsați toate obiectele de metal în cutia de-aici și să treceți prin detector, în regulă, domnule?

M-am conformat. N-a piuit nicio alarmă. Mi-am luat cheile, mărunțișul, bricheta și un pix.

— Bun, domnule, acum vă rugăm să intrați pe ușa asta, să mergeți după liniile roșii de pe podea și să căutați sala 3850. În regulă, domnule?

Le-am mulțumit și am plecat. Holurile erau largi și înalte, podelele bine șterse. Era lume risipită peste tot, umblând încet dintr-un loc necunoscut într-altul. Toți erau sud-americani. Mexicani, ecuadorieni, salvadorieni. Oameni obosiți, tineri, femei în vârstă, câteva mai tinere, cu copii. Am găsit un panou mare, fixat de tavan, care îmi indica încotro s-o iau ca să ajung la sala 3850. Panoul era montat deasupra unor șiruri lungi de cutii poștale. Ceva mai departe pe coridor era un indicator pe care scria „Secție de poliție". Or fi avut și-un birou de primar, te pomenești. Sala 3850 nu era o rezervă propriu-zisă, ci o secție întreagă a spitalului. Holurile largi se întretăiau în intersecții vaste, ale căror colțuri erau păzite de gardieni plictisiți, cu sacouri albastre supradimensionate, pantaloni cenușii de nailon și pantofi uzați. Am găsit drumul către Urgențe.

Când dădeam să intru pe holul care ducea într-acolo, unul dintre paznici mi-a barat calea.

— Scuzați-mă. Domnule? a spus el politicos.

Era un om între două vârste, care vorbea cu un puternic accent spaniol.

— Încerc să ajung la Urgențe, i-am spus răbdător. Caut o prietenă.

— Bun, domnule, trebuie să așteptați până la ora unsprezece, atunci se dă liber la intrare. Puteți aștepta la bufet, dacă vreți, vă rog.

— De ce nu pot să intru acum?

— Domnule, îmi pare rău, trebuie să așteptați până la unsprezece.

Își făcea și el meseria, atâta tot. Poate la momentul acela se desfășura vizita medicală de seară. Mi-am scos încet portofelul, cu un gest nonșalant, ca și cum aș fi căutat un nume. Am scos o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Știți ce, i-am spus, trebuie doar să aflu unde e prietena mea, un număr de salon sau ceva.

A aruncat o privire la bancnotă, apoi s-a uitat rapid în jur. Oricât de discret eram, probabil că bancnota scotea un foșnet specific, pe o frecvență la care lumea din jur era foarte sensibilă. S-au întors chipuri către noi, urmărindu-ne cu ochi strălucitori fiecare mișcare.

— Domnule, a spus paznicul, ceva mai sonor decât înainte, trebuie să așteptați până la unsprezece, nu mai e mult, vă rog. Acolo e bufetul, uitați-vă.

L-am privit calm. Am făcut un sul subțire din bancnota de douăzeci și am continuat să-i vorbesc cu voce joasă.

— O cheamă Jane. A fost adusă în dimineața asta, cu supradoză, probabil *China White*, știți, analog de heroină. Trebuie să vorbesc cu ea și v-aș fi recunoscător dacă m-ați ajuta. O să mă duc la bufet și-o să aștept, bine?

Bufetul era plin pe jumătate tot cu sud-americani de diverse nații. Chipurile lor aveau trăsături care îmi aminteau de indienii navajo din rezervația Havasu. Curgea prea puțin sânge spaniol adevărat prin venele săracilor veniți la LA în căutarea unei vieți mai bune. Doar limba moștenită de la conchistadori le mai rămăsese.

Am așteptat. La o masă era un grup care părea mai binedispus. De câteva ori s-au auzit râsete. Două dintre femei purtau fuste scurte, care le lăsau la vedere coapsele voluptuoase. Pe un perete, o fotografie din anii 1930 înfățișa un grup de asistente medicale. Numai femei albe, îmbrăcate în uniforme albe scrobite, cu figuri cuminți, neatrăgătoare. Ironia situației m-a făcut să zâmbesc. În afară de mine, nu exista niciun alb prin preajmă.

Cineva a tușit în spatele meu. Era paznicul.

— Domnule, mi-a spus, nu-i ușor să te duci să-ntrebi, dar m-am dus, domnule. Am întrebat de femeie, domnule.

S-a întrerupt. Am scos la iveală printre degete bancnota rulată. N-avea încredere în mine, așa că n-a spus nimic, n-a făcut nicio mișcare. Am întins mâna spre el.

— Mă bucur să ne revedem, prietene, i-am spus, dând drumul bancnotei în palma lui. Te rog, spune-mi ce-ai aflat.

S-a luptat cu impulsul de-a băga imediat bancnota în buzunar. Și-a împreunat mâinile și a zâmbit stânjenit.

— Domnule, femeia pe nume Jane a plecat azi după-amiază.

— A fost externată?

— Nu, domnule, a plecat.

— A plecat? De unde știi, ai întrebat la administrație?

— Nu, domnule, știu eu.

— Cum adică știi dumneata? Ce vrei să spui?

— A plecat, domnule, pur și simplu a plecat. Avea un tratament de făcut și n-avea hainele la ea. Un amic de-al meu, de-aici de la pază, și încă un paznic de-aici au fost chemați s-o caute, dar a plecat pur și simplu. Doctorul era supărat tare.

Am încercat să-mi amintesc numele lui.

— Doctorul Fuentes?

— Da, domnule. Doctorul De Fuentes, era pacienta lui. Și-au venit să discute cu ea niște oameni de la un birou din centru. Asta-i tot, domnule, au căutat-o și n-au găsit-o nicăieri, a plecat.

A mai dat din cap de câteva ori și s-a întors să plece.

— S-a dus acasă? am întrebat în mod absurd.

El s-a uitat la mine încurcat. Plecase deja de prea mult timp din colțul pe care era însărcinat să-l păzească.

— A plecat, domnule. Pur și simplu. De unde să știu unde s-a dus femeia?

L-am lăsat să plece. Totul era o prostie din partea mea, timp pierdut. Am străbătut în sens invers holurile lungi, ușile păzite și am descoperit că ușa cu geam fumuriu era încuiată. Nu puteam să mă întorc la lift. Lângă ușă se vedea lumina roșie a unui cititor de card. Probabil că doc-

torii aveau carduri de acces ca să se întoarcă la mașinile lor. M-am întors la paznici și i-am rugat să-mi deschidă ușa. Începeam să obosesc și să-mi pierd răbdarea.

— Domnule, pe ușa aia ați venit, domnule? Aia-i ușa doctorilor, domnule, trebuie să aveți card de acces. Aveți card de acces?

— Nu, n-am niciun card, fir-ar să fie! Nu vreau decât să mă întorc la mașina mea, ok?

— Nu putem să vă dăm voie pe-aici, domnule, sub nicio formă, domnule, înțelegeți, domnule?

Am încercat să mă calmez. Nu-mi doream complicații, nu mai aveam stomac pentru așa ceva.

— Bine, am spus, vă rog să-mi explicați cum ajung în partea aceea a clădirii.

Și am arătat în direcția aproximativă din care venisem.

— În regulă, domnule, trebuie să ieșiți pe ușa principală, e chiar acolo, domnule, și să ocoliți prin stânga până acolo, înțelegeți, domnule?

Am plecat fără să mai zic nimic. Am dat roată clădirii, mergând pe tot felul de rampe care nu-mi păreau cunoscute, până m-am pomenit pe o stradă goală plină de graffiti. Am luat-o înapoi, încercând să judec situația. Apoi, printr-o poartă din fier forjat deschisă, mi-am zărit bătrânul Mustang. Nici nu-mi trecuse prin cap că putea fi acolo. Și apoi mi-am dat seama că parcarea de beton unde mă întâlnisem cu femeia speriată acoperea o porțiune din etajul inferior, vizavi de intrarea principală de deasupra, dintr-o parte în cealaltă a clădirii.

M-am suit în mașină și am plecat acasă.

☆ ☆ ☆

În casă era liniște și întuneric. Mi-am umplut un pahar cu cuburi de gheață și am turnat Jack Daniels peste ele. Noaptea cerea niște Coltrane. Am căutat un disc, am pornit o înregistrare veche de la Blue Note și m-am așezat să ascult și să beau. Mi-am amintit Diavolul din vis. Ciudat, mi-am spus, avea vocea unui vechi prieten.

11

Camioanele enorme care gâtuiau autostrada 5 spre nord m-au făcut să ajung la Lockwell cu treizeci de minute întârziere.

— Te duc direct la McNutt, mi-a spus Meinhardt pe când mă însoțea prin incinta Lockwell. De-acolo, ești pe cont propriu, eu trebuie să mă întorc ca să mă asigur că-mi dau ăștia destul spațiu pentru afurisitele de computere. Ne mută pe toți în A-25.

La etajul al patrulea al cartierului general, m-a condus pe un hol scurt către un birou mare din mahon. Biroul era ornamentat cu o blondă îmbrăcată într-un minunat taior bej. La vreo treizeci și cinci de ani, avea un corp zvelt și suplu, reverele adânci ale sacoului coborând într-un decolteu frumos conturat, care dezvăluia exact atâta detaliu anatomic cât îngăduia corectitudinea politică în America corporatistă. Era secretara lui McNutt.

— Bună, Jennie, a salutat-o Meinhardt. El e Matt Salagen. Îl dau pe mâna ta.

M-a bătut ușor pe umăr și mi-a spus:

— Dă-i bătaie, amice. Baftă la orice ai venit să faci. Ține-o tot așa, noi o să facem sacrificii animale și-o să ardem tămâie pentru tine, la noi, în templul A-25. Tu fă să curgă naibii banii ăia. Așa, și zi-i lui McNutt ce mirobolante ni se par noile cubicule.

În timp ce Meinhardt își lua la revedere, blonda s-a ridicat în picioare. S-a uitat la el ca la un soi de parazit care îi infesta mediul înconjurător. Meinhardt a plecat, iar ea s-a întors către mine și expresia i s-a schimbat spectaculos. Mușchii delicați ai feței sale au compus un surâs complicat. Ochii i s-au fixat într-ai mei. Îmi acorda toată atenția.

— Doctor Salagen, înțeleg, a rostit ea cu simțire; prezența mea îi dădea un sens nou vieții.

— Îmi pare rău pentru întârziere, am spus. Trafic dificil.

— Ah, îngrozitor, nu-i așa? a ciripit ea. Chiar de dimineață, pe drum încoace, am văzut un accident! Domnul McNutt și domnul Jackobs vă așteaptă, doctor Salagen.

Își recita frazele accentuându-le în mod egal pe toate. Era o păpușă mecanică perfectă. M-am întrebat dacă avea vreun buton secret și mi-am imaginat, pe când intram la McNutt, că îl apasă cineva.

McNutt stătea la biroul lui mare și lucios, sprijinindu-se de spătarul scaunului de piele. O masă de ședință se întindea de la birou până la ușă. Pe unul dintre scaunele de piele din lateral ședea Stan Jackobs.

În pofida posturii relaxate a lui McNutt, atmosfera din cameră părea încordată. Jackobs s-a ridicat în picioare.

— Doctor Salagen, a spus el întinzând mâna, mă bucur c-ați ajuns.

McNutt s-a mulțumit să dea din cap. Cu un aer amical, a făcut semn către scaunele din jurul mesei.

— Ia loc, Matt, a spus el. Ne întrebam dac-o fi ajuns la tine invitația lui Stan.

— A ajuns, da. Îmi pare rău pentru întârziere. Traficul e foarte aglomerat.

— Voi ăștia, savanții care faceți rachete, nu puteți să rezolvați ceva cu traficul ăsta? a glumit Jackobs. N-are cum să fie la fel de complicat ca motoarele alea, nu-i așa?

— Te rog să-ți iei niște cafea, Matt, m-a invitat McNutt și a arătat către cafetiera din colț.

M-am dus acolo și mi-am turnat într-o ceașcă. O ceașcă de porțelan exact ca acelea de care îmi aminteam de la ședința anterioară.

Jackobs a frunzărit un teanc de hârtii pe care îl avea în față.

— Doctor Salagen, a spus el, am să trec de-a dreptul la subiect. Cred că inaugurăm aici un program R&D valoros și, cum am propus deja la ședința de săptămâna trecută, mai cred că am putea să folosim, și ar trebui să folosim, toate resursele de talent pe care le avem la dispoziție.

S-a întrerupt puțin, ca și cum ar fi așteptat o replică. N-am spus nimic. McNutt își reluase obișnuita lui strâmbătură încruntată.

— Am vrea să-ți facem o ofertă, a continuat Jackobs. Și am vrea s-o discutăm aici, cu toate cărțile pe masă.

Mi-am ocupat mâinile cu ceașca de cafea; am ridicat-o la gură și m-am asigurat că nu stropesc nimic. Mi-am permis să mă bucur de gust. Secretara lui McNutt se pricepea să prepare cafele.

— S-ar părea că lucrurile se mișcă repejor, domnule Jackobs, am spus. Aud că cei de la MORPHEM sunt mutați din A-21 în A-25.

— Da, a confirmat el. Cum spuneam, programul a început deja.

— Ce propunere aveți, domnule Jackobs?

Și-a împletit degetele, sprijinindu-și coatele pe masă.

— Doctor Salagen, a început el, reevaluarea tehnologiei MORPHEM e un proiect cât se poate de neconvențional. Ne trebuie o bună monitorizare a noului proiect și o supraveghere competentă a progreselor făcute, în esență, o bună înțelegere a ceea ce se realizează.

— Doar un lucru, domnule Jackobs, l-am întrerupt. Dacă-mi permiteți, cine sunt cei cărora le trebuie? Pe cine reprezentați?

— O întrebare legitimă, a spus el. Reprezint un consorțiu de agenții guvernamentale care finanțează această nouă cercetare. Pot să vă dau o listă detaliată, dacă doriți. Cu asta v-am răspuns la întrebare?

— Consider că da.

— Bun, cu asta ne-am lămurit. Pe scurt, doctor Salagen, ne interesează să vă angajăm pentru monitorizarea acestui program. Oferta e următoarea: vei monitoriza desfășurarea contractului MORPHEM și vei furniza rapoarte de evaluare periodice, și în general vei fi responsabil pentru toată activitatea de raportare din timpul lucrărilor de reevaluare a lui MORPHEM.

S-a ridicat în picioare și s-a apropiat de peretele cu ferestre, începând să umble de colo-colo.

— Am discutat asta cu Craig, a continuat el arătând către McNutt. Considerăm că ar fi o folosire adecvată a

competenței dumitale, în beneficiul reciproc al tuturor părților implicate.

— Lockwell n-are nimic de obiectat? am întrebat.

McNutt s-a aplecat în față, cu palmele pe birou.

— Matt, trebuie să lămuresc o anumită poziție a noastră, a spus el fără ocoliș. Am discutat cu Stan despre contextul litigiului dumitale cu noi și am căzut de acord că e în interesul tuturor părților să lăsăm trecutul în urmă. Ideea este că ai o anumită competență, iar în situația de față, care are un anumit grad de urgență, ne sunt de folos toți oamenii pricepuți de care putem face rost.

M-am uitat la el cât a vorbit. Își exersase micul discurs.

— Cum urmează să facem asta, oficial? am întrebat.

Jackobs s-a sprijinit de spătar, cu un gest care îi masca o anume relaxare. Știa că nu-mi permit să-i refuz oferta.

— Îți vom oferi o schiță de contract, a spus el.

— Cu cine fac contractul?

Jackobs și-a dres glasul.

— Avem un aranjament anume. Având în vedere caracterul sensibil al întregului proiect și necesitatea unor mecanisme financiare speciale, cele câteva agenții guvernamentale pe care le reprezint au înființat o entitate corporatistă specială, denumită Joint Consortium Agency. Această corporație operează sub conducerea unui consiliu director. Și eu fac parte din acest consiliu. Contractul MORPHEM cu Corporația Lockwell este cu noi. Contractul tău tot cu noi se va încheia.

— Cine e șeful echipei pentru proiectul MORPHEM? am întrebat.

— Doctor Varese a fost numit în funcție.

Era de așteptat.

— Aranjamentul ăsta are să ducă la conflicte, am spus. Varese va încerca în permanență să-mi blocheze accesul la date.

— Vei avea și tu un cuvânt de spus, ca expert consultant.

— Asta nu înseamnă nimic, domnule Jackobs. Trebuie să am acces la toate informațiile.

Jackobs mi-a tăiat-o imediat.

— N-o să fie loc pentru politici locale, doctor Salagen. Ne aflăm aici ca să facem lucrurile să meargă. Dacă lucrurile nu merg, iar dumneata ai ceva de spus în privința asta, vor fi o mulțime de oameni care să te-asculte. Poate că asta nu-ți oferă de-a dreptul putere de decizie, dar îți dă o pârghie de control suficientă.

Nu-mi plăcea aranjamentul. Și știam că trebuie să păstrez ceva separat, departe de ei, unde să nu poată ajunge.

— Am o solicitare, domnule Jackobs.

El a zâmbit cu gura până la urechi.

— Foarte bine, a răspuns binedispus, s-o auzim.

— Vreau un contract separat, cu finanțare pentru analiza teoretică a fenomenelor fizice care fundamentează conceptul MORPHEM. Cu contractul ăsta, aș vrea să am acces la NAS, infrastructura diviziei NASA Advanced Supercomputing de la Moffett Field.

Surâsul lui Jackobs a înghețat sub forma unui rictus. McNutt a reacționat doar ridicând din sprâncene. NAS era un centru computațional foarte puternic, considerat al treilea din lume.

— Doctor Salagen, a spus Jackobs, de ce să despărțiți...

S-a oprit în mijlocul întrebării, gândindu-se. Zâmbetul i-a devenit sincer.

— Nu-i o idee rea.

A mai chibzuit puțin și a continuat:

— Când poți să-mi aduci propunerea?

McNutt, tot cu sprâncenele înălțate, zâmbea glacial. Estimase deja că solicitarea mea n-avea să coste Lockwell niciun ban.

— Am nevoie de vreo săptămână, am apreciat.

— O săptămână e-n regulă, a răspuns Jackobs.

Era mulțumit. A înșfăcat iar teancul de hârtii din fața lui și a ales cu meticulozitate o pagină. A început să vorbească în timp ce o examina.

— Doctor Salagen, m-am uitat pe rapoartele despre munca dumitale anterioară la Lockwell, a spus el. O treabă excelentă. Și o echipă excelentă, aș spune. Ce spui, n-ai vrea să colaborezi din nou cu aceiași oameni?

— Oamenii de la Lockwell?

— Da.

— Pe cine aveți pe lista aia, domnule Jackobs?

A mângâiat pagina cu mâinile sale fine.

— Pe Robert Cruiff, spre exemplu. E disponibil? a întrebat el întorcându-se către McNutt.

McNutt a încuviințat cu o înclinare adâncă a capului.

— Da, Bob e la noi. Expertul nostru numărul unu în modelare și design CAD.

— Bun, a spus Jackobs și a ridicat din sprâncene către mine.

— Nicio problemă, am răspuns.

Jackobs a cercetat din nou pagina.

— Xiao Lin?

McNutt a dat iar din cap.

— Nicio problemă, am repetat.

— John Meinhardt?

— Sigur.

— Stefan Mora?

Am rămas tăcut. Jackobs a întors iar capul către McNutt.

— Domnul Mora a lucrat aici în calitate de consultant, a spus McNutt. L-am eliberat din funcție acum o vreme.

— Ce specializare avea? s-a interesat Jackobs.

— Fizica plasmelor dense, am răspuns.

— Era bun?

— Foarte bun.

Jackobs s-a întins către servieta pusă pe un scaun de alături. A scos câteva dosare, a ales unul și l-a deschis.

— Aveai o relație specială cu domnul Mora, în afara serviciului, e adevărat?

— Da.

— Cum l-ai cunoscut pe domnul Mora?

— Am lucrat împreună în Europa, cu mulți ani în urmă.

— Lucrați pentru blocul sovietic la vremea aceea. Văd aici că domnul Mora a fugit în Turcia în 1987, a spus Jackobs.

— Da. La vremea aceea, lucram împreună la un institut național de cercetare din București.

— Și-ai ajuns în SUA în 1990?

— Da.

— Cum te-ai întâlnit cu domnul Mora aici, în SUA?

— L-am întâlnit la un seminar de fizică aici, în oraș. De fapt, Stefan Mora a fost cel care a sugerat să candidez pentru un post la Lockwell.

— El ți-a înlesnit angajarea?

— Nu, doar mi-a atras atenția că sunt posturi libere.

— Când era asta?

— În '92.

— Chiar că demult.

— Așa-i.

— Acum mai ții legătura cu domnul Mora?

— Nu.

— Din câte înțeleg, voi doi sunteți prieteni?

— Ne-am îndepărtat, aș zice.

— Dar ai colabora cu domnul Mora la reevaluarea proiectului, dacă ar fi disponibil?

— Da.

— Păi, atunci să-ncercăm să-l aducem înapoi. Din ce văd aici, în CV-urile astea, domnul Mora pare tipul esențial pentru ceea ce ți-ar trebui ție. Sugerez insistent să-l aducem înapoi.

— Aș putea să-ncerc, am spus. Ori aici, la Lockwell, ori pentru calculele pe care le am în plan.

— Foarte bine, a spus Jackobs uitându-se pieziș la McNutt. Lockwell e de-acord cu asta?

McNutt a dat din umeri.

— Dacă tu crezi că e esențial, Stan, eu n-am nimic de obiectat.

S-au uitat amândoi la mine.

— Să văd dacă pot să dau de Stefan Mora.

— Excelent, a spus Jackobs.

Era pregătit să pună punct ședinței. S-a ridicat și a dat mâna cu mine. Am dat mâna și cu McNutt. Apoi el a apăsat pe butonul interfonului.

— Jenny, poți, te rog, să-l suni pe Meinhardt sau pe cineva de la MORPHEM să-l însoțească pe Salagen? Adică doctorul Salagen. Mersi.

Mi s-a adresat din nou:

— Ei, Matt, în curând n-o să mai ai nevoie de escortă prin Lockwell. Bine-ai venit înapoi.

I-am oferit zâmbetul meu adaptabil la orice situație.

12

— Trebuie să-l văd pe Cruiff, i-am spus lui Meinhardt odată ce am ieșit din clădire.

— Bine, vino după mine. Care-i vestea, te-ai întors de tot?

— Peste vreo săptămână, așa.

A schițat o grimasă mulțumită și m-a condus până la clădirea A-25 în ritm alert.

Înăuntru, cutii cu documentație, computere și cărți zăceau peste tot, pe holuri, în labirintul de separeuri. Oamenii de la IT erau ocupați să tragă cabluri, să dea găuri cu bormașina, să conecteze rețelele și să dea drumul la computere.

Meinhardt a arătat spre Cruiff, care ducea o cutie mare.

— Uite-ți omul. Sună-mă când vrei să pleci.

I-am mulțumit și am pornit spre biroul lui Cruiff. Era un birou adevărat, nu un separeu, dată fiind vechimea lui în firmă.

— Gata, ai început? m-a întrebat în timp ce lăsa cu grijă cutioiul pe podea.

— Peste o săptămână.

S-a uitat la mine frecându-și o ureche.

— Am auzit câte ceva, a spus el și a desfăcut o gumă de mestecat, pe care și-a băgat-o în gură. M-a privit scrutător. Am clătinat din cap.

— S-ar putea să mai auzi și altele. Asta-i tot ce pot să spun. Bani sunt, de muncă e.

Cruiff a ridicat din sprâncene și a clătinat din cap. A dat deoparte grămezile de cutii de pe două scaune și s-a așezat pe unul, arătându-mi-l pe celălalt într-o invitație fără cuvinte. M-am așezat și mi-am tras scaunul mai aproape de el.

— L-am auzit pe Varese zicând c-au mai rămas două nuclee de motor.

— E adevărat, a răspuns Cruiff.

— Unde sunt piesele?

— La noi în depozit.

— Sunt importante, Bob. Am nevoie de o analiză științifică pe piesele astea, pe amândouă. Geometria.

— Asta se poate aranja.

— Încă ceva. Am mai auzit c-ați pierdut fișierele CAD de la întregul proiect.

Cruiff a expirat îndelung, suflând aerul printre buzele crispate.

— Pe vremuri țineam fișierele modelului pe un server comun, poate-ți mai amintești, a explicat el. Acces securizat, codificare, tot tacâmul. Într-un fel sau altul, a fost coruptă o mare parte din fișiere. Sunt toate în folderele lor, dar nu se mai pot citi pe sistemul CAD.

— Cum de-au fost corupte?

— IT-ul nu reușește să-și dea seama. Fișierele sunt bune de aruncat.

— Nu puteți să le restaurați din backup?

— Am încercat. Și fișierele de backup sunt corupte, până la trei niveluri în urmă.

— Îmi trebuie geometria de la motorul de test, am spus. Am nevoie de o măsurătoare a pieselor de rezervă pentru nucleu de la laboratorul mașinilor de măsurat în coordonate. Trebuie asigurată securitatea acestor piese, Bob. E de importanță capitală.

Înțelegea. Nu i se schimbă expresia feței, dar înțelegea.

— O să mă ocup de asta, a spus.

— Și mai am un lucru să-ți cer.

Mi-a zâmbit larg.

— Da, fiule?

Am luat un creion de pe biroul lui și am început să mă joc cu el.

— Îmi trebuie un model CAD pentru un nou design de motor. Doar la nivel conceptual. Nu mă interesează amănuntele tehnice. Doar volume și pereți.

— Despre ce design vorbim?

— Doar un concept. Conceptul meu.

S-a încruntat.

— Mda, bine, a spus el. Zi-mi ce-ți trebuie, cu amănunte, și pe urmă o să-ți spun eu ce-mi trebuie ca să se-ntâmple treaba asta.

M-am apucat să-i fac o schiță cu creionul. El se uita cu atenție și punea întrebări. Am mai lucrat o vreme împreună și am stabilit un plan de lucru. Avea nevoie de geometrie, de grafice, de coordonate. Am convenit asupra unui format.

— Cât are să dureze? l-am întrebat la sfârșit.

— Dacă-mi dai tot ce-mi trebuie când îmi trebuie, nu mai mult de o săptămână.

Am dat din cap aprobator.

— Bob, chestiunea asta trebuie să aibă parte de tratament special.

S-a sprijinit de spătarul înalt al scaunului său de piele și m-a fixat cu ochii săi albaștri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să ținem modelul ăsta cât mai ferit, să nu atragă atenția.

A ridicat din sprâncene.

— Cât de ferit, străine?

— Cam cât de ferit e acum. Să știm de el doar tu și cu mine.

A zâmbit din nou.

— Sună logic. O să văd ce pot să fac.

I-am mulțumit și am plecat. Meinhardt m-a însoțit înapoi la Poarta A, unde și-a luat grăbit la revedere și a dat fuga înapoi. O femeie paznic mi-a zâmbit arătându-și superba dantură albă și gata, eram afară, la soare.

13

M-am sprijinit de bătrânul Mustang, cu mâinile înfipte în buzunare. Încercam să gândesc, dar eram blocat pe o idee nedefinită care îmi tot umbla prin minte. Mi-am ridicat fața în soare și mi-am amintit cu calm, aproape cu o oarecare curiozitate, seara când fusesem la Point Dume. Atunci am știut unde trebuia să mă duc.

Am traversat Valley și am intrat pe 405-sud. Traficul abia se târa și mintea îmi era goală de gânduri. Am umplut-o cu știri de la radio. Căzuse un avion. Nu fusese o bombă, pur și simplu se prăbușise, undeva în Est. Crainicii au vorbit despre curenți turbionari puternici și apoi au trecut la abuzuri asupra copiilor și la educație. Nu se alocau destui bani pentru computere și materiale educative. Părinții unei fete dăduseră în judecată o școală din LA pentru că nu i se permisese să defileze pe podium la absolvire din cauza unei corijențe la matematică. Am trecut pe un talk show. Amfitrionul emisiunii din New York prezenta cel mai recent CD cu sunete de flatulență și râgâieli. În sfârșit, un produs remarcabil fabricat în SUA.

Traficul s-a ușurat pe la Getty Center. Am ieșit pe Sunset și am luat-o prin oraș către West Hollywood.

Era liniște pe stradă. De la o fereastră se auzea o emisiune a lui Oprah. La colț, doi bărbați stăteau de vorbă, spri-

jinindu-se de mașinile parcate pe marginea străzii. M-au urmărit cu privirea, cântărindu-mă.

Am trecut prin poarta defectă, cu încuietoarea ei blocată în poziția deschis. La etaj am împins ușa, fără să-mi treacă prin minte că ar trebui să sun la sonerie. Livingul era pustiu. Zăceau reviste împrăștiate pe podea. Dar simțeam că apartamentul nu e gol. Mi-am amintit pe unde s-o iau spre camera lui Jane și am pornit într-acolo, traversând livingul gol.

Camera fusese golită, dispăruseră așternuturile, ușile dulapurilor erau deschise, expunând rafturile goale, parcă pregătite pentru închiriat. Jane era întinsă în pat, cu spatele la perete, cu ochii închiși, cu firele albe de la micul player audio alb până la căștile din urechi. Am atins-o pe păr și a deschis ochii. A deschis ochii negri, fixându-mă fără urmă de zâmbet.

M-am așezat pe marginea patului.

— Ce mai faci? am întrebat-o, simțindu-mă cam caraghios.

Și-a scos căștile din urechi și și-a aranjat părul lung și blond.

— Te așteptam, a răspuns.

14

Am adus-o acasă la mine. I-am arătat vechiul meu dormitor improvizat. Camera avea un pat și o baie micuță cu duș.

— E bine, a comentat ea. Mulțumesc.

— Mai sunt câteva camere. Nu prea multă mobilă, a trebuit să vând din lucruri.

— Nu, asta-i bună. Mulțumesc.

— Să mă anunți dacă ai nevoie de ceva.

— Am nevoie de somn.

— Atunci, dormi, i-am spus.

Și s-a culcat. Am auzit dușul timp de câteva minute, apoi niciun alt zgomot. Nimic timp de câteva ore.

S-a lăsat noaptea. M-am dus să văd ce făcea; era ghemuită în pat, cu perna în brațe, și dormea dusă.

M-am întors în living, mi-am turnat un scotch și m-am așezat să-l beau încet. Câteodată, scotch-ul te ajută să asculți cum trece timpul.

☆ ☆ ☆

M-am dus iar la ea a doua zi de dimineață. Era în aceeași stare de somn profund. Am așteptat câteva clipe lângă pat, asigurându-mă că-i aud respirația. Respira bine,

aproape fără zgomot: inspirațiile și expirațiile lungi și regulate ale unui somn bun.

Am lăsat-o să doarmă.

M-am dus în birou și m-am așezat să-mi adun gândurile. Venise vremea să mă apuc iar de lucru. Să sap adânc la rădăcina vechiului mister. Am descuiat un seif mare din oțel. Înăuntru, în sertar, era un caiet de notițe vechi. Pe copertă se vedea un nume scris de mână, Matei Sălăjan. Vechiul meu nume, așa cum se scria în limba română. Dedesubt era scris un an. 1989.

La sfârșitul caietului erau câteva pagini de tabele cu numere. M-am apucat să citesc notițele scrise de mână în caiet, consultând rezultatele din tabel. Mergea greu. Nu mai făcusem munca asta de mai bine de doi ani. Creierul, mintea și ideile unui om de știință sunt asemănătoare cu trupul unui sportiv. Performanța se degradează proporțional cu lipsa de exercițiu. Îmi era dificil să-mi urmăresc propriile notițe, propriile gânduri și idei din urmă cu câțiva ani.

Și totuși, am perseverat. Dacă renunțam, ar fi însemnat să fac iar un drum până la Point Dume. Am făcut însemnări noi cu creionul. Încetul cu încetul, informația era absorbită și se reactiva în mintea mea. Am lucrat mai departe, fără pauze, tot restul zilei, făcând fotocopii ale anumitor pagini din vechiul caiet și adnotându-le. M-a luat foamea, dar am continuat să lucrez până când totul a devenit neclar, estompat, până când durerea din spinare mi s-a transformat în amorțeală.

Abia atunci m-am oprit. Venea seara, lumina roșie a apusului încă mai stăruia pe pantele superioare ale munților San Gabriel. Mi-am mai turnat niște scotch, relaxându-mă pe canapeaua de piele, veche și uzată, din birou. Era o senzație plăcută să te oprești din gândit, lăsând alcoolul să pună stăpânire pe tine și să-ți destindă în egală măsură neuronii și mușchii.

M-am gândit să închid ochii doar o clipă. Dar când i-am redeschis, casa era cufundată în beznă și tăcere, fiindcă soarele apusese deja. Singura lumină venea de la o lampă din altă cameră. O formă vagă se contura lângă birou. M-am concentrat s-o văd mai bine. Forma era spatele lui Jane. Stătea nemișcată și se uita la hârtiile mele. Spatele ei gol se contura minunat în lumina slabă. Avea un prosop înfășurat pe talie și brațele încrucișate peste sâni.

M-am mișcat pe canapea și umerii i-au tresărit la zgomot. S-a întors spre mine, încet, lăsând să-i cadă mâinile pe lângă corp, urmărindu-mă cu o expresie impenetrabilă. I-am privit trupul cu o poftă neașteptată, sânii frumoși, rotunzi, cu sfârcuri mici și ferme, pântecele plat și neted, părul ud căzându-i pe umeri și atingându-i conturul fin al claviculei. A pășit spre mine în timp ce își scotea încet prosopul și îl lăsa să cadă pe jos. S-a oprit lângă canapea și s-a uitat de sus la mine, umplându-mi ochii cu imaginea trupului său, fără să se avânte, dar și fără timiditate.

N-am făcut nicio mișcare. Limbajul ei corporal era la fel de impenetrabil ca expresia feței. Până să apuc eu să mă hotărăsc sau să mă gândesc la ce urma să fac, ea m-a

încălecat dintr-o mișcare lentă, dar hotărâtă. I-am atins genunchii, simțindu-i prin blugi carnea caldă. Mi-a împins cămașa în sus și mi-a mângâiat pieptul cu gesturi lungi și pregnante, fără să-și piardă aerul impenetrabil de pe chip. Am tras-o către mine și s-a apropiat aproape cât să mă sărute, dar mi-a evitat gura și m-a sărutat pe tâmplă, iar apoi mi-a dibuit gâtul cu buzele, urmărindu-mi conturul claviculei. M-a sărutat pe sfârcuri, dar am împins-o în sus cu blândețe. Voiam să-mi lase sfârcurile în pace. S-a cambrat, neplăcându-i refuzul, mâinile ei în mâinile mele, degetele împletite, lipindu-se de mine. M-a privit din nou, ca adversarul dintr-un duel, apoi a început să-și miște încet șoldurile, tatonându-mi erecția, în timp ce eu continuam să-i susțin greutatea în palme. Mi-am încordat mușchii abdominali.

— N-am mai atins o femeie de trei ani, i-am spus.

Expresia de pe față i s-a schimbat puțin. Nu-mi dădeam seama ce însemna acea schimbare. Încet, și-a detensionat trupul arcuit, mi-a eliberat mâinile din strânsoarea degetelor sale și mi-a întors palmele, apăsându-și-le de sâni. A continuat să mă privească, în timp ce îmi ghida foarte lent mâinile în sus și în jos.

— Atunci, ar cam fi vremea să mai atingi una, a spus ea.

☆ ☆ ☆

Aerul răcoros al dimineții de luni intra pe ușile deschise ale terasei și se strecura pe sub pătura subțire. Trupul lui Jane era cald, dar am simțit în spinare strânsoarea

ușoară a frigului și m-am trezit din somn. Nu m-am clintit însă din loc. Strângând în brațe trupul lui Jane, simțeam o bucurie uitată, reînviată pe neașteptate în instinctele mele masculine. Am prelungit momentul, neluând în seamă răceala aerului matinal, respirând în ritm cu ea și simțindu-i brațele care le țineau pe ale mele înfășurate în jurul ei.

M-am strecurat de sub pătură, am mai căutat una, mai groasă, și am acoperit-o pe Jane, care a scos un mormăit ușor. Am pregătit micul dejun și am băut o cafea, gândindu-mă la Ștefan Mora și la insistența agentului federal Jackobs, de a-i da de urmă. Recompunerea vechii echipe de lucru avea logică. Dar cu Mora avea să fie dificil.

Jane a intrat goală-pușcă. Fața îi era odihnită și proaspătă. Se spălase pe dinți și se pieptănase. S-a sprijinit de umărul meu, sărutându-mă fugar, după care a luat o înghițitură din cafeaua mea.

— Primesc și eu de-asta? m-a întrebat cu naturalețe, de parcă de ani întregi intra goală dimineață de dimineață în viața mea, în casa mea.

Am privit-o încercând să conștientizez realitatea prezenței sale.

— Sigur că da, am răspuns. Nu ți-e frig?

A zâmbit și s-a așezat.

— Nu. Mă simt bine.

Am mai făcut niște espresso, am aruncat niște croasanți în prăjitor și am tăiat în bucăți mici câteva căpșune. Când am terminat pregătirile, am pus totul pe masă în fața ei, cafea, croasanți, unt, gem, fructe, suc de portocale.

Era flămândă. A mâncat ca o sălbăticiune, iute, energic. Vietatea aceea sălbatică dinăuntrul ei nu era lipsită de apărare. În limbajul ei corporal era ceva care sugera că nu e prada nimănui.

Am urmărit-o cu privirea, încercând să înțeleg în ce măsură îmi plăcea schimbarea adusă de simpla ei prezență. Mi-am amintit cum o rostogolisem pe canapeaua îngustă cu o noapte în urmă și imaginea s-a amestecat cu amintirea trupului ei zăcând inert, cald, cu greutatea lui plăcută în brațele mele, din noaptea când am găsit-o murind.

— Ai ceva planuri pe ziua de azi? am întrebat-o.

A sorbit din cafea și a dat din umeri.

— N-am planuri.

Am băut și eu. Cafeaua era amară și rece.

— Hai să cinăm în oraș când vin de la muncă, am propus.

Și-a înălțat fața și s-a uitat la mine.

— Vrei să cinăm sau vrei să faci dragoste cu mine? a întrebat aplecându-se spre mine atât de mult încât i-am simțit răsuflarea; mirosea a cafea, a unt și mai avea un ciudat parfum plăcut, care era numai al ei.

— Vreau să mă simt viu, am spus.

15

— Acolo e, în clădirea a doua, dacă-ți aduci aminte, a spus Cruiff mergând înaintea mea. Deja avem nucleul instalat în aparat.

Am intrat într-un hol puternic luminat de tuburi fluorescente. Podeaua era acoperită cu folii de plastic lipicioase, menite să înlăture praful de pe tălpile pantofilor noștri. O perie cu aspirare curăța restul încălțămintei. Din spatele unui ghișeu a ieșit o chinezoaică mărunțică și ne-a dat halate de protecție albe și curate de îmbrăcat peste haine, bonete albe și mănuși. Mașinile pentru măsurători de precizie se aflau într-o CCC – cameră curată climatizată – de mari dimensiuni. Arătam ca doi caraghioși în echipamentul de protecție.

CCC găzduia două mari mașini de măsurat în coordonate, cunoscute drept MMC-uri. Fiecare mașină consta dintr-o platformă de granit mare, masivă și șlefuită minuțios și dintr-o osatură de mecanisme robotice care deplasau și poziționau un senzor de-a lungul marginilor și contururilor obiectului care trebuia măsurat. Pe una dintre platforme exista o piesă de metal mare și complicată, nucleul motorului MORPHEM. Un operator controla mișcarea robotică a senzorului cu ceva ce părea a fi o rudă mai sofisticată a controllerului de la consola de jocuri video. În spatele operatorului stătea un ins înalt, complet

chel. Nu se vedea nici fir de păr pe fața lui, nici sprâncene, nici gene. Avea un aspect extrem de îngrijit și purta ochelari de vedere fără rame, impecabili. Numele lui era Henry Hoover. Îl cunoșteam amândoi, el era șeful acolo.

Cruiff a dat mâna cu el.

— Cum îți merge, H.H.?

— Domnilor, a spus Hoover salutând cu o înclinare a capului și cercetându-mă cu ochi reci. Matt Salagen, fiul risipitor. Bun-venit înapoi.

Mi-a strâns mâna cu fermitate prin mănușa curată. Am zâmbit și n-am spus nimic. Nu era o idee bună să răspunzi la comentariile caustice ale lui Hoover.

— Gata, ați și început? a întrebat Cruiff, gesticulând cu policarul către piesa de oțel lucioasă fixată pe platformă.

— Încă nu. Abia facem calibrările. Și-apoi, băieți, nu mi-ați zis ce doriți.

— Asta el s-o zică, a arătat Cruiff către mine.

M-am aplecat să mă uit la nucleul motorului. Volumul interior era o coroană circulară cu o lungime de câțiva țoli, care se continua cu o cameră de distribuire ovală și se termina cu o flanșă groasă. În capătul opus celui cu flanșa era o placă injectoare, iar aproximativ la jumătatea distanței dintre cele două, cinci suporturi care se întindeau deopotrivă axial și radial.

— Mă interesează două lucruri, H.H., am spus. Întâi, simetriile. Vreau să aflu suprafețele cilindrice interioare și exterioare din geometria nucleului, concentricitatea lor, alinierea plăcii injectoare cu restul volumului. Îmi trebuie pereții detectați la cea mai bună rezoluție pe care o puteți

obține pentru identificarea volumului. În al doilea rând, alinierea conductelor secundare, îmi trebuie unghiurile și cilindreea fiecărui volum de etanșare și locul precis în care se intersectează cele cinci axe în volumul principal.

În timp ce vorbeam, le indicam localizările, atingând ușor fiecare parte cu mâna înmănușată. Hoover, care ascultase cu atenție, a clătinat din cap și s-a uitat la Cruiff.

— O să dureze săptămâni întregi, a spus el.

Mecanismul electric al ușii principale a început să zumzăie și ușa s-a deschis. Au intrat trei oameni. Varese era în frunte, urmat de doi asistenți. S-a uitat atent la noi, identificându-ne pe fiecare. Fără să ne salute, s-a dus să examineze piesa de motor fixată pe platformă.

— Care-i situația? l-a întrebat pe Hoover, în timp ce se apleca în față și punea mâinile pe platformă, continuând să studieze piesa.

— Aș aprecia dacă nu te-ai sprijini de platformă, a spus Hoover glacial. Facem calibrări pentru coordonatele de referință, asta-i situația. Și oricât de masivă ar părea piatra asta, greutatea ta tot poate s-o influențeze oarecum.

Varese s-a îndreptat în silă.

— Ai stabilit un orar pentru măsurători? a întrebat el, scoțându-și PDA-ul.

— Îmi dai specificațiile?

— N-ai nevoie de specificații! a ripostat tăios Varese. Fă rost de dimensiunile interfeței și confirmă coordonatele de referință ale conceptului geometric.

— Fără detalii? a întrebat Hoover.

— Nu-i nevoie. O să avem modele CAD noi când o să reproiectăm chestia asta.

— Dacă asta vrei, a spus Hoover, privind pieziș la mine cu ochii lui reci. Salagen vrea mai multe detalii.

Varese s-a uitat la el pe sub sprâncene.

— Ce detalii?

— Vreau măsurători amănunțite ale tuturor volumelor, i-am răspuns. În special pentru volumul de etanșare al nucleului.

S-a lăsat tăcerea în cameră. Varese și-a îndreptat spinarea și s-a uitat la mine glacial.

— Nu depinde de tine să stabilești cerințe, a spus el. Ceea ce soliciți tu e o risipă de bani și de timp.

— Geometria e crucială, am insistat.

— Păstrează-ți teoriile pentru tine, a zâmbit Varese disprețuitor. Sunt niște mizerii.

Atmosfera din cameră devenise tensionată. Hoover savura situația.

— Ciudat, a spus Cruiff, dacă mă gândesc la ce solicitați voi doi, văd că nu-s așa diferite.

S-a întors către Hoover.

— Ia fii atent aici, H.H. Dacă pui senzorul să circule către diametre, poți să-i ceri mașinii să localizeze puncte de-a lungul peretelui. Te-aș ajuta să faci niște scripturi vectoriale pentru ghidare.

Hoover i-a ținut isonul. Nici măcar nu s-a uitat la piesă.

— Da, e posibil. Cred că pentru asta nu-i nevoie de mai mult de zece, maximum cincisprezece la sută timp supli-

mentar și, de fapt, cu o raportare mai bună, s-ar îmbunătăți măsurătorile conform cu specificațiile.

Nici n-a clipit cât a turnat toate aburelile astea. Înțelesese de la bun început necesitatea măsurătorilor detaliate și era clar pentru toată lumea din cameră că avea de gând să facă acele măsurători indiferent ce-ar fi spus Varese.

Și Varese înțelegea.

— Aștept un grafic orar, a spus el. Și încă ceva, Henry. Datele măsurătorilor sunt confidențiale. Mi se raportează mie și numai mie.

S-a întors și a pornit către ușă, cu cei doi asistenți după el, fără să salute, fără să mai scoată vreun cuvânt. În dreptul ușii, s-a mai întors o dată spre Hoover.

— Henry, nu te pune cu mine. Datele alea vor sta sub cheie cât zic eu să stea.

A trecut dincolo de ușa automată și a plecat, urmat de oamenii lui.

În cameră s-a lăsat liniștea, întreruptă doar de zgomotul ventilatoarelor răcind circuitele electronice ale MMC-urilor.

— Păi, să-mi trimiți scripturile alea de ghidaj, a spus Hoover către Cruiff. Vedem noi cât de repede o să meargă.

— Așa rămâne, s-a învoit Cruiff.

Ne-am strâns mâinile și am plecat. L-am lăsat pe Cruiff să se întoarcă singur la clădirea lui. Trebuia ca investigația să-mi aducă niște răspunsuri înainte ca Varese s-o dea în bară cine știe cum. Dar aveam nevoie de încă un creier să mă ajute.

16

Am cotit pe Bali Way, în Marina del Rey, și am luat-o către parcarea docurilor de la nord. Nori joși colorau oceanul într-o nuanță cenușie care făcea iahturile de prin porturi să pară sătule de atâta apă.

Poarta către locurile de amaraj era încuiată. M-am uitat în jur după cineva care să mă ajute. Un minivan s-a apropiat pe Bali până în bucla din capăt și a întors. În partea dinspre apă a gardului a apărut un bătrân, care s-a apropiat de poartă ducând doi colaci de funie. Am așteptat până a descuiat poarta, i-am ținut-o deschisă și apoi am intrat în zona docurilor. L-am văzut șovăind în fața intruziunii mele, dar și-a înghițit întrebarea care-i stătea pe buze și și-a văzut de drum. Am dat drumul porții, care s-a trântit în urma mea, și m-am dus spre apă.

Dintr-odată m-a izbit din nou senzația că eram supravegheat. M-am întors. Bătrânul continua să meargă agale către parcare. Nu mai vedeam pe nimeni altcineva. Am cercetat din nou cu luare-aminte împrejurimile. Câteva mașini erau răspândite prin parcare, neocupate și cu motoarele reci.

Am mers mai departe către ambarcațiuni.

Am ajuns la rândul al patrulea. Iahtul lung cu vele pe care îl căutam era tras în al treilea loc de amarare. Puntea superioară era din lemn închis la culoare, veche, dar lu-

cioasă și bine întreținută. Troliurile și suporturile pentru odgoane și vele erau bine întreținute și imaculate, funcționale, totuși cu un parfum de piese de muzeu. Mi-au fulgerat amintiri prin fața ochilor. Petrecusem niște clipe frumoase pe barca aceea.

De la pupă se înălța fum de tutun. O femeie blondă fuma o țigară, sprijinindu-se de balustrada vasului, cu fața spre apă. Era o grație minunată în linia gâtului său, în părul blond-alburiu tăiat la nivelul umerilor. Avea un pulover gros, confortabil, și blugi albi, lejeri. La zgomotul pașilor mei s-a întors spre mine. Surpriza de pe fața ei s-a amestecat repede cu o nuanță vagă de bucurie.

— Matei! a exclamat, după care i s-a topit bucuria și s-a întunecat la față.

Apoi s-a recules și trăsăturile i s-au îmblânzit.

— Nici nu mi-ar fi trecut prin minte... a început ea, dar s-a întrerupt, fixându-mă cu privirea și stăpânindu-și impulsul inițial. Ce te-o fi adus aici?

Am urcat pe punte.

— Salut, Cam. Mă bucur să te văd.

Chipul îi îmbătrânise puțin, față de cum mi-l aminteam.

— Cât a trecut? am întrebat-o. Doi ani?

— Trei ani, Matei, a răspuns uitându-se lung la mine, în timp ce trăgea din țigară și sufla fumul în vânt. Îl cauți pe Ștefan, îmi dau seama. E înăuntru. Era mort de beat azinoapte.

A tras iar din țigară.

— Nici nu mai am chef să-l opresc, a adăugat întorcându-și privirea spre apă, unde se uita și când ajunsesem.

— Cum vă mai merge, Cam? am întrebat-o cu blândețe.

Era durere și era resentiment în limbajul trupului său, pe trăsăturile feței sale. A continuat să fumeze de parcă nu mi-ar fi auzit întrebarea. Am așteptat.

— Nu merge bine, a răspuns cu mare întârziere. Am pierdut casa. Acum locuim pe iaht. E mai ieftin decât să închiriem, slavă Domnului c-avem locul de amarare. Ștefan bea în fiecare zi. Nici măcar nu ne putem gândi la o relație, e mai mult supraviețuire. Eu predau, part time.

S-a uitat iar la mine, de data asta cercetându-mă cu neascunsă curiozitate.

— Dar tu? a întrebat.

M-am așezat pe una dintre banchetele din separeul de la timonă.

— Christine a plecat, până la urmă, am spus încet. S-a mutat înapoi în Franța și-a luat-o pe Julia cu ea. Am încercat să-mi zbor creierii pe o plajă, după plecarea lor, dar m-a scos cineva la mal.

A împins spre mine pachetul de Marlboro și mi-am aprins o țigară.

— Sunt implicat din nou în vechiul meu proiect de la Lockwell, am continuat. Am un contract în pregătire. Aș vrea să lucrez la el cu Ștefan. Anticipez c-o să fie bine, deși situația e mai complicată. Trebuie să știu dacă ar fi dispus să lucreze cu mine.

Ea și-a aruncat țigara într-un mic container de metal și s-a așezat. S-a apucat cu mâinile de coapse și și-a strâns picioarele, tremurând.

— Nu știu, a spus.

Și-a înălțat capul și s-a uitat la mine, o disperare mută așezându-i-se pe ochi.

— Nici nu-l mai recunosc. A devenit un străin. Un străin care împarte patul cu mine. Nu vorbim niciodată despre tine, nici despre Christine. Viața noastră veche nu mai e decât o umbră din trecut.

Și-a plecat iar capul.

— Nu-l mai recunosc, Matei, a repetat.

Din cabină s-au auzit zgomote și a ieșit un bărbat. Era înalt și slab, osatura lui solidă contrastând cu aparenta lipsă de masă corporală. Părul grizonat îi era lung, curat, dar nepieptănat, ceea ce, împreună cu barba deasă, îi dădea un aspect sălbatic. Ochii albastru-cenușii ai lui Ștefan Mora au privit pe lângă mine și au descoperit locul în care ședea soția lui, cu capul plecat, tremurând. I-am observat mulțimea de linii fine din jurul ochilor, oboseala tenului, ridurile adânci de pe obraji. Cam nu părea să-i fi băgat în seamă apariția.

— Tu ce dracu' cauți aici? a întrebat de parcă i s-ar fi adresat întinderii de apă.

Am analizat postura lui Mora și am înțeles că nu exista decât o singură modalitate de-a trata cu el, cea directă.

— M-am întors la proiectul MORPHEM de la Lockwell, i-am spus. Mai am și un contract în lucru pentru simulări computerizate ale fizicii lui MORPHEM. Mi s-a promis acces la supercomputerele de la centrul NAS. Mi-ar fi de folos creierul tău la o sarcină ca asta și de-aia am venit. Gândește-te și anunță-mă dacă te interesează sau nu.

Când am terminat de vorbit eram nesigur de rezultat. Ștefan Mora își tot făcuse de lucru cu pipa, cât mă ascultase. Cam ridicase capul, să se uite și ea.

El a tras un fum din pipă și l-a suflat printre dinți, cu maxilarul încleștat pe coada pipei. Apoi și-a scos-o din gură și s-a sprijinit de balustradă.

— Nu mă interesează, a spus el, uitându-se la apă. Fă-mi o favoare, ridică-te și pleacă.

Nu glumea. N-avea niciun rost să încerc să-mi pledez cauza, să-l conving. M-am ridicat în picioare, am încălecat balustrada și am coborât pe doc.

— Mă bucur că v-am văzut, am spus întorcându-mă să plec.

— Matei, m-a strigat Cam.

M-a privit șovăind.

— E adevărat? Chiar ai încercat s-o termini?

— S-o termin?

— Pe o plajă, așa ai spus? Unde era, la Point Dume?

Mi-au revenit în minte imaginea plajei noaptea, lanterna polițistului luminându-mă drept în ochi, vocea lui Hal.

— N-am să știu sigur niciodată, Cam. Mai aveam un pas până acolo, unul singur.

Am intuit ce-i trecea prin minte.

— Chiar mă bucur c-am fost oprit, am adăugat. Ar fi fost inutil.

Ecoul vorbelor mele a rămas o vreme în aer, apoi s-a risipit cu adierea vântului. M-am întors și am plecat.

Am pornit înapoi spre Pasadena fără să fiu atent la trafic. Mi-am lăsat instinctele și reflexele să se ocupe de condus. Eu mă gândeam la soții Mora.

☆ ☆ ☆

Cam nu se schimbase deloc. Numele ei întreg era Camelia, dar prietenii o strigau Cam. Îi plăcea așa. Era la fel cum mi-o aminteam. Noaptea petrecută cu ea îmi părea acum o amintire ciudată, un moment cu adevărat suprarealist.

Îmi plăcuse de ea de la bun început. Nimic sexual, pur și simplu îmi plăcea ca om. Făcea pereche bună cu Ștefan, umorul ei era generos, al lui foarte caustic, sec și incisiv. Ștefan era un iahtman versat, care pe vremuri organiza ieșiri pe mare până la Catalina, la sud de San Diego, sau simple excursii de câte o zi în larg. Iahtul lor era un loc numai bun ca să te relaxezi, să te simți între prieteni.

Apoi s-a întâmplat ceva cu ei. N-am înțeles niciodată ce anume. Umorul lui Ștefan a devenit agresiv. El însuși s-a înstrăinat, a devenit imprevizibil și foarte conflictual. La Lockwell, relația noastră de lucru a devenit dificilă. A declarat de câteva ori că urăște cercetarea în domeniul armelor.

Am intrat apoi în conflictul cu Lockwell legat de drepturile de proprietate intelectuală asupra proiectului MORPHEM. Un an mai târziu, eram concediat. Am început să mă lupt cu Lockwell în justiție. Soția mea, Christine, s-a distanțat de toată povestea. Când necazurile mele ajunseseră la apogeu, Christine m-a părăsit.

Mă simțeam rănit, dat deoparte și bântuit de fantomele trecutului. Le pierdusem urma soților Mora. Pornisem pe drumul care mă dusese la tentativa de la Point Dume.

Și din senin, într-o seară, m-a sunat Cam. Mi-a spus că tocmai îl părăsise pe Ștefan și că n-avea unde să se ducă. Mi-a cerut să-i ofer o săptămână, câteva zile de solitudine liniștită, până reușea să-și clarifice gândurile, în încercarea de a-și găsi un drum în viață. Nu mi-a explicat ce se petrecuse între ea și Ștefan. A fost o săptămână bizară. Am împărțit spațiul locuinței mele aproape fără să schimbăm vreun cuvânt, cu mințile și sufletele anesteziate de durere și dezamăgire, diferite pentru fiecare dintre noi, dar comune în rezultat. Ștefan a sunat întruna, lăsând mesaje furioase sau țipând la mine și închizând telefonul. Iar apoi, în acea ultimă noapte, s-a întâmplat pur și simplu. Într-un moment ciudat, am atins-o pe Cam pe umăr, iar ea s-a întors și m-a apucat, plângând, de cămașă. Am sfârșit prin a face dragoste toată noaptea, iar și iar, fără cuvinte, fără explicații, fără scuze. În dimineața următoare, casa era goală, Cam se întorsese la el. Am rămas doar cu greșeala stupidă și suprarealistă.

☆ ☆ ☆

Gândurile mi s-au întors la prezent. Motorul Mustangului torcea la ralanti. Ajunsesem în fața casei. Soarele apunea în spatele meu, deasupra Pacificului, unde îi lăsasem pe soții Mora să-și rumege propria nefericire. Am simțit iar pe umeri apăsarea vechii vinovății, imposibil de lepădat.

17

Lockwell mă instalase într-un oficiu fără ferestre, mobilat cu un birou mare în formă de L, câteva rafturi și o măsuță cu patru scaune. Nimic nu împodobea pereții în afară de un calendar cu o fotografie a vechii navete spațiale în plină decolare și un ceas mare, electric.

La biroul meu stătea un IT-ist care purta o pereche de reiați și un pulover cafeniu gros.

— Doctor Salagen, a spus el arătând către ecranul computerului, acesta e website-ul intern pe care o să vă înregistrați toate orele de lucru facturate. Puteți să înregistrați doar ore facturate pe care le asociați unui număr de sarcină corespunzător unei Solicitări de Muncă în Acord, denumite SMA. Vă rog să vă notați și să țineți minte parola de acces pentru website-ul pe care vă înregistrați facturările.

M-am încruntat la ecran.

— Acuma, ca să obțineți aprobarea pentru o SMA anume și pentru numărul de sarcină asociat cu ea de la administrația Lockwell, trebuie să prezentați SMA pe un alt website, puteți să vă salvați linkul de-acolo aici în bookmarkuri, dacă doriți. Aici, dacă vă uitați la ecran, vă rog, aici o să vedeți un tabel cu SMA-urile aprobate, cu SMA-urile în așteptare care au fost trimise pentru aprobare și la sfârșit cu SMA-urile care nu mai sunt de actualitate, pe

care vă sugerez să le ștergeți imediat ce estimați că au devenit inutile. SMA-urile aprobate sau în așteptare trebuie să fie conforme cu termenii contractului dumneavoastră. Aveți vreo întrebare, vă rog?

Birocrația nu moare niciodată. Doar se transformă.

— Până la urmă, de câte parole am nevoie?

— Aș zice că de vreo șase sau șapte, pe care să le-aveți la îndemână.

— Bun. Mă puteți conecta la bazele de date cu informații despre testări?

— Imediat, domnule. Pentru ce proiect?

— MORPHEM.

— OK, o clipă doar, pot să mapez unitățile partajate după ce verific dacă aveți autorizație pentru informații. OK, se pare că aveți. O să dureze doar câteva clipe.

A făcut conexiunile și în sfârșit a plecat. Am frunzărit baza de date. Puterea informațiilor concentrate era fascinantă. Obținusem accesul la baze de date cu câțiva gigabyți de semnal neprelucrat împărțiți pe fiecare test făcut vreodată în timpul proiectului MORPHEM.

M-am apucat de lucru, complet concentrat. Am citit descriptorii de semnal și am aranjat în ordine presiunile, temperaturile, intensitățile curentului și măsurătorile voltajului din nucleul motorului. Ceasuri în șir am tot deschis fișiere, am triat numere, am extras date și le-am descărcat în calculatorul meu.

Cinci ore mai târziu, degetele mele începeau să nu mai asculte de creier și loveau tastele greșite. Mă dureau mușchii spatelui și începeam să văd ca prin ceață. Am închis

ochii și mi-am frecat fața. Mi-au fulgerat imagini prin minte. Bărbatul asiatic care se împingea în fața acelei femei. Fotografia secretă cu jetul lung de gaz ionizat fierbinte. Ce obținuseră, de fapt, oamenii aceia?

Gândul mi-a readus concentrarea. M-am întors la lucru. Îmi trebuiau secvențele temporale pentru parametrii nucleului motorului imediat anteriori exploziei. Am scris un cod și l-am rulat, filtrând, rearanjând și nivelând datele semnalului, cifrele, milioanele de cifre care dețineau secretul eșecului misterios al lui MORPHEM.

Dar nu singure.

Mi-am scos din servietă câteva foi de hârtie îndoite cu grijă. Erau fotocopii ale unor pagini din notițele mele scrise de mână, pline de tabele cu numere. Numerele trebuiau introduse manual în computer. Mi-a luat mai mult de o oră. După ce le-am introdus pe toate, am mai scos o foaie din servietă. Tot o fotocopie, un colaj de numere scrise de mână, aranjate într-o anumită ordine. Singura modalitate de a produce acele numere era să asamblezi fragmente dintr-un grup anume de pagini din notițele mele vechi, respectând o succesiune foarte strictă. Succesiunea era în mintea mea. N-o scrisesem nicăieri. Era cheia de decriptare a datelor pe care le introdusesem manual. O informație esențială, care s-ar fi pierdut dacă aș fi apăsat pe trăgaci la Point Dume.

Rezultatul calculelor mele era o curbă de calibrare complicată. O construisem de-a lungul anilor, prin diferite experimente. Efectul MORPHEM era un fenomen straniu, care scăpa înțelegerii mele. Scăpa înțelegerii oricui lu-

crase la el. Efectul era declanșat doar de o geometrie foarte precisă a nucleului motorului. Orice deviere măruntă de la acea geometrie distrugea efectul, iar motorul nu mai funcționa. Sau exploda. Văzusem cândva o asemenea întâmplare. O cascadă puternică de energii nărăvașe, crescând rapid și aruncând în aer ziduri din beton armat de peste un metru grosime.

Odată calculată curba de calibrare, am distrus fotocopiile. Fâșiuțele de hârtie au căzut frumos în coșul de gunoi. Nu era suficient, așa că le-am adunat și le-am rupt și mai mărunt, făcând o grămăjoară pe birou.

M-am uitat la mormanul de hârtie. Suprarealul. Mereu, senzația de suprareal. Oare eram nebun? Nebunii mai au și ei câteodată momente de luciditate, suficient de lungi cât să chibzuiască la propria lor nebunie? Pereții goi se holbau la mine întrebându-mă subtil de ce n-am renunțat naibii la toată afacerea, de ce nu mi-am văzut mai departe de viața mea, de ce nu m-am apucat de altceva. Poate un glonț la Point Dume nu era unica soluție alternativă. Du-te să predai științele naturii la liceu. Apucă-te de scris softuri pentru vreo bancă.

M-a lovit un val de greață și mi-a venit să vomit.

M-am ridicat în picioare. Aveam nevoie de o pauză.

Am blocat grijuliu ecranul computerului și am ieșit din birou în căutarea automatului de cafea. Era ascuns într-o cămăruță, un fost birou preschimbat în spațiu pentru utilități. Avea chiuvetă, frigider și un espressor de restaurant, tot numai metal și butoane solide.

Acolo l-am găsit pe Xiao Lin pregătindu-și ceaiul. Cu o figură concentrată și mohorâtă, își urmărea propriile-i mâini ca pe niște bizare entități străine.

L-am salutat cu voce scăzută când am intrat în cameră. I-au tresărit umerii când m-a auzit și i-a apărut un zâmbet pe față, dar ochii i-au rămas la fel de mohorâți.

— Sunt cam somnoros, a spus el. Îmi trebuie ceva tărișor, dar nu pot să-nghit altceva decât ceai.

A spălat sita, apoi a împăturit un șervețel și l-a pus pe farfurioara de porțelan sub ceașca de ceai. Farfurioara și ceașca erau dintr-un porțelan fin, cu margini subțiri, o toartă grațioasă și motive decorative aurii. Xiao Lin n-a ridicat privirea spre mine.

Mi-am turnat o ceașcă de cafea. Era rea la gust, prea slabă.

— Cine naiba prepară cafeaua asta? am întrebat.

Nu mi-a răspuns nimeni. M-am întors să mă uit. Eram singur cu pereții goi. Xiao plecase în liniște.

Am vărsat în chiuvetă restul de cafea, am umplut un filtru nou cu suficientă cafea măcinată cât să iasă tare și am repornit mașinăria. Cât picura cafeaua, m-am gândit la Ștefan Mora. Mi-aș fi dorit să pot îndrepta cumva lucrurile în relația cu el și cu Cam. Am cântărit în minte ce șanse aveam să-l fac să se răzgândească.

Cafeaua era gata. Mi-am turnat o ceașcă plină și am ieșit din cameră.

Oamenii angrenați în proiectul MORPHEM se adaptaseră rapid la condițiile din noua clădire. Lucrau ascunși după pereții tapetați cu velur ai cubiculelor. Mergeam

într-acolo întâmpinat de o liniște aproape perfectă, întreruptă doar de conversații telefonice.

Peste tăcerea catifelată au răsunat două voci tinere și puternice dinspre o sală a computerelor care se afla lângă camera cu cafetiera. Am ciulit urechile, curios, dar n-am înțeles nicio vorbă. Am tras cu ochiul prin ușa întredeschisă. Doi chinezi tineri vorbeau repede, arătând către ecranul unui computer. Era un dialect chinezesc presărat cu câteva cuvinte englezești, din jargonul computerelor.

— Experții noștri în simulări, a rostit o voce din spatele meu. Absolvenți de UCLA, i-am adus aici acum trei ani.

M-am întors. Cruiff mă fixa cu privirea, sorbind cafea dintr-o cană neagră.

— La UCLA nu-i învață engleză? am întrebat.

El a râs și s-a scărpinat la șlițul pantalonilor.

— Lucrează împreună tot timpul. Tipul mărunțel e din China continentală, celălalt e taiwanez. Băieți buni. Le e mai ușor să comunice între ei în limba natală, ce naiba de dialect o mai fi și ăla. Sunt pricepuți. Poți să-i folosești la simulările tale.

M-am uitat o vreme la cei doi tineri. Ne auziseră și conversau acum în engleză, dar se vedea că le e ceva mai greu.

— Au primit autorizație pentru MORPHEM? am întrebat.

— Nu intră nimeni în clădirea asta fără autorizație.

— Așa-i. Ce se mai aude cu Hoover?

— S-au pus pe treabă. O să dureze ceva. Dacă zice Hoover că-i vorba de săptămâni, chiar așa e.

Am dat din cap a încuviințare.

— OK. Până spre noapte o să am geometria pentru micul nostru design de motor nou. O să-ți transfer coordonatele înainte să plec.

— Proiectul ăla al tău făcut pe șest?

— Da.

— Sigur, nicio problemă, a spus el. Mă apuc de lucru imediat ce primesc materialul de la tine.

— Mulțumesc, Bob. Trebuie să mă-ntorc la muncă. Hai să ieșim și noi la o bere cândva. Pe vremuri ieșeam.

— S-a făcut, a spus el, gata să plece.

L-am oprit:

— Tocmai l-am văzut pe Xiao în cafenea. Ce-are, e-n regulă?

S-a întors spre mine și a dat din umeri.

— Lin? Al naibii să fiu dacă știu. E ocupat, revizuiește rapoarte vechi. De ce mă-ntrebi?

Am dat și eu din umeri.

— Părea necăjit. Sau preocupat. Nu știu, m-am gândit să-ntreb. În orice caz, eu mă duc la treabă.

El mi-a făcut cu mâna și a plecat. M-am întors în birou și m-am prăbușit pe scaunul înalt. Eram obosit și cafeaua nu-mi era de niciun folos. M-am aplecat și am tastat parola pentru deblocarea ecranului.

Am mai băut niște cafea. Era tare, dar tot rea la gust. Anxietatea m-a ajutat să mă concentrez din nou. M-am apucat să introduc datele pe care le extrăsesem din bazele de date ale testelor. Parametrii motorului din secundele care precedau explozia. Semnalele arătau o creștere abruptă. Varese și oamenii lui interpretaseră valorile ca

pe anomalii ale liniei transductorului. Am știut că se înșală încă din primul moment în care am văzut graficele lui Varese.

Am calculat funcțiile matematice pentru valorile măsurate. Variație exponențială. Un grafic înfățișa două curbe: realitatea, exprimată prin valorile măsurate, și curba modelului matematic. Linia realității și cea a modelului se suprapuneau. Aveam dreptate. Temperatura din nucleul motorului crescuse exponențial chiar înainte de explozie. Se întâmplase ceva la nucleul MORPHEM. Ceva produsese căldură și presiune cu o rată de creștere exponențială. Energia aceea avusese nevoie doar de o fracțiune de secundă ca să pulverizeze motorul, să distrugă jumătate din standul de test și să ia câteva vieți. Dată fiind imaginea prin satelit a amplasamentului de test din China, probabil că și chinezii avuseseră parte de aceeași stranie energie dezlănțuită.

Chibzuind la toate acestea, simțeam cum îmi sporește anxietatea. La fel cum doar o anume geometrie MORPHEM putea să funcționeze, tot astfel, doar o anume geometrie, o eroare foarte exactă a geometriei motorului, era în stare să genereze această puternică secvență distructivă. Din moment ce testul de la Lockwell și cel al chinezilor erau identice într-o asemenea proporție, probabil că chinezii puseseră mâna pe planurile pentru designul Lockwell. Era la fel de importantă înțelegerea geometriei acelui design. Iar geometria era în mâinile lui Henry Hoover.

Telefonul de pe biroul meu a început să sune. Am ridicat receptorul.

— Salagen.

— Aici Stan Jackobs, a spus o voce. Voiam doar să verific dacă te-ai aranjat cum trebuie acolo. S-au ocupat de tine?

M-am uitat în jur, la pereții goi și la posterul cu naveta spațială.

— S-au ocupat, domnule Jackobs, mulțumesc de întrebare.

— Bun. Oamenii tăi s-au instalat și ei?

— Da.

— E și Ștefan Mora printre ei?

— Nu, domnule. Cred că doctorul Mora e indisponibil.

— Ai luat legătura cu el?

— Am luat. Nu e interesat de această colaborare.

— Înțeleg. Mă rog, păcat. Poți să găsești un înlocuitor?

— Pot să-ncerc, cu siguranță.

— Bine. Te rog să mă anunți dacă pot să-ți fiu de ajutor.

— Așa am să fac, mulțumesc.

A închis telefonul. Am pus și eu receptorul la locul lui.

M-am uitat lung la telefon timp de un minut, cu privirea goală, cu mintea în altă parte. Apoi m-am apucat să șterg tot ce făcusem pe calculator. Totul, cu excepția curbei de calibrare secrete și a modelului de creștere exponențială pentru explozie. Cu datele de acolo, am început să dimensionez un nou motor MORPHEM.

18

— Nu pot să dorm, am spus.

Mai degrabă ghicisem zgomotele produse de mișcarea ei, decât să-i aud pașii. Ieșise desculță din camera ei, apropiindu-se încet de mine prin spate.

— Nici eu nu pot să dorm, a spus ea.

S-a aplecat în față și s-a uitat la ecranul computerului, cu bărbia sprijinită ușor pe umărul meu.

Pe ecran era o fotografie a fiicei mele, Julia. În doar câteva săptămâni, se schimbase vizibil. Era ceva în stilul hainelor ei, în tunsoare și, într-un fel, în expresia feței. Într-un colț al imaginii era Christine, zâmbindu-i cuiva de lângă ea. Și ea se schimbase. Era tunsă scurt, într-un stil care îmi amintea de tânăra care era cu mulți ani în urmă, pe vremea când, proaspăt sosită din Franța, abia intrase în cercetare. Cu mulți ani în urmă, pe când era Christine a mea.

— Cine-i fata? a întrebat Jane.

Eram surprins că nu știe. Iar apoi am înțeles. În toată casa nu era expusă nicio fotografie a Juliei.

— Fiica mea, am răspuns.

Bărbia ei mi s-a ridicat de pe umăr. Jane a rămas uitându-se la poză fără un cuvânt. Apoi a întrebat:

— Unde-i fiica ta acum?

— În Franța.

— Și femeia din colț? E soția ta?

— Suntem divorțați.

— De ce?

M-am întors cu scaunul rotativ, s-o privesc în ochi.

— Aș bea ceva, am spus.

— Îți aduc eu.

S-a îndepărtat fără niciun zgomot. Eu m-am mutat pe canapeaua de piele. S-a întors cu două pahare de scotch, mi-a dat unul și s-a așezat lângă mine, cu picioarele încrucișate sub ea.

— Mereu iei străini în gazdă? m-a întrebat, jucându-se cu cuburile de gheață din pahar și studiindu-și degetele de la picioare.

— Nu. De ce întrebi?

— Nu știu. Nu-mi ceri nimic.

— Ce-ar trebui să cer?

Mi-a aruncat o privire piezișă.

— Futaiul ăla de ieri ți-a folosit la ceva?

M-a durut întrebarea asta.

— A fost minunat, am spus.

Am simțit-o retrăgându-se. N-am înțeles.

— Poate n-a fost o idee prea bună, a spus ea.

Am stat acolo amândoi și am băut încet, fără să vorbim. Clinchetul cuburilor de gheață în pahare și sirenele mașinilor de poliție sau ale cisternelor de pompieri, undeva departe în oraș, erau singurele zgomote din cameră. Stăteam la câțiva centimetri unul de altul, și totuși distanța dintre noi era mai mare de atât.

Mi-am băut scotch-ul și am încetat să mai analizez. Eram obosit. Poate reușeam să dorm un ceas sau două. Mi-am sprijinit capul de pielea netedă a tapițeriei și am pus paharul pe podea.

☆ ☆ ☆

În seara următoare, m-am întors de la Lockwell și am găsit două genți de voiaj mari și negre puse lângă măsuța din living. Nu le mai văzusem până atunci. Erau pregătite îngrijit, fără protuberanțe, fără etichete sau marcaje.

Mi-am lăsat cheile pe măsuță și mi-am pregătit ceva de băut. A ieșit și Jane din camera ei. Era îmbrăcată cu blugi și cu o jachetă de vânt de culoare bleumarin. Ochii ei negri erau adânci și impenetrabili ca întotdeauna. S-a apropiat de mine și m-a atins blând pe față, fără să spună nimic.

Am aruncat o privire la cele două genți.

— Ale tale?

— Da. Trebuie să plec.

M-am așezat. A venit și s-a oprit în fața mea, cu genunchii atingându-mi picioarele, cu brațele moi pe lângă corp, uitându-se la mine. De parcă privirea mea ar fi făcut-o să se activeze cumva, și-a strecurat mâinile în buzunarele blugilor.

— Doar pentru câteva zile, a spus. Cu munca, atâta tot.

I-am atins șoldurile, simțind materialul blugilor încălzit de corpul ei. Am tras-o către mine. S-a deschis, așezându-mi-se în poală, călărindu-mi coapsele, cu mâinile proptite pe șoldurile mele.

— Nici măcar nu-ți știu numele de familie, i-am spus.

A zâmbit.

— Brayton.

— Nu vreau să pleci.

Mi s-a ridicat din poală și s-a așezat lângă mine, încolăcindu-și mâinile pe brațul meu drept și sprijinindu-și capul pe umărul meu. S-a înmuiat atât de brusc și de vizibil, încât nu mă înduram să mai fac vreo mișcare.

— Mă întorc într-o săptămână, a spus ea.

— Pleci diseară?

— Da.

I-am mirosit iar părul și mi-am strecurat mâna pe sub jachetă și pe sub tricoul ei negru, mângâindu-i pielea netedă de pe spate, mușchii fini și delicați. Nu eram pregătit să renunț la prezența ei. Nu în momentul acela.

— Te rog, rămâi aici la noapte, i-am spus.

S-a ridicat în picioare. Ochii negri mă urmăreau, fața ei căpătă din nou acea expresie impenetrabilă. M-a mângâiat pe păr cu ambele mâini. Deodată a izbucnit în râs.

— OK, rămân la noapte, a spus și râsul i-a devenit zâmbet, iar apoi zâmbetul s-a stins.

M-am ridicat. Ea nu s-a clintit din loc, doar ochii ei îmi urmăreau mișcarea. S-a lăsat săltată și purtată pe sus. În brațele mele, a stat nemișcată, ținându-se de umerii mei.

Tot nemișcată a rămas și după ce am întins-o în pat și a închis ochii. M-am întins lângă ea, închizând ochii, la rândul meu, ca într-un ritual. Am simțit căldura pe care o emana de la câțiva centimetri distanță. O rugasem să mai stea o noapte, și iat-o aici. Petrecurăm o singură

noapte împreună. Nici nu-i aflasem numele complet până în seara aceea și nu știam nimic despre ea.

Am deschis ochii. Pereții se vălureau. Fie alcoolul era de vină, fie îmi ceda creierul, năucit de gânduri. M-am săltat în genunchi și m-am uitat la Jane cum stătea întinsă și nemișcată, cu ochii închiși, cu mâna sprijinită pe pulpa mea. Am sărutat-o și mi-a răspuns la sărut, trecându-și degetele prin părul meu.

I-am scos tricoul negru și am dezvăluit sfârcurile mici, roz-maronii, doar cu o nuanță diferite de pielea bronzată, întărindu-se iute sub limba mea. Un parfum de feromoni a venit dinspre pielea ei și mi-a concentrat instinctele. I-am scos și restul de haine, cu gesturi neîndemânatice, ajutat de ea în mod tacit.

Am rămas un moment uitându-mă pur și simplu la trupul ei gol. Am început să-i dezmierd pielea, căutând să aflu cum se simte la pipăit, cercetându-i punctele sensibile, fibra mușchilor. Labele picioarelor îi erau bijuterii, cu degete fine, mici, de formă perfectă, cu unghii nelăcuite și glezne arcuite minunat, coapsele subțiri, cu mușchi delicați, dar bine definiți, puternici. Bronzul natural al pielii sale îmblânzea senzația de asprime lăsată de fibra mușchilor, păcălind ochiul.

Răspundea atingerii mele ca un instrument. Mâinile mele explorau, ea răspundea prin respirație și gemete pe jumătate înăbușite. De la nivelul de estetică reținută, excitarea mi s-a transformat în foame masculină. Sub limba mea, a început să-și reverse nectarul și un miros nou, amestecat cu parfumul pielii sale. Acel amestec de miro-

suri mi-a împrăștiat gândurile și frustrările, lăsându-mi doar instinctul.

Dintr-odată, cu o forță surprinzătoare și neașteptată, m-a rostogolit pe spate și s-a urcat deasupra. La fel ca prima dată, mi-a luat mâinile și, încet, și le-a apăsat pe sâni, cu un zâmbet ciudat, de parcă și-ar fi mascat durerea. Apoi mi-a vorbit în șoaptă.

— În noaptea aia când m-ai dus la urgență, de ce-ai venit să mă ajuți?

— M-a sunat colega ta de cameră.

— Gina, știu. Dar de ce-ai venit? Puteai să-i dai cu flit.

Pe când mi se umpleau palmele de atingerea sânilor ei, m-am gândit la noaptea aceea. Mă dusesem s-o ajut pentru că eram un erou de modă veche care tocmai se întorsese dintr-un loc straniu de pe plajă.

— Mă bucur c-am venit în noaptea aia. Mă bucur că trăiești. E cât se poate de simplu. Și până la urmă, ce luaseși?

Mi-a îndepărtat mâinile de pe trupul ei și le-a adus laolaltă, jucându-se cu palmele mele, mângâindu-mi degetele.

— Ceva ce mai iau din când în când.

— Cât pe-aci să te cureți.

— Iau ce-mi place, când am chef, exact așa cum am chef.

A scuipat cuvintele ca pe o toxină care o otrăvea pe dinăuntru.

— Ai luat și aici?

— Nu. N-am mai luat de-atunci.

M-a bătut gândul s-o cred. I-am desenat cu degetele conturul claviculei, simțindu-i moliciunea pielii.

— De ce m-ai așteptat în apartamentul ăla gol? am întrebat. Dacă renunțam? Dacă nu m-aș fi sinchisit să vin să te caut?

Mi-a luat iar mâinile și mi-a plimbat încet palmele pe șoldurile ei, pe burtă, de-o parte și de alta a taliei.

— Știam c-o să vii, a șoptit ca pentru sine. Într-un fel sau altul, știam.

— Dar ce sunt eu pentru tine? Ce eram atunci? Acum ce sunt?

Fără să-mi dau seama, o apucasem de umeri și o țineam zdravăn. A reacționat rapid, ca dintr-un instinct antrenat, blocându-mi brațele cu coatele, în timp ce mușchii mâinilor și ai picioarelor îi deveneau, pentru o clipă, fibre de oțel puternice și încordate.

S-a controlat apoi și s-a îmblânzit, permițând mâinilor mele s-o apuce și potolindu-se în brațele mele. Dar nu mi-a răspuns, ci m-a împins să mă așez, în tăcere, mi-a ridicat cămașa și m-a mângâiat pe piept cu gesturi lungi. Atingerea îi era plăcută și m-am relaxat sub mâinile ei.

— Câteodată, prea devreme în viață, te forțează soarta să faci niște alegeri, a spus pe neașteptate. N-ai cum să-ți dai seama dacă alegerile acelea sunt bune, fiindcă ești prea tânăr.

Pe urmă, cândva pe drum, îți dai seama că s-ar putea să-ți dorești altceva, dar nu mai e loc de întors. Speri, deși ții speranța ascunsă și de tine însuți, dar continui să speri, orbește, încăpățânat.

Am luat-o de mâini și mi le-am lipit de piept.

— Speri la ce?

Nu i-a plăcut întrebarea. Cu o mișcare bruscă, mi-a smuls cămașa. Și-a arcuit trupul, aplecându-se, frecându-și sânii de pieptul meu, împrăștiindu-și părul peste fața mea. Am îmbrățișat-o și ne-am pierdut amândoi într-o încleștare lentă, lepădându-ne hainele, rostogolindu-ne, flexând și întinzând mușchi, rămânând nemișcați fiecare sub atingerea celuilalt și apoi încleștându-ne din nou. Cearșafurile s-au încurcat și au devenit jilave de la sudoarea noastră. Jane avea un simț minunat al sincronizării, simțea tot ce se petrece în mine. Grăbea ritmul, aștepta și iar îl grăbea, sincronizându-și orgasmele cu ale mele, îndelungate și profunde.

Mai târziu în noaptea aceea, apa de la duș mirosea a nisip din deșert, o atingere caldă, dar străină, fără putere de curățare. Mi se golise mintea, la fel ca trupul. În timp ce mă uscam cu prosopul, îmi priveam imaginea din oglindă, încercând să recunosc bărbatul acela captiv în sticlă. Mușchii supraviețuiseră anilor de neglijare, dar fața era schimbată. Cu doar câteva săptămâni în urmă, aveam în ochi scânteia unei noi vieți. Acum era un licăr mai adânc și mai întunecat, iscat de prea multe întrebări fără răspuns.

Ale naibii răspunsuri, mi-am spus, nimeni nu le are.

M-am întors în cameră, pășind silențios, așteptându-mă s-o găsesc adormită. Am simțit însă casa goală. Gențile din living dispăruseră. M-am întins din nou în pat, simțind mirosul ei pe așternuturile goale, în timp ce așteptam să adorm.

19

A plouat toată săptămâna. Zilele treceau și casa rămânea goală. Sâmbătă, cerul s-a limpezit, iar eu am știut că ea n-avea să se mai întoarcă. Am sărbătorit revelația cu o alergare de dimineață și cu hotărârea de-a mă reapuca de fitness.

Am depistat mașina când mă întorceam de la jogging. O Toyota Camry model mai vechi, parcată pe Mountain Street. La volan stătea un bărbat și am sesizat mișcare pe bancheta din spate. Era ceva în neregulă cu mașina asta.

Când am ajuns acasă, suna telefonul. A răspuns robotul înainte să ajung la el, iar cel care suna a închis. Am verificat pe display. Indisponibil, scria.

Am făcut un duș, m-am bărbierit și m-am îmbrăcat.

Telefonul a sunat din nou. Am ridicat receptorul la al doilea țârâit.

— Ștefan Mora, a rostit sec vocea, după care a șovăit. Te-am trezit din somn?

— Mă trezesc devreme. Nu mă așteptam să te aud.

— M-am răzgândit în privința ofertei tale. Îmi pare rău pentru data trecută. Prea multe porcării în ultima vreme, prea multe legături cu trecutul. Dacă mai ai nevoie de-o mână de ajutor, mă bag.

Am tăcut un moment, încercând să-mi scot din minte neliniștitoarea Toyota de afară, străduindu-mă să gândesc.

— Ce te-a făcut să te răzgândești, Ștefan?

— Am motivele mele. Dacă vrei mână de lucru pentru proiectul ăla al tău, mă bag, dacă n-ai nevoie, foarte bine, salutări, ne mai vedem.

A rămas tăcut după replica aceasta. M-am gândit la profilul lui pe fundalul cerului gri, de cu două săptămâni în urmă.

— În regulă, am spus, te vreau în echipă.

— Bun. La ce ai nevoie de mine?

— Am nevoie să termin de schițat oferta, înainte de orice.

— La ce proiect? a întrebat, de parcă nu reținuse când îi făcusem oferta.

— MORPHEM.

— MORPHEM... S-au hotărât să-l resusciteze?

— Știai c-a fost anulat?

— Da. Le-a ieșit pe nas.

— Mai erai la Lockwell când s-a-ntâmplat asta?

— Da.

— Te-ai uitat la date? Cum au investigat?

Întrebasem cu prea multă ardoare. S-a lăsat tăcerea în receptor.

— Nu-mi aduc aminte toate detaliile, a spus el în cele din urmă.

— Mi-a zis Cruiff că te-au pus pe liber.

— Mda, la vreo două luni după ce-au făcut-o lată. Au pierdut contractul. Geniul ăla de Varese a tras concluzia c-a fost din cauza unei defecțiuni mecanice. A spus că pereții nucleului motorului n-au suportat stresul termic și s-au sfâșiat. A dat vina pe tine și pe tipul de la analiza ter-

mică, chinezul ăla, cum îl cheamă... Lin. Pe urmă Lockwell a rămas fără bani și a dat afară o mulțime dintre noi.

Se potrivea cu ceea ce știam și eu.

— O să mai facem o încercare, am spus. Există oameni interesați de MORPHEM și sunt fonduri disponibile. S-a început o reevaluare completă a tehnologiei.

— Cine-i interesat? Proiectul era mort.

— Unchiul Sam. Diverse agenții.

— Ce i-a făcut să se răzgândească? Care-i elementul de noutate în toată treaba asta?

Pe fundal am auzit-o pe Cam. Vocea ei m-a relaxat. Nu era o persoană străină. Dintr-odată, îmi doream să văd oameni care nu sunt străini.

— Ascultă, Ștefan, ce-ai zice să veniți la masă, tu și Cam? Putem să comandăm ceva sau putem să mergem să mâncăm undeva în zonă. O să sistematizez materialele pe care trebuie să le citești și-o să te pun la lucru.

El a acoperit receptorul și a spus ceva ce n-am înțeles.

— Matei, s-a auzit vocea lui Cam la telefon, de ce nu vii tu aici? Tocmai a răsărit soarele, totul e curat și strălucitor. Hai să vezi oceanul.

Mi-am închipuit cerul de deasupra Pacificului. Din nou mi-a venit în minte Jane, dar am dat deoparte gândul la ea.

— În regulă, am spus. Pregătesc niște materiale pentru Ștefan și vin. Voi sunteți bine?

A răspuns după o clipă de tăcere.

— Da, Matei, suntem bine. Te așteptăm. Este... – s-a întrerupt iar, apoi a continuat: E o zi cu adevărat frumoasă.

— Bine, atunci. Ajung acolo până-n prânz.

20

Pe când dădeam colțul cu mașina, Toyota a pornit motorul. Cu un ochi la retrovizoare, am observat-o cum s-a ținut după mine preț de câteva cvartale. Apoi n-am mai văzut-o.

Am parcurs în viteză curbele strânse de pe 110, continuând să supraveghez retrovizoarele. Erau prea multe berline gri-argintii în șuvoiul de mașini. Am renunțat și am luat-o spre vest, pe autostradă.

Oceanul era într-adevăr splendid. Apa reflecta o mie de nuanțe de albastru sub un cer imaculat, inundat de lumina intensă a soarelui.

Soții Mora mă așteptau în parcarea de pe Bali.

— Parchează aici, mi-a strigat Cam, arătându-mi un loc. Îți dau eu un permis.

Ștefan aștepta sprijinit de gard, lângă apă, trăgând din pipă. Când am ieșit din Mustang, Cam a strecurat o bucată portocalie de hârtie pe bord. M-a îmbrățișat și m-a sărutat pe obraz. Am scos din portbagaj un rucsac cu documentația pe care o pregătisem pentru Ștefan.

— Ieșim pe mare, a spus Cam. Suporți să mănânci pe mare? Pe vremuri puteai.

Am zâmbit, bucuros că mă aflam printre chipuri familiare, în pofida negurii din ochii lui Mora. Fără un cuvânt,

el mi-a ținut poarta deschisă către docuri. Iahtul lor aștepta pregătit de plecare.

Mora a pornit motorul diesel și a manevrat iahtul pe lângă ponton, către canal. Cam a intrat în cabină, să prepare masa, în timp ce Ștefan se ocupa de cârmă, în tăcere, cu ochii ațintiți la apa canalului.

Chiar înainte să pătrundem pe canal, a trecut pe lângă noi un Bayliner condus de un blond musculos, cu pieptul gol și ochelari de soare întunecați. Pe punte se mai afla un bărbat mai în vârstă, la fel de musculos, cu nuanțe de cenușiu amestecate în auriul părului. Trei femei în costume de baie lâncezeau pe șezlonguri, expunându-și în soarele puternic trupurile unse de sus până jos cu uleiuri de plajă. În LA, realitatea imita filmele. Motorul ambarcațiunii bolborosea calm, și totuși Baylinerul prindea viteză cu ușurință.

După ce am ajuns în larg, l-am ajutat pe Mora să ridice velele. Navigatul era pasiunea lui și se pricepea la asta. În 1987, fugise din România comunistă cu o ambarcațiune mică, bazându-se pe ideea că avea să aibă parte de câteva zile cu vreme bună pe Marea Neagră. Își falsificase un permis de iahting pentru un club din Constanța, un oraș-port de pe coasta Mării Negre, în timp ce Cam era plecată la Belgrad, în Iugoslavia. Pentru că autoritățile comuniste din România nu le permiseseră să călătorească peste hotare împreună, își coordonaseră cele două fugi, separat. Cam trecuse granița din Iugoslavia în Italia, în timp ce Ștefan plecase din Constanța pe mare. Ambarcațiunea pe

care o folosise era considerată aptă doar pentru ieșiri foarte scurte în jurul portului: era mică, instabilă și avea multe componente defecte. Furtunile de pe Marea Neagră sunt nemiloase, dar Ștefan avusese noroc. Reușise să ajungă la Istanbul în cinci zile, scăpând nu doar de furtuni, ci și de navele de patrulare românești, sovietice și bulgărești. Apoi soții Mora își petrecuseră câteva luni departe unul de altul, Ștefan într-un lagăr pentru refugiați, din Istanbul, Cam în Austria, unde călătorise din Italia, evitând lagărul de refugiați de la Trieste, ca să ajungă în cel de la Traiskirchen, din apropierea Vienei. Ștefan reușise să-și obțină transferarea de la Istanbul la Traiskirchen după șase luni, iar apoi își găsiseră sponsorizare pentru venirea în SUA. Cam îmi spusese toată povestea.

— Vrei o bere? m-a întrebat Ștefan.

Orientase iahtul în direcția nordului, de-a lungul coastei, către Malibu. Vântul ne purta pe valurile lungi și rare la o viteză constantă de patru noduri. O ambarcațiune puternică își ambala motorul la mai puțin de treizeci de metri distanță. Din nou, bărbați musculoși și trupuri de femei date cu ulei de plajă de sus până jos, toți zgâlțâiți de valuri și de forța motoarelor puternice.

— De care ai? l-am întrebat și eu.

— Gordon Biersch, lager sau neagră, la alegere.

— Lager.

A deschis o ladă frigorifică de lângă cârmă, a scos o sticlă și mi-a dat-o. Am deschis-o cu un desfăcător legat cu sfoară de timonă.

— Cum de te-ai întors la Lockwell? a întrebat Ștefan.

— Au nevoie de bani. Sunt falimentari. A mai apărut și-un agent federal care le forțează mâna.

A dat din cap și apoi s-a concentrat asupra pilotajului. Vântul s-a întețit, ducându-ne la cinci noduri și jumătate. La un kilometru și jumătate distanță de țărm, aerul era mai răcoros și vasul se legăna mai puternic.

Ca și când chestiunea ar fi fost lăsată la mal, îngrijorarea pe care mi-o provocase Toyota gri-argintie care mă urmărise începea să se risipească. Gândul mi-a zburat iar la Jane, însă figura ei mi-a revenit în minte într-o lumină diferită, ca și cum însăși realitatea existenței lui Jane fusese și ea lăsată la țărm.

Cam a ieșit din cabină ducând o cutie de carton roz care semăna cu un ambalaj de gogoși.

— Sendvișuri, ne-a anunțat ea cu voioșie. Alegeți-vă după culoarea învelitorii: roșie – șuncă, galbenă – vinete, albă – salată de pui.

Sendvișurile ei erau întotdeauna mici și triunghiulare, asamblate cu delicatețe, delicioase. Ne-am așezat toți și ne-am pus pe mestecat și pe băut bere. Trei kilometri mai departe, plajele erau aproape pustii și nisipul lor strălucea în soare.

— Hai să iei cârma, mi-a cerut Mora. Trebuie doar s-o ții paralel cu țărmul, o să trecem de Malibu, poate ajungem la Point Dume și ne întoarcem. Unde-s materialele pe care mi le-ai adus?

Toponimicul a sunat straniu. Parcă n-ar fi fost locul din care mă întorsesem cu mai puțin de două luni în urmă.

— Ți-am adus destul cât să te pui la curent, i-am spus și am tras fermoarul rucsacului plin cu hârtii. Stai să-ți explic ce vezi aici, ce sunt numerele astea.

Am desfășurat schema motorului și am explicat genul de calcule la care țînteam, modelul fluidului ionizat, liniile de câmp electromagnetic și electrostatic și parametrii termodinamici.

Mora a ascultat cu atenție, fără să spună nimic. Cam se sprijinea ușor pe umărul lui, uitându-se la schițe și la diagrame. În timp ce Mora citea mai departe, ea ne-a adus câteva clame metalice, ca să ținem foile să nu le ia vântul.

— Ce vrei să obții cu simulările astea? a întrebat el.

— Vreau să înțeleg ce anume generează atât de multă energie în fluid.

Cu capul aplecat, a continuat să se gândească.

— Nu-s prea convins c-o să poți să găsești ce cauți, a spus. Rezultatele oricăreia dintre simulările astea depind de cât de bun e modelul matematic pe care-l folosim. Stai să citesc mai în detaliu și după aia discutăm.

— Acum vrei să le citești?

— Da, a spus el. Tu relaxează-te, o să navigăm câteva ore și ne întoarcem tot pe lumină.

Cam a zâmbit și mi-a mai dat o bere.

Mora a strâns hârtiile și a intrat cu ele în cabină. Eu mi-am văzut de condusul iahtului, în timp ce Cam strângea resturile mesei și își aprindea o țigară.

Departe în larg, șalupele tăiau valurile în cruciș și-n curmeziș, ambalându-și motoarele. Mici ski jeturi săgetau dinspre una dintre plaje peste întinderea oceanului.

Noi am mers mai departe spre nord. După o vreme, doar câteva nave cu pânze mai rămăseseră în preajmă, singuratice și tăcute. Călătoria devenea monotonă.

M-am simțit dintr-odată obosit. Cam a băgat de seamă și m-a dat deoparte de la cârmă.

— Dormi pe tine, mi-a spus.

— N-ai o pătură?

Mi-a dat un sac de dormit gros, cu pătrățele gri și roșii. Mi-am găsit un locșor deasupra cabinei, mai către proră, și m-am întins acolo, înfășurându-mă în sac. Valuri rare și lungi legănau iahtul și îmi plăcea mișcarea aceea. Din când în când, prora mușca mai adânc dintr-o creastă de val și puntea se bâțâia și vibra, dar era la fel de plăcut. N-am avut niciodată rău de mare. Mă uitam la cer și mintea mi se golea nu doar de griji, ci și de gânduri. Totul fusese lăsat la țărm.

Am adormit.

M-am trezit când iahtul s-a zdruncinat pe un val mai puternic. M-am răsucit în sacul de dormit și m-am proptit într-un cot, să văd ce se întâmpla la pupă. Cam era la cârmă, privind apa cu un aer absent.

Am cercetat cu privirea linia țărmului. Casele de sus, de pe stânci și de pe marginea falezei înalte, îmi erau familiare. Point Dume. Am privit plaja îndelung, fascinat. Dacă m-aș fi dus de pe lume în noaptea aceea, cadavrul meu ar fi zăcut acolo în dimineața următoare, să-l găsească vreun practicant matinal de jogging pe plajă sau o patrulă de pază. N-o făcusem și mă bucuram de viață. Totuși, posibilitatea latentă de-a mă întoarce în același loc

și în același moment nu dispăruse. Știam asta. Făcea parte din mine.

— Cafea! a strigat Cam, arătând în stânga ei.

Văzuse că mă mișc și sunt treaz. Ștefan nu ieșise din cabină.

M-am ridicat, înviorat de somn, am luat sacul de dormit și m-am dus lângă Cam. Ea mi-a dat o ceașcă de cafea și a împins către mine pe banchetă un pachet de țigări. I-am mulțumit cu un zâmbet, mi-am aprins o țigară și am sorbit din cafea.

— Trebuie să ne întoarcem, a spus ea, arătând spre catarg. Poți să te ocupi de velă?

Am dat din cap afirmativ și am mai băut niște cafea, după care am pus ceașca într-un suport special și am asigurat-o. Cam a cârmit spre dreapta și, în timp ce iahtul se balansa strâns, eu am rotit vela principală către dreapta, trăgând de odgoane. Am fixat-o și m-am întors la Cam, pe care am împins-o ușurel deoparte, ca s-o schimb la cârmă.

— Trebuie să te întreb ceva, Cam, i-am spus, după ce s-a așezat să-și bea cafeaua.

Și-a aprins o țigară și mi-a aruncat o privire, așteptând.

— Aș vrea să știu ce l-a făcut să se răzgândească.

Întrebarea a plutit o vreme în aer, până să-mi răspundă:

— E posibil să-l fi făcut eu să se răzgândească, a spus ea șovăielnic, de parcă n-ar fi fost prea convinsă. Deși, nu știu dacă poate cineva să-i schimbe părerile. Am stat de vorbă de câteva ori după ce-ai fost pe la noi. Am hotărât că, într-un fel sau altul, trebuie să mergem mai departe.

A luat o înghițitură de cafea.

— Vrem să ne întoarcem acasă, Matei.

— Acasă?

— Da, acasă. În România.

— În România? Cu vreo ocazie anume? De ce să vă întoarceți?

— Se schimbă lucrurile pe-acolo, Matei. A primit și țara asta lumină verde, în sfârșit. Acum e în NATO, curând o să intre și-n comunitatea europeană. Intră multinaționale pe piață, apar oportunități. Și-apoi, Matei, ție nu ți-e dor de-acasă?

M-am uitat atent la ea, i-am cercetat speranța de pe chip.

— Casa mea e aici, Cam, am spus arătând spre țărm. Am plecat din țară pentru totdeauna.

Ea a dat din cap.

— Poate că înțeleg. Pentru noi, e altfel. Noi am trăit aici tot într-o goană. Ne-a mers bine, pe urmă ne-am pierdut agoniseala, poate-am reușit să ne refacem viața, că atâta lume reușește. Dar ni s-a terminat un combustibil spiritual care nu poate fi înlocuit. Nu știm cum, nu reușim să găsim o sursă ca să-l reîmprospătăm. Am discutat asta de multe ori. Anumite chestiuni îl afectează profund.

— Ce chestiuni?

— Nu pot să-ți explic.

— Poți să-ncerci.

— Ba nu pot.

Părea gata să izbucnească în plâns.

— Nu știu de ce s-a răzgândit. Nu vreau să știu. I-am cerut să facă un efort, o ultimă sforțare, și pe urmă ne în-

toarcem. Cred că s-a luptat cu el însuși ca să se forțeze să se răzgândească și să lucreze cu tine.

Nu înțelegeam. Și era important să înțeleg. Simțeam că își iubește soțul enorm, fără rezerve. Vechea poveste dintre noi, greșeala din trecut, nu mai avea însemnătate. Nici n-avusese vreodată. Nu pentru ea.

— Ceva s-a schimbat profund în țara asta, a continuat ea. Pe vremuri era plăcut să trăiești aici. Acum nu mai e. Pur și simplu, am obosit cu atâtea complicații, taxe, contracte... cu toate. Trăim fără asigurare de sănătate. Lumea asta a ajuns o lume de prădători, Matei. O clipă dacă nu ești atent, și se găsește cineva sau ceva să muște din tine. E ca viața peștilor de pe fundul oceanului. Pur și simplu, am obosit.

M-am uitat la ea, încercând să-mi dau seama care era speranța ei.

— Ce te face să crezi că lucrurile stau altfel în vechea țară?

Nu mi-a răspuns.

Soarele coborâse mult și valurile căpătaseră forță. Am manevrat din timonă, ca să stabilizez direcția.

Într-un târziu a ieșit și Mora din cabină. Avea ochii congestionați. S-a așezat, și-a turnat niște cafea și și-a aprins pipa.

— Cum e cu individul ăsta, suntem în siguranță pe mâna lui? a întrebat-o el pe Cam. Mai suntem în California? a adăugat scrutând țărmul.

Nu i-am răspuns la glumă. El a zâmbit și s-a sprijinit de spătar.

— Am citit tot ce mi-ai adus, a continuat pe un ton serios. Dacă obții accesul la computerele alea mari, trebuie să îmbunătățim ecuațiile modelului. Formulele alea pe care le folosești tu n-au să-ți aducă răspunsul pe care-l cauți.

— De ce nu? Mă țin de fizica fundamentală.

— Ba nu. Modelele plasmei sunt incomplete. Există interacțiuni non-liniare puternic corelate între diferite zone ale fluidului din nucleul lui MORPHEM. Aș putea adăuga că astea nu reprezintă o problemă.

— Atunci, care-i problema?

N-a răspuns imediat. Privirea lui rătăcea undeva pe linia orizontului.

— Mai e ceva, a spus el. Ceva ce nu știm noi, dar care-i esențial. Lasă-mă să mai gândesc puțin la treaba asta.

După felul în care vorbea, bănuiam că își conturase deja o idee. Am preferat să nu-l presez și m-am concentrat iar la pilotaj. Trecuserăm de plajele din Malibu și navigam acum pe lângă Santa Monica. Când am pătruns pe canal, către Marina del Rey, am strâns velele și am pornit motorul Diesel. Ajutat de Cam, am împachetat velele în învelitorile lor speciale, în timp ce Mora conducea iahtul pe canal.

Toate grijile pe care le lăsasem la țărm mă așteptau intacte. Din momentul în care am andocat, mi s-au întors toate pe umeri, zdrobitoare. Gânduri despre Jane, despre Toyota care îmi supraveghea casa, despre numerele obținute din măsurătorile pentru MORPHEM, toate mi s-au amestecat cu amintirea Juliei și a lui Christine la aeroport.

— Mai rămâi, m-a invitat Cam. Putem să facem o plimbare și să cinăm undeva.

Am refuzat.

— Trebuie să plec, Cam. Mulțumesc.

Am îmbrățișat-o și am dat mâna cu Mora, în vreme ce soarele plonja în ocean, inundând orizontul cu nuanțe de violet.

21

Toyota a pornit în spatele meu, pe Bali Way, imediat după ce am ieșit din parcare. Cu ea pe urme, am trecut pe lângă două peridocuri mari, parcate pe marginea șoselei chiar înainte de intersecție. Deodată, o camionetă a ieșit cu spatele dintre cele două remorci și mi-a închis drumul.

Am călcat frâna și am tras iute de volan, întorcând mașina în sens opus. Partea din spate a Mustangului meu a derapat către dreapta. Toyota s-a lansat într-un derapaj controlat și m-a blocat din spate.

Ușile ambelor mașini s-au deschis brusc. O siluetă a coborât din Toyota și a venit drept lângă portiera mea din dreapta, în timp ce de la camionetă a venit în fugă un bărbat scund și îndesat, care s-a oprit la portiera din stânga.

Am reacționat instinctiv: am blocat ușile și am apăsat până la podea accelerația. Anvelopele din spate au lăsat dâre pe asfalt. Ceva mi-a lovit geamul lateral, dar sticla a rezistat. Am evitat camioneta și am trecut peste bordură fără să iau piciorul de pe accelerație. Mustangul s-a repezit nebunește către intersecția din față. Semaforul de pe Bali colț cu Lincoln s-a făcut roșu. Am pătruns în intersecție fără să mă mai gândesc și am virat la stânga. În jurul meu urlau claxoane furioase. Am săgetat prin trafic, trăgând serios de volan ca să corectez dansul dintr-o parte în cea-

laltă al roților din spate. Intrarea pe 90 a venit prea repede și am frânat brutal, patinând în vălătuci de fum gros și intrând cu un viraj scurt pe autostradă.

Am simțit panica inundându-mi măruntaiele. Am forțat Mustangul la peste 160 la oră, depășind constant pe toată lumea din traficul rarefiat. Departe în urmă, două perechi de faruri păreau să înainteze în ritm cu mine.

Mi-am forțat creierul să lucreze. Am întins mâna după mobil, dar n-am dat de el. L-am căutat, desprinzându-mi ochii de la trafic preț de câteva secunde o dată, fără să încetinesc. Nu era de găsit.

Am intrat pe 405, prin breteaua spre sud. Benzile de mers erau complet ocupate cu un râu roșu de stopuri, care abia se târa. Am folosit banda de refugiu din dreapta, ca să mai câștig distanță, câteva lungimi de mașină în plus înainte să mă alătur fluxului. Mi-am forțat pătrunderea în fluviul pe roți, insistând să schimb mereu benzile și strecurându-mă cu Mustangul peste tot. Claxoane urlau în spatele meu, faruri fulgerau mânioase. O voce a răcnit blesteme printr-un geam.

Pe când înaintam prin curentul lent, am încercat să analizez lucrurile.

Cine?

De ce?

De ce o ambuscadă?

Doar știau unde locuiesc.

Oamenii lui Bronson? Nu, de ce-ar încerca federalii să mă prindă într-o ambuscadă?

Întrebările mi se tot rostogoleau prin minte, în timp ce sudoarea de pe spinare devenea tot mai rece. Am căutat iar telefonul mobil, pipăind orbește pe jos, pe sub scaune, pe bancheta din spate. Nimic.

Îmi făceam griji pentru soții Mora. Simțeam că pericolul necunoscut se extindea și asupra lor.

Joncțiunea cu 105-nord mi-a venit pe partea dreaptă. De cum am avut cale liberă, am apăsat din nou accelerația până la podea. Am verificat în oglinda retrovizoare: nimic altceva decât trafic normal. Când s-a ivit joncțiunea cu 110, am schimbat spre nord și am plonjat în traficul strâns, dar rapid, schimbând benzi și forțându-mi înaintarea. Am depășit câteva Toyote, un SUV masiv și apoi m-am războit cu un Lexus argintiu, cu jante late și strălucitoare, pentru un loc mai în față pe banda dreaptă.

M-am uitat iar în retrovizoare. O mare de faruri în spatele meu, accelerând, aglomerația frenetică a LA-ului. Nu puteam să-i disting pe atacatori, asta dacă mai erau în urma mea.

Am simțit sfredelul unei revelații adânc în viscere: bărbații din cele două mașini nu erau oameni ai legii. Ambuscada nu era o încercare de-a mă aresta. Și-atunci, ce era?

Exista un singur loc pe lume unde puteam să mă duc cu toată încrederea. Locuința lui Hal Mason.

Am forțat iar accelerația. Și atunci l-am observat în oglinda retrovizoare: o Chevy Impala mare și veche, parțial restaurată, de sub a cărui vopsea îmbătrânită se vedea rugina peste tot, mai puțin în locurile în care caroseria fusese modificată ca să facă loc unor jante extralate și lu-

cioase. Se apropiase din masa traficului și practic se lipise în spatele meu, la o palmă distanță. M-am tot uitat în oglindă și deodată a ambalat motorul și a accelerat pe banda din stânga până a ajuns în dreptul meu. Geamul lateral din față era coborât și înăuntru se vedea un negru care fuma o țigară și se uita la mine cu o față complet inexpresivă. Mașina înainta cu exact aceeași viteză ca a mea.

Am accelerat și Mustangul a țâșnit de lângă ea. Impala a revenit în stânga mea. Nu reușeam să scap de ea.

Schimbând tactica, am frânat brutal. Au scârțâit anvelope în urma mea. S-au produs coliziuni. Am virat brusc la dreapta prin vidul creat în trafic și am intrat pe breteaua de ieșire spre Slauson. Impala a ocolit un Mercedes, apoi m-a ajuns din urmă pe bretea.

Toyota gri-argintie a ieșit la iveală din șuvoiul de mașini, forțându-și ieșirea din prăpădul pe care îl lăsasem în urmă și angajându-se pe bretea. S-a apropiat în mare viteză și a fost obligată să frâneze puternic, scoțând fum din cauciucuri. Dar n-avea cum să încetinească suficient. A lovit partea din spate a Impalei. Aceasta, cu șoferul luat prin surprindere, a ocolit brusc prin stânga.

Am intrat pe strada Slauson și am accelerat spre vest, cu Toyota aproape în urma mea. Ne-a ajuns și Impala din urmă și de data asta s-a fixat pe Toyota. În față, lumina semaforului s-a făcut roșie. Am încetinit. A încetinit și Toyota. Impala a venit lângă mine.

Omul de pe locul din față al Impalei a ridicat mâna pe geam. O străfulgerare luminoasă a venit dinspre ea și un pocnet a reverberat peste toată strada. Glonțul a lovit

Toyota undeva în capotă. M-am uitat în jur, încercând să găsesc un loc pe unde să întorc ca să scap de ei. Omul din Impala a mai tras o dată în cealaltă mașină.

Brusc, din Toyota au izbucnit două trosnete prelungi și lumini au fulgerat de la geamul din spate. Cadența rapidă a unei puști mitraliere. Salva de gloanțe a pulverizat sticla Chevroletului, ciobindu-i mii de fragmente din caroserie.

Locuitorii din South Central LA au experiență cu împușcăturile de stradă. Lumea se lăsa în jos și fugea de la locul faptei, iar mașinile se împrăștiau și părăseau zona, trecând peste trotuare, căutându-și ruta de scăpare cât mai departe cu putință, pe toate străzile secundare.

Simultan, Toyota a țâșnit de lângă mine și a dispărut pe o străduță. Bătrânul Chevy s-a smucit înainte, a traversat strada în diagonală, s-a hurducat când a trecut cu roțile peste bordură și s-a izbit într-un zid.

Am rămas nemișcat în mijlocul străzii, acum pustii, cu motorul la ralanti, uitându-mă la Chevroletul rănit de vizavi. Nu-i vedeam pe cei de dinăuntru. Arăta ca o mașină goală, cu geamurile sfărâmate, cu motorul încă mergând, proptită în zid.

Mă uitam și încercam să mă gândesc. Din motive necunoscute, ocupanții Chevroletului mă ajutaseră să câștig timp și plătiseră scump pentru asta.

Ceva s-a mișcat în interiorul mașinii. Portiera din spate s-a deschis și un bărbat s-a rostogolit afară, ținându-se cu mâna de șold. Hainele îi erau îmbibate de sânge. S-a uitat la mine confuz, furios, apoi s-a îndepărtat șchiopătând.

Am băgat Mustangul în viteză și am pornit drept către un șir de trei telefoane cu plată de pe latura unei benzinării 76, oprindu-mă suficient de aproape cât să pot apuca receptorul de pe scaunul șoferului. Primul telefon nu funcționa. Următorul avea un ton slab, plin de pârâituri.

Am format numărul lui Hal. A sunat de trei ori, apoi s-a auzit vocea lui Ernesto.

— Ernesto, sunt Matt Salagen, am spus în receptorul murdar, luptându-mă să-mi controlez vocea. Am dat de belea. Am nevoie de ajutor.

— De unde sunați, domnule Salagen?

— De la un telefon public de tot rahatul. Din South Central, undeva pe strada Slauson. Nu-mi găsesc mobilul. Două mașini au încercat să mă blocheze undeva pe lângă țărm, dar am fugit și una dintre ele m-a urmărit până aici. A fost un schimb de focuri cu niște gangsteri, i-a secerat cineva. Cu un fel de mitralieră. A plecat acum. Dar mai e o mașină și-mi cunosc adresa de-acasă.

— Domnule Salagen, a ajuns la mine vocea lui Ernesto, calmă, cu inflexiuni dure, vă rog să vă liniștiți. Încă o dată, spuneți-mi unde sunteți, câte o informație pe rând. Unde anume sunteți?

Mi-a venit ușor să mă ancorez de duritatea din vocea lui și să-mi pun mintea la contribuție. Am privit în jur prin întunericul slab luminat de neoane și am citit indicatoarele stradale.

— Sunt pe Slauson, colț cu South Central. Stau în mașina mea, cu motorul la ralanti, exact în dreptul telefonului public.

— Bine. Există prin preajmă vreo mașină sau vreo persoană care pare să reprezinte o amenințare?

— Nu. În momentul ăsta, nu.

— Puteți să vă concentrați la condus?

— Pot, ce dracu'! am răspuns iritat.

Stilul lui rece și analitic mă exaspera chiar și în starea aceea de șoc.

— Atunci, vă rog să plecați acasă, domnule Salagen. O să vă aștept acolo. Îl voi informa pe domnul Mason. Vă rog să urmați traseul cu cele mai circulate străzi.

Lumini albastre și roșii sclipeau în lungul străzii. O mașină de patrulare a poliției s-a oprit în dreptul Impalei zdrobite, iar străfulgerările girofarului măturau mașina și trotuarul din jurul ei.

— Să mă duc acasă, pur și simplu? am întrebat.

— Da, a răspuns Ernesto. O să vă aștept acolo.

— OK, am spus, iar el a închis.

Am lăsat receptorul atârnând și am plecat.

22

Cu un pahar de scotch în mână, m-am sprijinit de tapițeria din piele uzată a canapelei mele din living. Senzația gheții în palmă era plăcută: o ancoră într-o realitate care începea să scape înțelegerii mele.

— Cum vă simțiți, domnule Salagen? a întrebat Ernesto.

— Bine.

— Eu ies puțin, mă duc să mă uit la mașina dumneavoastră. O să dureze doar câteva minute.

— E-n regulă.

Mi-am terminat băutura și mi-am turnat alta, iar el s-a întors. Ținea în mână telefonul meu mobil.

— Era prins între scaune, a spus el și mi l-a dat.

Și-a scos propriul telefon, a format un număr și a așteptat.

— E aici, domnule Mason, a spus înainte de a-mi da telefonul să vorbesc.

Vocea lui Hal părea încordată și obosită.

— Zi-mi ce s-a întâmplat, mi-a cerut el fără vreo introducere.

I-am povestit ce se întâmplase.

— E grav, a spus el după o lungă tăcere. Aș vrea să te rog să te retragi din proiectul ăsta.

— Adică să mă retrag din MORPHEM?

— Da.

— De ce?

N-a spus nimic. Respirația îi era greoaie, dar nu tușea.

— De ce să renunț? am întrebat din nou.

— Matt, ți-am spus că te afli în centrul multor lucruri. Toate converg către tine, fiindcă tu ești expertul.

Nici de data asta nu înțelegeam vorbele bătrânului.

— N-am de gând să renunț, i-am spus.

— Viața nu se oprește aici, Matt. Ducă-se dracului treaba asta cu MORPHEM.

— Asta-i tot ce am, Hal.

— Matt, orice om care mai are niște ani de trăit are o mulțime de direcții în care poate să meargă.

— Eu vreau să rămân pe asta.

— Merită să plătești cu viața?

— Și-așa eram gata s-o spulber nu cu mult timp în urmă. Merită lupta, căutarea.

El a făcut o pauză, timp în care l-am auzit foșnind niște hârtii.

— Bine, a spus mai apoi. Ia și notează-ți. E o clădire de birouri securizată, genul despre care m-ai întrebat.

Mi-a dat o adresă din Eagle Rock.

— E un om acolo pe care îl cheamă Herb Wayne, a continuat Hal. Poți să ai încredere în el.

Mi-am notat numele lângă adresă.

— Matt, a spus Hal, te rog să înțelegi asta: trebuie să fii foarte atent. Foarte atent.

— Înțeleg. Noapte bună, Hal.

L-a apucat un acces de tuse. Legătura s-a întrerupt.

M-am aruncat în pat fără să mă mai dezbrac. Eram obosit, dar incapabil să adorm. Am întins mâna spre comoda

de lângă pat și am dat de pistolul Beretta. Încă mai avea pe el fire de nisip de pe plaja de la Point Dume. L-am luat în mână, i-am mirosit metalul și izul de lubrifiant și am rămas holbându-mă fără rost la umbrele întunecate de pe tavan, lăsând noaptea să curgă pe lângă mine.

☆ ☆ ☆

O voce din exteriorul casei a rostit ceva. Fusese aproape o șoaptă. M-am trezit. Mi-am mișcat brațul și am atins Beretta, pierdută printre cearșafuri, l-am înșfăcat și m-am ridicat, ascultând. Am coborât din pat desculț și m-am dus în living.

Cele două genți de voiaj negre erau pe podea. Ea stătea sprijinită de bar, uitându-se la arma din mâna mea. I se citea oboseala în umeri și ceva asemănător cu tristețea în trăsăturile feței.

— Bine-ai revenit, Jane, i-am spus, simțind arma cum îmi atârnă greu în mână.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat ea.

Și vocea îi era obosită.

— Poți să lași ăla din mână, te rog?

Am lăsat pistolul. M-am dus încet la ea și am îmbrățișat-o. Cu bucurie tăcută, i-am recunoscut parfumul. Ea mi-a răspuns la îmbrățișare, lăsându-și capul pe umărul meu, de parcă i-ar fi fost greu de gânduri.

— Mi-ar prinde bine un duș, a spus mai apoi, extrăgându-se din îmbrățișare.

Mi-a atins gulerul cămășii, îmbibat de transpirația din timpul somnului.

— Și ție ți-ar prinde bine.

N-am făcut dragoste, doar ne-am sprijinit unul de altul sub jetul de apă fierbinte. Ne-am spălat reciproc, încet, de parcă ne-ar fi stat mintea la altceva, fără vreun motiv de grabă.

23

— Eu sunt Herb Wayne, a spus omul.

Era scund, bătrân și sever, și mi-a scuturat mâna într-o strânsoare de oțel. Îmi plăceau ochii lui. De un albastru-cenușiu rece și cât se poate de alerți.

— Mă ocup de securitatea acestei clădiri și a complexului de birouri. Haideți să facem un tur.

Clădirea se afla pe Colorado, aproape de Figueroa. Sticlă și oțel, nu mai mult de douăzeci de niveluri.

— Toate chestiunile legate de securitate, incidente și așa mai departe, se raportează la biroul meu, a continuat Herb Wayne. Le tratăm cu multă seriozitate. Aici găzduim firme cu activitate foarte delicată. Erorile nu sunt tolerate.

Mi-a arătat încuietoarea cu senzor de la ușa principală de acces.

— Ai nevoie de legitimație ca s-o deschizi, a spus el. O să emitem legitimații pentru persoanele de pe lista pe care ne-ați furnizat-o. Asta înseamnă două bucăți, una pentru dumneavoastră și una pentru doctorul Ștefan Mora.

A scos legitimațiile din dosar când am urcat cu liftul. Am semnat un formular prins de el pe un clipboard și am primit cele două legitimații. El a răsfoit un teanc de hârtii pe care îl ținea în mână și a mai agățat o foaie pe clipboard.

— Doctor Salagen, văd că mai și închiriați două conexiuni broadband în incintă. Acestea sunt conexiuni deschise. Orice chestiune de securitate informatică pe care o veți întâmpina va fi responsabilitatea dumneavoastră. Sunteți la curent cu asta?

— Da.

— Atunci, vă rog să semnați și formularul acesta, care ne eliberează de responsabilitate pentru situația aceasta particulară.

Am semnat formularul.

— Bun-venit la Diamond Business Incorporated, doctor Salagen, a spus el în mod oficial, când și-a luat înapoi clipboardul. Vă doresc mult noroc în afacerea dumneavoastră.

Am intrat în birou și m-am uitat în jur. Mobilier de birou din mahon, corpuri de cărți, mochetă bej de calitate decentă. Era spațiu suficient pentru aducerea și instalarea computerelor. Ferestrele dădeau spre vest și spre nord. Zgomotul dinspre autostrada 134 se distingea chiar și prin sticla groasă.

Am format numărul lui Mora. Când a răspuns, i-am spus:

— Gata, ne apucăm de treabă. Spațiul e minunat.

— Câte conexiuni?

— Două.

— Ne-ajung.

Am luat cartea de vizită a lui Herb Wayne și i-am citit informațiile.

— Sună-l pe tipul ăsta și aranjează cu el mutarea computerelor și-a echipamentului. Suntem responsabili de

propria noastră securitate de rețea. Cât de repede o să fim aranjați și gata de lucru?

— La douăzeci și patru de ore după ce instalăm toată partea noastră de rețea. Am vorbit deja cu oamenii de la NAS.

— Accesul e liber?

— Am primit conturile. Aparatura e clasa-ntâi.

Mora era surescitat.

— Vorbim aici de niște terabyți de memorie activă, al treilea sistem din lume ca viteză, a spus el.

L-am lăsat să mai vorbească o vreme despre detalii referitoare la computere. Trebuia să fiu atent cu Mora. Zăceau resentimente în el, poate și vanități ascunse, și încă ceva, o motivație necunoscută pe care o simțeam în el. Îmi doream să-i înțeleg motivația aceea, era importantă.

— Deci stăm bine, am spus după ce Mora și-a epuizat comentariile. Hai să aducem echipamentul cât mai repede cu putință.

Am închis și am format numărul lui Cruiff, de la Lockwell.

— Lipsești din peisaj de ceva vreme, străine, a spus el.

— M-am acomodat cu noua viață. Cât ai înaintat cu micul nostru proiect?

— E gata, fratelo.

— Inclusiv secțiunile geometrice de care te-am rugat să te ocupi?

— Gata, cum ziceam. Vino-ncoace să vezi cu ochii tăi și să-mi spui dacă mai vrei ceva.

M-am uitat la ceasul de la mână.

— Hai, c-am plecat, i-am spus.

☆ ☆ ☆

Când am intrat în biroul lui, Cruiff și-a dat jos picioarele de pe masă, s-a așezat drept și a împins spre mine o carcasă subțire cu un disc optic.

— Ce-i acolo? am întrebat.

— Astea-s datele de geometrie din modelul tău, a răspuns el, întorcându-și monitorul computerului spre mine.

Pe ecran era afișat un plan general tridimensional al noului concept de motor.

— Așa arată puișorul, a arătat el spre ecran.

Din câteva taste, a afișat secțiunea virtuală a modelului de motor după localizările pe care i le dădusem eu. Totul era lucru de cea mai bună calitate.

I-am mulțumit.

— S-ar putea să am nevoie de tine să faci același lucru și cu datele măsurate de Hoover, am spus. După ce termină cu măsurătorile.

— A terminat Hoover, a spus el zâmbind cu superioritate. M-am uitat la datele lui și par bune. Am extras coordonatele care-ți trebuie, exact cum am făcut și cu modelul ăsta. Totuși, există o problemă.

— Mereu există probleme, nu-i așa?

A râs sarcastic.

— Datele o să ajungă sub obroc. Varese vrea acces restricționat.

— Cât de restricționat?

— Secretizat la nivelul lui Lockwell.

Pricepeam. Eu nu eram angajat la Lockwell, doar un contractor plătit prin mijlocirea lui Jackobs. Lockwell avea dreptul să refuze dezvăluirea unor date considerate secret comercial și marcate *Lockwell Confidential*. Varese avea dreptul legal de a ține la secret coordonatele reale.

— Îmi dau seama, am spus și am lăsat subiectul în aer.

L-a închis Cruiff:

— Îmi pare rău, străine. Nu depinde de mine.

— Înțeleg. O să mă ocup eu.

— Încă ceva, a spus Cruiff.

— Da?

A durat câteva clipe până să-mi spună:

— A apărut prin preajmă un individ nou. Sus la vârf, cot la cot cu McNutt, cu Varese și cu restul.

— Care-i treaba cu el?

A tăcut din nou, de parcă aștepta ceva. Am auzit voci și pași înăbușiți de carpeta sintetică, lume trecând pe lângă cubiculul lui Cruiff, discuții.

— El e omul cu barda, a spus Cruiff după ce s-au îndepărtat cei de afară. Tot ce nu ține de MORPHEM sau n-are contract activ în derulare o să fie retezat, tăiat, amputat. Registrele contabile ale lui Lockwell vor mirosi a trandafiri. La cum văd eu lucrurile, compania asta e scoasă la vânzare.

— Există vreun cumpărător? am întrebat.

— N-am idee.

Doar vreo corporație mare, mi-am spus. Una care n-a apucat să-și potolească apetitul pentru achiziții.

— Nu știu nimic despre asta, Bob.

— Mă gândeam c-ar fi cazul să afli, a spus Cruiff.

Am dat din cap și am schițat spre el o imitație de salut militar, după care am plecat val-vârtej de la Lockwell. Țineam în mână discul de date de parcă ar fi fost făcut din sticlă subțire.

Când am intrat pe autostrăzile înțesate, apunea soarele deasupra colinelor dinspre Pacific. Târâtor captiv între un Volkswagen și o camionetă, m-am aplecat peste volanul Mustangului și m-am uitat la cer.

24

La ora când am ajuns în Pasadena, se întunecase. În centrul vechi, lume trăitoare din datoriile de pe cardul de credit lua cina la mesele de pe trotuare, râzând, fluturând din mâini, amânând ziua de mâine.

La mine acasă era întuneric. Doar un firicel de lumină ieșea prin ușa întredeschisă a camerei lui Jane. Am împins ușa încet. Jane era întinsă în pat, cu ochii închiși, cu fața în sus. Un moment, mi-am ținut răsuflarea. Arăta la fel ca în noaptea în care o găsisem fără cunoștință după supradoză.

Dar de data asta a deschis ochii și a întors capul spre mine, fără un cuvânt. M-am așezat pe marginea patului și ne-am uitat unul la altul în tăcere. Ea a zâmbit, s-a ridicat și s-a așezat pe margine lângă mine, cu picioarele strâns încrucișate sub ea, ca în poziția lotus din yoga. A făcut-o cu ușurință și mobilitate, de parcă ar fi fost din cauciuc. Mi-a pus o mână pe umăr.

— Lasă-mă să-ți fac cinste cu cina, a spus ea. Sau să mergem să bem undeva. Încă-ți mai datorez niște bani.

Avea un zâmbet pe care nu i-l mai văzusem până atunci, de parcă ieșea lumină dinăuntrul ei. Eram obosit, dar lumina aceea îmi dădea putere.

— Tare-aș vrea ceva de băut, am spus.

Tot zâmbind, a sărit din pat și s-a întins ca un resort desfășurându-se grațios, cu sânii împungându-i tricoul negru.

— Dă-mi zece minute, a spus și m-a împins afară din cameră.

☆ ☆ ☆

Localul se numea Viper Room, o cârciumă din West Hollywood deținută de un actor, în care se țineau concerte de muzică live în fiecare seară. Avea intrarea pe o stradă lăturalnică îngustă, care cobora din Sunset. Panta străzii era atât de pronunțată, încât intrarea era cu un etaj mai jos decât sala principală a clubului, care era la nivelul lui Sunset.

Am intrat și, în timp ce străbăteam un hol îngust, Jane încă mai râdea de bodyguardul care o pusese să-i arate un act de identitate. O scară ducea din holul cu intrarea până sus în sala principală. La nivelul inferior, sub scară, era un bar. Am comandat băuturile la un barman ferchezuit, care a avut ceva de furcă până a găsit o sticlă de vermut pentru Manhattanul meu. De la etaj venea gălăgie: un bas puternic, amortizat de pereți. Jane nu se simțea în largul ei. Nu părea a fi genul ei de local, deși chiar ea îl alesese pentru seara aceea. Am urcat la etaj.

Propriu-zis, Viper Room era doar atât: o încăpere mare, cu o mică scenă pentru concerte înălțată într-un colț și cu un bar de-a lungul unuia dintre pereții laterali. Vizavi de bar era un singur șir de mese, iar restul sălii era doar

podea goală, cu oameni care stăteau în picioare ascultând, bătând din palme, unduind și scuturând funduri și umeri. Nu era genul meu de muzică: un tip de punk-rock puternic și disonant. Zvelt și asudat, liderul trupei, care era chitarist și în același timp vocalist, țopăia încolo și încoace cu un entuziasm cam sleit. Lumina puternică de pe scenă îi sublinia trăsăturile istovite ale feței. Basistul era un tip gras, cu niște fond de ten alb pe față, cu pleoapele fardate și cu niște nuanțe de albastru-închis în jurul ochilor. Toată fața îi era numai dungi de transpirație. Avea un fel aparte de-a se azvârli cu fața spre microfon și funcționa ca un fel de voce a doua pentru liderul trupei.

Am dus-o pe Jane către peretele opus scenei și ne-am sprijinit de el, pur și simplu. Trupa și-a terminat piesa. Mulțimea a aclamat și a aplaudat. Liderul trupei a râs și i-a spus ceva basistului, ferindu-se de microfon. Au râs amândoi.

— Ne plac doamnele! a strigat liderul la microfon, arătând către rândul din față al mulțimii.

Vorbea cu un accent britanic, real sau prefăcut. Doamnele indicate au făcut gălăgie din toate puterile. După cum arătau, sentimentul declarat de liderul trupei era fie platonic, fie pervers.

— Următoarea noastră piesă se numește „Reverie", a spus liderul.

Și imediat s-au apucat s-o cânte. Reveria consta dintr-o mulțime de tobe lovite nebunește, un bas frenetic și răcnete sincronizate ale liderului și ale basistului.

Au ținut-o așa vreo câteva minute și la un moment dat am simțit o mână pe braț. Jane a făcut semn către o ușă laterală. Am pornit după ea prin vacarm. Lumea ieșea la o țigară printr-o ușă care părea să ducă afară, pe Sunset Boulevard. Doi bodyguarzi păzeau ieșirea.

— Mâna! a strigat unul la mine.

— Poftim? am strigat și eu.

Bodyguardul a împins ușa și a ieșit după noi pe trotuar, apoi a închis ușa în urma noastră, retezând zgomotul dinăuntru.

— Ați ieșit la o țigară? Stați să vă ștampilez pe mâini.

— Lăsați, a spus Jane. Plecăm. Mulțumesc.

Omul a dat din umeri, a bătut în ușă să-i deschidă cineva și s-a întors înăuntru fără să mai spună nimic. Noi am rămas pe trotuar, uitându-ne la mașinile care treceau pe stradă.

— Îmi pare rău, a spus Jane.

— De ce?

— A fost o alegere proastă.

Am rânjit cu gura până la urechi.

— Mi-au plăcut doamnele, am spus.

— Da, dă-i dracu'. Ce-ar fi să încercăm un loc preferat de tine?

Nu exista niciun loc preferat de mine. Nu-mi păsa. Eram acolo pe trotuar, liber, în viață, cu planuri pentru ziua de mâine. Mă simțeam euforic de la simplul fapt că mă aflam pe trotuarul acela. Cu brațul pe după umerii lui Jane, m-am aplecat repede și, cu blândețe, am aplecat-o în brațele mele și am săltat-o de jos. Într-un fel, gestul acela de-a o

sălta pe Jane în brațele mele a fost ceea ce ne-a definit ca pe un cuplu, orice alte detalii despre noi erau neclare, necunoscute, trăite când le venea momentul. Senzația trupului ei în brațele mele, efortul mușchilor mei, greutatea ei, nici mică, nici mare, perfect potrivită. Dincolo de gestul în sine, îmi doream să aprind lumina aceea tainică pe care i-o văzusem în ochi cu doar câteva ore în urmă.

În timp ce o țineam, i-am căutat buzele. A răspuns într-un fel surprinzător, săltându-se în brațele mele și cuprinzându-mă cu picioarele, înălțându-și fața deasupra mea în timp ce mă îmbrățișa, la rândul ei, într-un fel copilăros, ca o adolescentă.

— Cel puțin fac băuturi bune, judecând după efect, a spus ea. Unde ți-e mașina?

Ne-am întors la Pasadena ascultând jazz la un post din Long Beach. Jane mă tot atingea; pe braț, pe degete, jucându-se cu mâna mea, degetele ei lungi împletite cu ale mele un moment, mângâindu-mă în sus pe antebraț în momentul următor, fără să mă părăsească nicio clipă. Era o senzație electrică, un fluid aproape magic care venea de nicăieri și îmi invada măruntaiele, în timp ce mintea îmi era redusă la simplul statut de martor. Dragostea e deopotrivă o stare chimică a creierului și formula magiei. Am lăsat-o să-mi inunde arterele, absorbind-o.

Am făcut dragoste repede și cu lăcomie, ca mânați de necesitatea de-a consuma maximumul de neîndurat al fluidului electric. Și totuși, la final n-a apărut nicio senzație de sleire, ci mai degrabă un fel nou de vrajă, în care doar culmea fusese mistuită de orgasme, păstrându-se

adâncimea magnetismului. Ne-am petrecut ceasuri întregi îmbrățișați în întuneric, ascultându-ne reciproc respirația, simțindu-ne unul altuia căldura.

Mă străduiam totuși să-mi păstrez luciditatea. M-am gândit la lumina plină de viață din ochii lui Jane, la revărsarea de căldură care venea dinspre ea. O simțisem din nou atunci când făcuse gestul ei tipic de a-mi lua mâinile ca să-și mângâie cu ele sânii și pântecele, lipindu-mi palmele de pielea ei. Chiar și atunci continuam să-i simt straturile de protecție care îi fereau gândurile de mine. Am lăsat bucuria necunoscută să curgă prin mine, perfect conștient că încă n-o cunoșteam, perfect conștient că încă nu știam ce înseamnă în realitate acea magie, că era posibil să dureze doar o zi, o săptămână, o lună, și dacă-i așa, fie!

☆ ☆ ☆

În zori a sunat telefonul. L-am auzit prin somn.

— E pentru tine, a spus Jane și m-a zgâlțâit ușor.

Mi-a împins receptorul în mână.

— Nu-mi dau seama ce zice tipul ăsta, a spus ea.

Am mârâit un alo în aparat.

— Aș dori să vorbesc cu Matei Sălăjan, a spus un bărbat, în limba română.

Vocea care îmi rostise vechiul nume m-a forțat să mă trezesc de-a binelea.

— La telefon, am spus.

— Matei, sunt Cris Popa. Amic vechi, dacă-ți amintești, a trecut ceva vreme.

Mi-am scotocit prin memorie, în tăcere.

— Cristian Popa, a spus omul. Poate îți aduci aminte, divizia aeropurtată Careni, promoția '84, de la Politehnică.

Cristian Popa. O umbră în amintire, un coleg de la Institutul Politehnic din București, un om pe care nu-l mai văzusem de peste douăzeci de ani. Cum dăduse de mine? Și de ce?

— Cris, da, îmi amintesc, bineînțeles.

— Mă bucur, a spus el. Știu că am apărut așa, din senin, dar trebuie să-ți cer o favoare.

— De unde suni?

— Sunt în București.

— Înțeleg. Ce pot să fac pentru tine?

— Am de gând să fac o călătorie la Los Angeles. Voi sosi pe 30 mai. Ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai putea să mă aștepți la aeroport.

Era stânjenit, iar cererea lui suna straniu.

— Ai nevoie de un loc unde să stai? l-am întrebat.

— Matei, tot ce-mi trebuie mie e mai puțin de jumătate de zi din timpul tău. Dar e important pentru mine.

— Când ziceai că ajungi?

— Pe 30 mai, asta-i lunea care vine.

— OK, o să-mi notez.

— Mulțumesc. Te mai sun o dată să-ți dau detalii despre zbor.

— Cris, o întrebare.

— Da, te rog.

— Cum ai făcut rost de numărul meu.

A râs, la fel de stânjenit.

— Am întrebat în dreapta și-n stânga. Cred că-l avea cineva din Montreal.

Mi-a mulțumit din nou și a închis.

Am încercat să-mi mai amintesc și alte lucruri despre Popa. Nu fuseserăm prea apropiați pe vremea facultății, deși înainte de asta făcuserăm armata împreună. Nimic deosebit, în situația asta se aflaseră cei mai mulți dintre colegii mei de sex masculin din facultate. La vremea aceea, serviciul militar era obligatoriu în România și începea imediat după liceu. Pentru cei admiși la facultate, serviciul era mai scurt, iar armata obișnuia să-i grupeze la aceeași bază pe băieții dintr-o facultate. Mie, personal, serviciul regulat mi se păruse prea monoton și plicticos și mă înscrisesem la antrenamentele de parașutiști, împreună cu mulți alții. Popa se înscrisese și el și trecuse testele preliminare, dar activitatea lui preferată, pe parcursul întregului stagiu militar, fusese să scape de tot ce se putea și să nu facă nimic. Mai târziu, la facultate, ne-am întâlnit la câteva petreceri și la cursuri, dar nimic mai mult. Îi pierdusem urma imediat după absolvire.

Mi-am scos din minte convorbirea telefonică și m-am concentrat asupra principalei sarcini a zilei: începerea simulărilor numerice împreună cu Ștefan Mora.

25

— Ce-i pe el?

Mora ținea discul de margini și îl cerceta pe ambele părți. Discul reflecta lumina soarelui pe fața lui și îi dădea o transparență stranie. Era dimineață devreme și biroul nostru din clădirea Diamond Inc era scăldat în lumina soarelui la răsărit.

— Coordonate, am răspuns. Date despre geometria motorului.

Și-a desprins privirea de la disc și și-a ațintit-o asupra mea.

— Ziceai că Lockwell a pierdut fișierele CAD.

— Ăsta-i alt design.

— Ce design?

Am luat cu grijă discul dintre degetele lui care îl țineau cu delicatețe și i-am cercetat, la rândul meu, suprafața, jucându-mă cu lumina reflectată.

— Unul făcut de mine, am spus.

S-a încruntat, cu un aer plin de neîncredere.

— Sper că nu te amăgești singur, Sălăjan, să mă faci să pierd timpul degeaba. N-ai niciun design.

Am împins discul în cititorul din computer și l-am deschis din tastatură. Ecranul s-a umplut cu o reprezentare grafică rudimentară, tip rețea, a modelului de motor.

— Ăsta-i motorul, așa cum ar fi trebuit proiectat, am spus și am mișcat imaginea de pe ecran, mărind detaliile. Nu pot să garantez că ar fi produs performanța pe care ne-o doream, dar n-ar fi explodat.

Mora privea ecranul cu mare atenție.

— Cine-a produs designul ăsta? a întrebat el pe un ton sec.

— Eu. E designul meu.

— Dar cel care-a explodat?

— O să primim în scurt timp coordonatele. O să rulăm simulările pentru ambele cazuri și-o să comparăm. Trebuie să înțeleg ce s-a petrecut în timpul testului.

Gura i s-a strâmbat într-un rictus de dispreț batjocoritor.

— Sunt banii tăi, a spus. Hai să ne punem pe treabă.

Am început să lucrăm la două terminale separate, împărțind sarcinile: eu lucram la codul de simulare, în timp ce el se apuca să construiască modelul numeric al designului de motor.

Eram amândoi logați la distanță la sistemele informatice Columbia de la centrul NAS, aflat la cinci sute șaizeci de kilometri spre nord.

Am transferat fișierele cu codul, printr-un protocol de transfer securizat, în computerele NAS. Codul trebuia *recompilat*: translatat în limbajul mașină pe care masivele computere de la NAS să-l poată înțelege și rula. Codul era scris într-un limbaj de programare standard, iar translatarea o făceau mașinile NAS, folosindu-și translatorii lor de cod specifici, *compilatoarele*.

În pofida limbajului standard, anumite detalii specifice din sistemul NAS începeau să blocheze compilarea. Codul trebuia adaptat. După fiecare încercare de compilare, o lungă listă de erori și avertismente umplea ecranul. Eram familiarizat cu procedura: după realizarea corecțiilor, compilația trebuia repornită de la început. Iar și iar și iar.

Mora s-a apucat să construiască modelul informatic al motorului, sector cu sector, creând în detaliu informația virtuală despre geometria din nucleul motorului MORPHEM. A transferat modelele de pe discul de date al lui Cruiff în sistemul NAS și a început translatarea lor în limbajul algebric pe care e capabil computerul să-l înțeleagă.

Era o muncă intensă, dar captivantă. Ziua a trecut repede. Spre sfârșitul după-amiezii, am plecat amândoi la un fast-food. Ne-am mâncat în tăcere burgerii înecați în grăsime, gândindu-ne la muncă, și ne-am întors la birou fără întârziere și fără să fi schimbat prea multe cuvinte.

Am lansat o nouă sesiune de compilare și o nouă listă de erori mi s-a derulat pe ecran. Depanarea reprezenta doar muncă detectivistică pe cod, încercând să-mi dau seama ce părticică neștiută din vreo rutină încălca regulile sintaxei pe care o înțelegea mașina. Secretul era răbdarea. A pornit iar derularea de pe ecran. Am lăsat liniile de cod să se scurgă și am așteptat.

Derularea s-a oprit. De data aceasta, eroarea din capul listei era una banală. O incompatibilitate de format. Am deschis fișierul-sursă cu linia de cod greșită, am corectat și apoi am reinițiat secvența de compilare. Liniile au început să se deruleze din nou cu rapiditate pe ecran. Sub-

rutinele se compilau una câte una, fără încetare. Au trecut minute în șir, dar derularea nu s-a oprit. Am urmărit liniile de cod cu ochi obosiți, așteptând noua listă de erori, dar liniile au continuat să se deruleze. Și au făcut asta până a apărut pe ecran cuvântul magic: *Linking*. Codul fusese compilat în întregime, iar acum numeroasele sale secțiuni erau legate logic între ele, formând un limbaj cod mașină capabil să ruleze calculele complexe din măruntaiele sistemului Columbia de la NAS.

— Ștefan! Afurisitul ăsta a terminat de compilat.

El s-a ridicat iute de pe scaun și a venit să se uite peste umărul meu. A urmărit liniile de pe ecran care indicau reușita legării.

— Aha, a spus el. Ai văzut bine.

— Tu cum stai?

— Vino să vezi. E aproape gata și la mine.

L-am urmat până la terminalul lui. A întors ecranul ca să mă pot uita. Asambla caroiajul. Simulările computerizate ale unor procese fizice precum curgerea plasmei și a fluidelor se realizează umplând spațiul în care au loc aceste procese cu rețele virtuale fine, țesute în coordonate numerice algebrice. Nucleul lui MORPHEM devenise o mulțime densă de noduri într-o grilă cu milioane și milioane de puncte devenite vizibile datorită softului de interfață grafică.

— Am făcut modelul pentru toate detaliile motorului pe câteva sute de zone de grilă. Aici le vezi sub formă de rețele de diferite culori. Poți să mărești ca să vezi prin spațiile interioare.

Mora îmi explica în timp ce rotea imaginile de pe ecran.

— În momentul ăsta le conectez într-un singur sistem mare, a spus el. Trebuie să stabilesc condițiile de frontieră pentru fiecare zonă, iar asta cere timp, fiindcă trebuie să verific totul de două ori.

L-am privit la lucru. Îi spunea computerului, în limbaj matematic, unde sunt pereții, din ce direcție curge fluidul, unde trebuie să se descarce, unde sunt generate fluxurile de energie și cum se presupune că se vor propaga în nucleul motorului.

Odată stabilite condițiile, ne-am apucat să verificăm totul încă o dată. Era o muncă anostă. Am urmat întocmai ceea ce făcea el, fiecare conexiune, fiecare configurare. A mai durat două ceasuri și n-am găsit nicio eroare. Totul fusese realizat cu acuratețe. Mora era unul dintre cei mai buni profesioniști cu care lucrasem vreodată.

— Acum, ultimul lucru, dar nu cel de pe urmă: descompunerea domeniului, a spus el. Asta trebuie s-o configurăm manual.

Metoda descompunerii domeniului era cheia puterii deținute de supercomputer. Numărul imens de noduri spațiale care umpleau detaliile interne ale nucleului motorului MORPHEM era împărțit în mii de sectoare adiacente. Fiecare sector era alocat unui anume procesor dintre miile de procesoare cu care erau echipate computerele Columbia de la NAS. Fiecare procesor era instruit unde se află domeniul său, care anume sunt coordonatele pe care trebuie să lucreze și care sunt procesoarele vecine cu care trebuie să facă schimb de informații. Șmecheria era

să-i atribui fiecărui procesor o cantitate de muncă egală cu a celorlalte, astfel încât toate procesoarele să lucreze în mod echilibrat și să nu se aștepte unele pe altele înainte de-a face schimbul de informații în timpul calculelor. Fiecare dintre aceste creiere electronice rapide avea să primească de la codul executabil instrucțiuni despre ce are de făcut cu numerele și cum să facă schimb de date cu vecinii săi. Uriașa sarcină de a calcula complexitățile plasmei curgând prin complicata geometrie a nucleului era astfel împărțită în câteva mii de porțiuni mici, lucru care accelera enorm calculele.

— Totul e pregătit, a spus Mora, lăsându-se pe spate în scaun. Trimit lucrarea în coadă.

La NAS se rulau coduri în așa-numitul mod *batch*, în bună măsură ca în vremurile vechi ale computerelor mainframe. Comenzile care informau computerul cum să ruleze codul – pentru cât timp și cu câte procesoare – erau scrise într-un fișier script. Rularea scriptului trimitea lucrarea noastră pe o listă de așteptare. Dacă avea disponibile memoria cerută și procesoarele, supercomputerul începea imediat executarea codului. Dacă nu, lucrarea noastră aștepta la coadă până se terminau unele lucrări aflate în derulare și se eliberau resurse. Așa se făceau lucrurile în vremea de dinaintea computerelor personale, de dinaintea sistemelor cu interfață grafică, de dinaintea internetului. Cu excepția unui singur detaliu: puterea de calcul a sistemului NAS ar fi fost de neimaginat în zilele acelea.

Mora a tastat niște comenzi.

— L-am configurat să ruleze o sută de iterații, a spus el arătând către liniile din scriptul de rulare. O sută de iterații reprezintă doar un test. Dacă acest NAS e așa de bun, ar trebui să-i ia un ceas ca să termine lucrarea de test.

A apăsat o tastă. Lucrarea a intrat pe lista de așteptare.

— Cât durează? l-am întrebat.

Mora a deschis pe ecran lista cu scripturile de executat.

— Nu știu, a spus el.

A arătat cu degetul la o listă de pe ecran, cu câteva lucrări ample deja în desfășurare, care țineau procesoarele ocupate. Lucrarea MORPHEM era următoarea. Trebuia să stăm și să ne omorâm timpul cumva. Mi s-a risipit concentrarea. Mora a început să citească documentație NAS. Eu m-am sprijinit de spătar și am închis ochii. Minutele treceau, apoi s-a împlinit o oră. Voiam ceva de băut și mi-am spus că era cazul să țin o sticlă la îndemână în birou, dar apoi am renunțat la idee.

Mora s-a întors în scaunul lui și a verificat din nou lista de așteptare NAS. Lucrarea MORPHEM tot nu începuse. Apoi deodată l-am văzut că devine surescitat, urmărind cu mare atenție ecranul.

— Hei, am pornit, a spus el. Merge.

A tastat din nou comenzile de verificare. Părea perplex.

— A dispărut! Am văzut un moment codul în starea *„rulează "*, pe urmă nimic. Ce dracu'?

— Vezi în fișierul jurnal.

— Fișierul jurnal zice că s-a executat OK.

Ne-am uitat amândoi la ecran nedumeriți.

— Vezi în fișierele rezultat, i-am sugerat.

Codul primise instrucțiunea de a scrie soluția într-un set de fișiere rezultat, câte unul pentru fiecare dintre sutele de zone.

Mora a tastat comanda. A privit ecranul timp de câteva secunde lungi. Deodată a pocnit din degete.

— A terminat de rulat testul! Totul e aici: o sută de iterații, practic instantaneu.

S-a uitat la mine, incitat și în același timp încordat.

— Asta-i o superputere! a exclamat el. Sunt un zeu, să fiu al naibii, Salagen!

M-am uitat la el gânditor.

— Nu ești niciun zeu, prietene, i-am spus. Doar c-ai pus mâna pe o jucărie mult mai mare decât ai avut vreodată. Te rog s-o folosești ca să-mi spui cum funcționează motorul meu.

26

Mă întorsesem în biroul meu de la Lockwell când mi-a bătut cineva ușor în tocul ușii. Xiao Lin stătea în pragul ușii deschise, ținând în mână ceașca de porțelan cu ceai.

— Xiao, intră, te rog, l-am invitat și m-am ridicat din scaun.

El a pășit înăuntru, cu obișnuitul său zâmbet reținut.

— Trebuie să-ți fac o invitație, a mormăit el, cum îi era felul, după care s-a întrerupt la zgomotul unor pași grăbiți pe hol.

Bob Cruiff a dat buzna în birou. S-a uitat în treacăt la Xiao Lin și la mine.

— Băieți, sunteți ocupați?

Xiao a zâmbit politicos, fără să scoată o vorbă.

— Arde ceva? l-am întrebat pe Cruiff.

El a zâmbit cu gura până la urechi.

— Îi arde curul lui Varese, asta-i clar. A venit la mine să-i dau niște imagini drăguțe cu MORPHEM și-i trebuiau repejor. I le-am dat pe un stick de memorie și le-a dus imediat la cartierul general. Asta mi-a amintit că n-am mai văzut-o pe Jenny de multă vreme. Am trecut pe-acolo s-o salut și-am văzut o mulțime de corporatiști, inși pe care nu i-am mai întâlnit niciodată. Știi ceva despre asta?

Calmul lui Cruiff ascundea o stare de anxietate. Faptul că ne întrerupsese l-a îndemnat pe Xiao să-și amâne for-

mularea neașteptatei invitații. După cum se purtase Xiao, era o invitație importantă, dar neliniștea resimțită la Cruiff l-a făcut să se retragă în așteptare. Era pus pe așteptat până se termina cu toată zarva și agitația. Așa era el.

— Nu știu de niciun corporatist, i-am spus lui Cruiff.

A sunat telefonul. Țârâituri duble, un apel din exterior. Am ridicat receptorul.

— Aici Stan Jackobs, a răzbit o voce prin sunetul metalic al unui mobil cu recepție slabă. Sunt pe drum spre Lockwell. I-am sunat la birou pe McNutt și pe Garland, și nu pot să dau de niciunul, doar de niște secretare abile. Am fost informat că se desfășoară o ședință acolo, cu cei de la Lockwell și cu niște oameni din afară. Ce naiba faceți acolo?

Cu ochii la Cruiff, am spus:

— N-am idee, domnule Jackobs.

Jackobs a răspuns ceva, dar n-am înțeles. Conexiunea se tot întrerupea. Am așteptat.

— Așteaptă-mă la sediul central, s-a auzit iar cu claritate vocea lui Jackobs. Ar trebui să ajung în vreun sfert de oră.

A închis. Cruiff mă fixa cu privirea. Xiao, sprijinit în continuare de perete lângă ușă, își studia ceașca de ceai.

— Toată lumea pare înfuriată de vizitatorii ăștia, am spus impasibil. Tu de ce ești furios, Bob?

A zâmbit larg, arătându-și dinții puternici.

— De ce-aș fi furios? a mârâit el. Nu-i treaba mea dacă șmecherii ăștia vor să vândă compania.

— Lockwell e-n pom în momentul ăsta, i-am amintit. Cine naiba ar vrea s-o cumpere?

A clătinat din cap.

— Când m-am angajat eu aici, băiete, erau doar lanuri de porumb de jur-împrejur. Asta era cu ani în urmă, înainte să-ți muți tu curul în țara asta. Demult, când mai era și țara asta bună de ceva.

S-a căutat prin buzunarele blugilor și a scos o gumă de mestecat.

— Lumea a venit din urmă, cât am tot dormitat noi aici cu rachetele astea, a declamat el, concentrat asupra operațiunii de despachetare a gumei mentolate. Acuma, când te uiți în jur, nu vezi decât malluri și clădiri de birouri și-n dreapta și-n stânga.

A rânjit iar, uitându-se în ochii mei în timp ce-și băga guma în gură.

— Străine, stăm cu fundul pe o proprietate imobiliară de mare interes, care face vreo sută de milioane de dolari. Cu potențial comercial către un miliard sau mai mult. Ăia care-or vrea să ne cumpere, cine-or fi ei, nu dau nicio ceapă degerată pe rachete. Înțelegi ce zic?

Habar n-aveam. Poate era adevărat.

— Și zi, te duci și tu la mica sindrofie? a întrebat Cruiff.

— Jupân Jackobs mă vrea acolo.

— Bun, du-te după jupânul tău. Du-te și dansează. Să treci după aia pe la mine, să-mi zici ce se mai aude.

S-a întors să plece și s-a oprit să se uite la Xiao.

— Tu ce-ai de gând, fratelo, mai stai pe-aici sau te duci să mai muncești ceva?

Xiao a dat din cap și a zâmbit spre mine în chip de scuză. A ieșit în urma lui Cruiff.

Am plecat de la birou numai bine ca să dau de Jackobs în fața cartierului general. Jenny, care stătea foarte dreaptă la biroul ei supradimensionat, cu atitudinea unui model la ședința foto, a întors capul spre noi exact în unghiul potrivit pentru un semiprofil și a zâmbit.

— Bună dimineața, domnilor, ne-a salutat ea arătându-și albul perfect al dinților. Cu ce vă pot fi de folos?

Jackobs i-a tăiat-o scurt.

— Unde se ține ședința? a întrebat el complet neprotocolar.

Lui Jenny i-a înghețat zâmbetul, dar nu i-a dispărut de pe buze.

— Pe-aici, domnule Jackobs, în Sala de Ședințe Unu, vă rog să mă urmați.

S-a ridicat de pe scaun, moment în care materialul hainelor i s-a și aranjat, ca prin farmec, în falduri perfecte. Pronunțase indicațiile despre sala de ședințe cu intonația cuvenită și cu majuscule. Era perfectă.

A deschis ușa sălii și a intrat în fața noastră, ținând ușa pentru noi.

— Vă rog să intrați, domnilor, a spus cu voce tare.

Mâna îi era întinsă într-un gest care sublinia invitația, ca o stewardesă care te poftește să iei loc la clasa business. Făcea treabă bună. Înăuntru, McNutt a sesizat avertismentul ei. Și-a făcut apariția în dreptul ușii, făcând și el un gest de invitație.

— Stan, te rog să intri. Matt, ia loc.

Era tot numai lapte și miere. M-am uitat la gulerele albe din încăpere, așteptându-mă să-i văd pe Bronson și pe oamenii lui. L-am recunoscut pe Jim Garland, care ședea pe un scaun mai departe de masă, cu un aer relaxat. Varese stătea în picioare lângă un perete-ecran plin de schițe și diagrame, îmbrăcat într-un costum maro căruia îi lipsea genul acela de perfecțiune vizibilă la Jenny sau la Jackobs. În afara celor de la Lockwell, mai erau cinci oameni în sală. Niciunul nu-mi era cunoscut.

— E minunat să te avem printre noi, Stan, a spus volubil McNutt, poftindu-l pe Jackobs să ia loc. N-am reușit să contactăm biroul tău azi-dimineață.

A făcut un gest larg către toată sala.

— S-a ivit ocazia de-a avea ca oaspeți aici, la Lockwell, niște oameni-cheie din industria lansatoarelor, a spus el și a arătat către oamenii adunați la masa de consiliu. Dă-mi voie să fac prezentările.

A arătat spre doi oameni aflați în stânga lui la masă.

— Stuart Greene, directorul Direcției pentru Propulsie Avansată de la Centrul Marshall pentru Zboruri Spațiale al NASA, și Tom Alvaro, cercetător-șef în cadrul aceluiași grup.

Cei doi au schițat câte o grimasă pe post de zâmbet. Greene era înalt și slab, cu părul nisipiu pieptănat îngrijit, cu pomeți proeminenți și mâini puternice. Celălalt, Alvaro, era brunet, puțin supraponderal, cu trăsături rafinate și mâini fine.

McNutt s-a întors către latura cealaltă a mesei.

— Jeff Stone, președinte și director executiv al diviziei Pratt & Whitney Rocketdyne de la United Technologies Corp, și James Adams, directorul Direcției pentru Propulsie Avansată de la Rocketdyne.

Cei doi au răspuns cu aceeași strâmbătură amicală. Erau sexagenari, totuși arătau viguroși și plini de energie, purtându-se ca niște oameni cu greutate. Știam de ce. Pratt cumpărase divizia Rocketdyne de la Boeing Corp cu doar un an în urmă. Fuziunea făcuse din P&W Rocketdyne, cunoscută ca PWR[8], principalul producător nord-american de motoare rachetă de mari dimensiuni cu combustibil lichid. Familia de lansatoare de mare putere Delta și Atlas și naveta spațială erau propulsate de motoare Rocketdyne. Asta îi transforma de facto în contractori preferați pentru multe dintre motoarele necesare Inițiativei de Explorare a Spațiului, lansate de președintele SUA cu doi ani în urmă.

McNutt s-a întors către un bărbat înalt, așezat în capul mesei.

— Îi datorăm ocazia acestei întruniri doctorului Scott Stirling, a spus el pe un ton reverențios, arătând către bărbatul înalt. Doctorul Stirling este președintele Stirling Consulting Group, o firmă de consultanță și *think tank* din domeniul aerospațial și al apărării. Scott a avut ideea excelentă a acestei vizite aici.

8 PWR exista la momentul desfășurării acțiunii din această carte. Ulterior, P&W a detașat divizia Rocketdyne, care a fost preluată de Aerojet Corporation. (n.a.)

Stirling a surâs lent, cu o încredere în sine tăcută și destinsă. Ședea pe scaunul lui, aplecat pe spate, complet relaxat, deși i se citea în ochi o intensă concentrare. Părul îi era complet albit și pieptănat cu grijă spre spate, fața bronzată, iar pielea de pe gât aspră și zbârcită. Bronzul tenului și aparența de flexibilitate a trupului său îl făceau să pară mai puțin vârstnic decât era după toate probabilitățile. Privirea lui sugera un interes profund față de universul din jurul său, dar și atenție prudentă și vigilentă.

McNutt a pus o mână pe umărul lui Jackobs.

— Stan este unul dintre oamenii-cheie cu care lucrăm, a spus el. Felul cum înțelege Stan noile tehnologii precum MORPHEM și viziunea pe care o are despre viitor au generat un progres fără precedent în dezvoltarea propulsiei, aici, la Lockwell.

Oamenii de la NASA și cei de la PWR se uitau la Jackobs ca niște jucători de poker cărora le este prezentat un jucător nou.

McNutt s-a întors în cele din urmă spre mine.

— De asemenea, iată-l pe Matt Salagen, inginer cercetător cu experiență, care asigură legătura cu biroul lui Stan de-aici, de la Lockwell.

Ceilalți m-au privit în treacăt. Toți cu excepția lui Stirling. El a dat din cap încet și mi-a cercetat fața fără să se grăbească.

Atenția i-a fost distrasă de Jackobs, care a vorbit fără să-și ascundă iritarea:

— Înainte de orice, domnilor, trebuie să vă întreb ce acreditări de securitate aveți. Datele despre MORPHEM

pe care le văd pe ecranul acesta necesită anumite autorizații.

Cu asta le-a captat atenția tuturor.

McNutt a parat în numele întregului grup.

— Toți avem autorizație, Stan, a spus el. Aici discutăm despre mari progrese tehnologice pe care le face posibile conceptul MORPHEM.

A virat iute de la apărare la comerț.

— Niște versiuni la scară mare ale motoarelor MORPHEM pot să plaseze încărcături mari pe orbite terestre joase, cu costuri foarte reduse. De asemenea, putem să realizăm practic operațiuni de tip Single Stage to Orbit[9] cu vehicule spațiale care au echipaj la bord. O navetă spațială absolut revoluționară.

Era adevărat, asta dacă un motor MORPHEM mai mare era în stare să funcționeze.

Prețul de plătit pentru plasarea unui obiect în spațiu e o mare cantitate de energie. Aceasta înseamnă combustibil. Cu cât e mai grea încărcătura, cu atât e necesar mai mult combustibil, apoi e nevoie de încă și mai mult combustibil pentru a ridica greutatea combustibilului suplimentar – și așa mai departe. Iar dacă se construiește o rachetă puternică pentru a duce tot acest combustibil pe lângă încărcătura propriu-zisă, rămâne de purtat în zbor marea greutate proprie a rezervoarelor goale, după ce a fost consumată cea mai mare parte a combustibilului.

9 SSTO, tip de vehicul spațial capabil să ajungă pe orbită într-o singură treaptă. (n.t.)

Soluția acestei probleme a venit sub forma rachetelor în trepte. Ideea este de a construi, în loc de o singură rachetă puternică, mai multe rachete una în vârful celeilalte. La momentul lansării, treapta inferioară se aprinde prima. Aceasta trebuie să fie treapta cea mai puternică, fiindcă trebuie să se ridice pe sine, treptele din vârful ei cu combustibilul lor și încărcătura propriu-zisă. După ce își consumă combustibilul, prima treaptă este expulzată din rachetă. Simultan, următoarea treaptă își aprinde motoarele. Și tot așa, treptele sunt folosite una după alta, accelerând secțiunea din vârful rachetei, care poartă încărcătura utilă, fie ea un satelit de comunicație sau un echipaj, până pe orbită.

— Conceptul navetei e mort, spuse Greene. Pe vremuri, la sfârșitul anilor '70, când am proiectat naveta, se baza pe promisiunea vehiculelor refolosibile și-a costului scăzut. Costul nu e deloc scăzut. E nevoie de patru miliarde de dolari pe an pentru operarea ei. De aceea o să mergem pe Lună ca pe vremuri, cu rachete de unică folosință.

— MORPHEM e în stare să schimbe toate paradigmele din jocul ăsta, interveni Varese de lângă ecran, după care se apropie de masă și se alătură grupului. Vehicule reutilizabile sau de unică folosință, nu mai contează.

— Discuția e prematură, spuse Jackobs. Tehnologia asta se află în reevaluare.

— Foarte bine punctat, remarcă omul de la NASA, pe nume Greene. Performanța voastră e pe hârtie. Cât de matură e tehnologia asta?

— Vouă v-a explodat unul d-ăsta anul trecut, spuse unul dintre cei de la Rocketdyne, Jeff Stone. De-atunci n-am mai auzit mare lucru.

Cu un zâmbet trist, McNutt li se adresă deopotrivă lui Jeff Stone și lui Greene:

— Riscurile meseriei. Știi și tu prea bine, Jeff, câte J-2-uri v-au explodat pe vremuri, în timpul dezvoltărilor pentru Apollo?

Motoarele J-2 fuseseră folosite în treptele superioare ale rachetelor Saturn-V pentru misiunile Apollo spre Lună, în anii 1960. Patruzeci de ani mai târziu, NASA refolosea acel motor într-o versiune modernizată, J-2X, pentru noua rachetă Ares din programul spațial Constellation.

— E adevărat, spuse Stone. Ne-au explodat vreo câteva. Dar era altă epocă, altă dinamică a industriei. Azi, domeniul a devenit foarte intolerant la eșecuri, chiar și în stadiile de dezvoltare.

— Ne-a lăsat curajul, interveni Jim Garland, de la locul lui aflat mai în spate.

Vocea lui sonoră părea să dea greutate remarcii sale.

— Domeniul ăsta în care muncim și suntem implicați e riscant. Afurisitele astea de motoare eliberează energie masivă – practic, printr-o erupție controlată, și asta în cantități uriașe. Faci o greșeală, totul explodează. Așa merg lucrurile. Care-i alternativa dacă adoptăm toleranța zero la eșecuri? Ne oprim din făcut rachete? Le cumpărăm de la ruși? De la chinezi?

Directorul de la NASA ridică în aer mâinile osoase, cu palmele în sus.

— E o chestiune de bugete, domnule Garland. Bugetele actuale permit foarte puține greșeli. Costurile pentru proiectarea, realizarea și testarea componentelor de motoare rachete au ajuns, ca să zic așa, la cer. Un eșec în procesul de dezvoltare, cum ar fi o explozie a motorului pe standul de test, devine din ce în ce mai prohibitiv, în termeni de buget și de program deopotrivă.

— Motoarele F-1 și J-2 pentru misiunile Apollo erau proiectate cu rigla de calcul, a spus omul de la NASA, pe nume Alvaro. Până și în perioada când s-a dezvoltat motorul principal pentru navetă, în anii '70, se făceau o mulțime de teste, nu la fel de multe predicții. S-au întâmplat și-atunci explozii, corect?

Stone încuviință dând din cap.

— E corect.

— Dar acum avem toate computerele astea, continuă Alvaro. Putem să facem predicții, să rulăm simulări, analize, modelări solide, calcule de dinamică a fluidelor, analiza de stres a elementelor finite, totul e modelat și analizat în detaliu. E normal să scadă toleranța la greșeli catastrofice.

Garland clătină din cap.

— Aș fi de-acord dacă am dezvolta mereu aceleași sisteme rutiniere... Vorbiți despre proiecte de motoare rachetă cu propulsie chimică. Asta se face de peste cincizeci de ani. Dar MORPHEM e o tehnologie nouă. Proprietăți fizice noi. Trebuie să-ncerci, naibii, și iar să-ncerci, dacă e atât de promițătoare. Și totuși, sunt proprietăți fizice noi,

cu posibile efecte neașteptate. Ce ne facem atunci, un singur rateu și gata, dăm înapoi?

— Nu, probabil că nu, răspunse Greene, dacă sunteți încrezători că bucata asta de fizică funcționează așa cum credeți voi că funcționează. Dar n-are niciun sens să-ncerci s-o folosești de la bun început într-o misiune cu echipaj, nu-i așa? E ca și cum ai pune astronauții în vârful unei V-2 nemțești.

— Exact asta am făcut când cu misiunile Mercury, spuse Garland, arătând cu degetul la Greene. Am pus oameni în vârful unei rachete Redstone pentru programul Mercury. Redstone nu era altceva decât o V-2 redesenată în USA.

— Așa-i, întări Jeff Stone. Aș zice că așa am făcut.

— Și ne-am asumat riscul, își continuă Garland ideea. De ce? Pentru că ne-o luaseră rușii înainte. Ei au pus primii un om pe orbită, individul ăla, Gagarin. Prestigiul nostru național era la pământ. A trebuit să-i prindem din urmă, și asta am făcut, ne-am întrecut cu ei tocmai până la Lună.

— S-au schimbat vremurile, domnule Garland, interveni omul de la NASA. În prezent nu există nicio presiune pentru asumarea unor asemenea riscuri. Toate proiectele în dezvoltare pentru Inițiativa Explorării Spațiului se bazează pe tehnologie dovedită. Nu există motive pentru riscuri care nu sunt necesare.

— Și nici prea mulți bani nu sunt, a pus Garland sare pe rană. Nu mai sunt vremurile programului Apollo. Câți angajați aveați atunci? îl întrebă el pe Jeff Stone.

Stone a dat iar din cap.

— În perioada Apollo, Rocketdyne avea angajați peste douăzeci de mii de oameni.

— Și câți sunt în clipa de față?

— Mai puțin de patru mii cu totul, în Florida și-n California.

— Ei, iată. La fel și voi la NASA, vi s-a redus cu o treime personalul. Și nu văd nicio creștere bugetară de la guvern pentru Inițiativa Spațiului. Cum ar trebui să ne descurcăm?

— Putem să ne descurcăm într-un mod inteligent. Avem deja activele. Avem tehnologia navetei spațiale, care și-a demonstrat eficacitatea în materie de propulsie. Și mai există experiența completă a programului Apollo. N-avem nevoie să reinventăm roata.

— În materie de tehnologie a zborului în spațiu cu echipaj uman, dormim duși de mai bine de patruzeci de ani, a spus Garland. Când am aselenizat și-am proiectat naveta spațială, eram cu patruzeci de ani înaintea lumii întregi. În loc să mergem înainte, ne-am culcat și-am dormit patruzeci de ani, și ne-a ajuns din urmă restul lumii.

La vorbele lui Garland, Stirling râse tăcut, clătinând din cap. Era prima lui reacție vizibilă.

Greene, omul de la NASA, era iritat.

— Cred că ați făcut o afirmație foarte dură, domnule Garland, și destul de forțată, spuse el pe un ton glacial.

McNutt îi aruncă lui Garland o privire rece, dar în același timp rugătoare. Nu voia să supere pe nimeni de la NASA.

Garland nu îl luă în seamă.

— Noi presupunem că deținem supremația în tehnologia aerospațială, spuse el. O fi adevărat anul ăsta, la anul, poate încă trei ani. N-are să dureze mai mult de-atât, dacă ne mișcăm cu cercetarea în ritmul din prezent. Vin chinezii din urmă, și vin cu progrese viguroase. Ei își permit, inginerii lor sunt ieftini și dornici să muncească. Tehnologia rachetelor chimice e doar fizică de manual, cu ceva cunoștințe tehnice brevetate. Toată cursa asta a rachetelor stă în tehnologia materialelor și-a fabricării, care e un gen de informație foarte ușor diseminabilă. Acum cincisprezece ani, chinezii erau buni doar la produs pantofi de sport și jucării. Acum sunt în plină dezvoltare de misiuni cu echipaj uman pentru zborul spre Lună. L-am auzit pe administratorul vostru de la NASA vorbind la întrunirea Comisiei Comune pentru Propulsie. Crede că de data asta vor ajunge chinezii înaintea noastră pe Lună.

— Capsula lor e bazată pe tehnologia Soyuz modificată, spuse Greene. Nu poți să ai cine știe ce control când tehnologia nu-i, de fapt, a ta.

— Asta-i o naivitate, spuse Stirling, hotărându-se în sfârșit să ia parte la discuție.

Vocea lui avea o sonoritate asemănătoare cu a lui Garland, dar fără asprime.

— Chinezii achiziționează know-how despre tehnologii critice într-un ritm incredibil. Au învățat să-și folosească piața aia a lor uriașă pe post de pârghie ca să forțeze companiile străine să partajeze tehnologie. Legile economiei dictează că nicio corporație mare nu-și poate permite să rămână pe dinafara pieței chineze, fie ea corporație ame-

ricană, europeană, japoneză, sud-coreeană sau, da, chiar și taiwaneză. Chinezii joacă pe mâna corporațiilor high tech: ori intri în asociere și partajezi cu ei know-how, ori ești blocat în afara pieței chineze.

— Dar avem reglementări de control al exportului, reglementările ITAR, spuse Stone. Nu se poate transfera niciun fel de know-how referitor la propulsie.

— Nu direct, îl corectă Stirling. De aceea își fac ei temele după manualele acelea de care pomenea domnul Garland. Pentru ei e doar o chestiune de timp să capete cunoștințele tehnice. Chinezii au mai învățat ceva, să țintească tehnologiile cu dublă aplicabilitate, tehnologiile care sunt folosite pentru produse civile, dar care pot fi convertite la tehnologia militară. Printre ele, aliajele metalice, fabricarea metalelor și așa mai departe. Sunt de acord cu domnul Garland. Chinezii au șanse serioase să ajungă pe Lună înaintea noastră.

— Ce credeți c-ar trebui să facem, domnule Garland, întrebă James Adams, șeful proiectelor de propulsie avansată de la Rocketdyne, care urmărise cu calm discuția, jucând între degete un superb stilou auriu.

— Ce-ar trebui să facem? întrebă Garland retoric. Ar trebui să investigăm cu agresivitate noile concepte și între timp să le protejăm. Ne trebuie inteligență, creativitate și competență.

— Și, bineînțeles, bani, râse calm Stirling. Și e treaba autorităților să pună banii ăștia pe masă. Dacă vă uitați la evoluțiile de anul trecut din domeniul rachetelor, rușii au scorul cel mai bun. Douăzeci și una de lansări în total,

trei dintre ele cu încărcături comerciale americane și alte trei zboruri de aprovizionare pentru Stația Spațială Internațională, parțial plătite de unchiul Sam, dragul de el. Statele Unite au avut douăsprezece lansări, dintre care una a navetei spațiale și două lansări Sea Launch, practic rachete rusești operate de Boeing. Europenii au avut cinci lansări, trei dintre ele cu încărcături comerciale americane. Chinezii au avut patru lansări, iar japonezii, două. E o statistică foarte frugală, domnilor. Nicio industrie nu se poate susține în acest ritm, decât dacă beneficiază de sprijin guvernamental puternic.

— Nu trebuie să uităm sectorul privat, spuse Greene.

— Sectorul privat face doar lucruri rezonabile din punct de vedere economic[10]. Care e impactul de piață al programelor spațiale? Sectorul comercial care utilizează serviciile de lansări spațiale, telecomunicațiile, nu crește suficient de repede. Misiunile navetei spațiale, misiunile Stației Spațiale Internaționale, cercetarea astrofizică a telescopului Hubble, toate misiunile astea produc date științifice extrem de interesante, care în ochii publicului larg se reduc, din nefericire, la știri cu fotografii drăguțe. Un tip nou de detergent-minune pentru vase ar putea avea mai mult impact, dacă mă-ntrebați pe mine.

Tom Alvaro izbucni în râs. Greene, șeful lui de la NASA, zâmbi distant, lăsându-se pe spate în scaun.

10 La momentul acestei povestiri, corporațiile private care doreau să investească în programe spațiale, precum Space X, abia fuseseră înființate. În scurt timp, Space X, și alte corporații private, precum Blue Origin și Orbital, aveau să schimbe peisajul industriei spațiale Americane. (n.a.)

— De unde știți că n-o să apară un detergent-minune pentru vase tocmai din vreun experiment al navetei sau al Stației Spațiale Internaționale, cu amestecuri coloidale în imponderabilitate? întrebă Alvaro, încă zâmbind.

— Mă tem că nu, răspunse calm Stirling. Nu mă înțelegeți greșit, mă număr printre cei care apreciază efortul din domeniul spațiului, cercetarea astrofizică, misiunile spre Marte, totul. Trebuie să fii prea îngust la minte ca să treci cu vederea importanța acestor activități și, în general, să treci cu vederea cercetarea fundamentală. Eu cred, de pildă, că una dintre deciziile cele mai nefericite pe care le-a luat statul american a fost de a ceda proiectul superacceleratorului din Texas. Cu asta s-a economisit... cât, un miliard de dolari? Asta înseamnă jumătate de bombardier B2. Între timp, colaborăm cu europenii la CERN, în Geneva, Elveția, ca să rulăm experimente de fizică a particulelor fundamentale, și tot împărțim costurile. Nu se va putea estima niciodată cu exactitate mulțimea de ocazii pe care le-am pierdut aici. Pe de altă parte, am investit masiv în Stația Spațială Internațională, care și-a depășit bugetul de multe ori. Și tot nu reușim să ne convingem că stația a fost o realizare suficient de importantă. Mai punem carne pe niște experimente care altminteri prezintă un interes moderat și le trimitem sus pe orbită doar ca să dovedim, din punct de vedere politic, că stația este foarte valoroasă. După opinia mea, e o abordare greșită. Stația își va dovedi valoarea doar printr-o gândire mai bună.

— Concepțiile dumitale, domnule Sterling, mi se par extreme, răspunse Greene. Mi se pare că minimalizezi un efort și o muncă foarte importante, esențiale.

— Mă rog, poate că le minimalizez, oarecum, nu puneți la inimă, râse Stirling. Nu fac decât să demonstrez un punct de vedere. Îmi pun anumite speranțe în această Inițiativă a Explorării Spațiului. E o inițiativă care a întârziat cu patruzeci de ani. Comercial vorbind, e o întreprindere inutilă, dacă încerci să-i măsori rezultatul direct. Rezultatele cu adevărat importante sunt efectele indirecte.

— Cum ar fi? întrebă Greene.

— Dezvoltarea tehnologiei. Materiale, computere, tot felul de dispozitive care își vor face intrarea pe piața comercială. Oameni bine pregătiți în științe și în managementul de proiecte complexe. Locuri de muncă. Responsabilitate. Voi, la NASA, produceți de prea multă vreme studii pe hârtie. Acum va trebui să trimiteți oameni pe Lună și înapoi de două ori pe an. Acolo nu e loc pentru incompetență. Nu e loc pentru greșeli.

— Dar asta cere bani, domnule Stirling, spuse Jim Garland. Guvernul nostru trăiește pe credit și e amestecat în Orientul Mijlociu și în crize financiare. Programul Apollo n-ar fi putut să se desfășoare cu genul acesta de finanțare din prezent.

— Foarte adevărat, domnule Garland. Costurile programului Apollo sunt comparabile cu eforturi formidabile de genul construirii Canalului Panama. În moneda de azi, vârful de buget anual la NASA a fost în 1966, în jur de treizeci de miliarde de dolari, și a fost dedicat

aproape integral programului Apollo. Bugetul de azi al NASA se ridică la șaisprezece miliarde de dolari anual și o parte semnificativă are rolul de-a ține, pur și simplu, NASA în funcțiune.

Greene și Alvaro nu comentară. Cunoșteau și ei cifrele. Stone și Adams îi aruncară lui Stirling o privire ciudată. Oamenii industriei nu-și doreau nicio confruntare cu agenția guvernamentală.

— Văd că oamenii din industrie sunt supărați, spuse Stirling și mai scoase un râset lent și nezgomotos. Am o veste pentru voi, fie bună, fie rea, depinde din ce unghi o priviți. Guvernul SUA nu-și permite să renunțe la programul de explorare spațială. De ce? Pentru că vine din urmă un uriaș val mareic chinez. Aici, în SUA, ar fi cazul să ne punem în mișcare, altfel riscăm să plătim prețul pentru toți ăștia patruzeci de ani de somn despre care vorbea domnul Garland. În prezent, chinezii pun la lucru două sute cincizeci de mii de oameni, în industria lor de dezvoltare a rachetelor, și mai mult de patruzeci de mii dintre ei sunt oameni de știință cu specializări la nivel de doctorat. Au în lucru un program de zbor spațial cu echipaj uman către Lună și mai urmează și alte lucruri grozave.

Adams gândi cu voce tare, răsucindu-și pe masă stiloul auriu:

— Care e miza lor? De ce un asemenea efort gigantic?

Stirling zâmbi.

— Pentru prestigiu, domnule Adams. Prestigiu național. Europenii și rușii nu dorm nici ei, domnilor. Agenția Spațială Europeană tocmai s-a hotărât să-și unească forțele

cu rușii și să ajute financiar o chestie nouă, care se cheamă Sistemul de Transport al Echipajelor Mixte. Mă aștept să-i aud și pe ruși, pe francezi și pe germani că vorbesc despre Lună, nu doar pe chinezi.

Reprezentanții industriei și cei de la NASA stăteau și se uitau cu figuri severe. Niciunuia dintre ei nu-i plăceau vorbele lui Stirling.

— Pe lângă prestigiu, nu există nicio presiune comercială reală pentru o ieșire în spațiu serioasă, continuă Stirling, părând amuzat de reacția lor. Presiunea va fi de natură politică și militară. Prevăd o cursă militară pentru asigurarea accesului la spațiu mult mai devreme decât crearea de detergenți-minune pe stația aia spațială a voastră, domnule Alvaro. Tehnologia MORPHEM prezentată aici, domnilor, poate fi aplicată pentru a ne păstra avansul în această nouă provocare și pentru obținerea de vehicule spațiale militare noi și versatile. E o tehnologie neconvențională, care îi permite deținătorului s-o ia înaintea plutonului.

Stirling privi la McNutt și la Garland, în timp ce își sprijinea cu calm mâinile pe masă, sugerând că își terminase discursul.

De data asta, omul de la NASA, Greene, era atent la discuție.

— Programul acesta e finanțat în prezent? își lansă el întrebarea către McNutt și Jackobs.

— Da, răspunse repede McNutt.

Jackobs se dovedi mai rezervat.

— În prezent, programul se află într-o fază distinctă de reevaluare a tehnologiei, spuse el.

— Ceva bani de la NASA? îl întrebă Greene pe omul său, Tom Alvaro.

— Nu, noi nu participăm.

— Aveți de gând să propuneți motorul ăsta împreună cu o configurație anume de vehicul? întrebă Jeff Stone.

Devenise atent, îi dispăruse orice urmă de relaxare. Acesta era motivul pentru care se afla la Lockwell, să evalueze situația. MORPHEM putea să devină o provocare majoră pentru corporația lui, dacă era luată prea mult în serios.

— E prematur, răspunse Garland în locul lor. Există unele opțiuni, dar le ținem la sertar până vedem că funcționează obiectul.

— Întorcându-ne la performanță, spuse Greene, ce predicții se fac pe baza ei? Prototipul vostru a suferit o eroare distructivă; ați adunat destule date ca să fundamentați vreo predicție?

Varese se uită urât la mine. McNutt băgă de seamă și se uită și el la mine. Înțelegeam. Nu voiau să vorbesc. Jackobs n-a luat în seamă schimbul de priviri.

— Predicțiile se bazează pe testări de componente izolate, răspunse din nou Garland. Temperaturile plasmei, intensitățile câmpului electromagnetic, cuplate cu modelul realizat de noi. Suntem destul de încrezători în aceste cifre, odată ce vom putea opera motorul complet. După ce dobândim finanțarea potrivită, categoric că-l vom face să funcționeze.

Încrederea lui impresionă pe toată lumea, exact așa cum își dorise el.

— Putem să obținem și noi niște copii după graficele astea? întrebă Greene.

— Vi le trimitem prin e-mail, îl asigură McNutt.

— Puneți-mă și pe mine la *Cc*, vă rog, ceru Jeff Stone.

— Așa vom face, promise Varese.

Își adunară cu toții însemnările și servietele. Stirling se ridică în picioare.

— Doar o clipă, domnilor, spuse într-un târziu Jackobs, cu toată fermitatea.

Stirling se așeză la loc, dar pe fața lui nu se citea nici urmă de surprindere.

— Voi fi scurt și direct, spuse Jackobs. Circulă un zvon despre o vânzare Lockwell. Adevărat sau nu, situația stă în felul următor: Lockwell e sub contract guvernamental pentru investigarea completă a detaliilor și a capacităților tehnologiei MORPHEM. Anumite chestiuni sensibile în legătură cu acest contract nu pot fi discutate aici. În consecință, la acest moment, nicio tentativă de vânzare nu va primi aprobare guvernamentală.

O tăcere mormântală domni timp de câteva momente.

Apoi Stirling se mișcă pe scaun și se ridică din nou.

— Știe cineva unde se mănâncă o friptură bună prin zonă? întrebă el jovial.

Lumea râse, prefăcându-se relaxată. Varese spuse că știe el locul perfect. Afară, pe hol, Jackobs îi șopti ceva lui McNutt, fără să i se miște un mușchi pe față. Se îndreptară împreună către biroul lui McNutt.

— Doctor Salagen, mă strigă Stirling din hol, cu mâinile în buzunare.

Se apropie încet de mine și îmi puse o mână pe umăr, ghidându-mă ușor, sugerându-mi vag că era cazul să merg alături de el pe hol.

— Am avut ocazia să citesc câteva dintre rapoartele tale anterioare despre MORPHEM, spuse el în timp ce dădeam ascultare brațului care mă îndemna. Impresionante date.

— Mulțumesc.

S-a oprit brusc și s-a întors spre mine.

— Dar fenomenele fizice, foarte empirice, a adăugat.

Se uita la mine cu luare-aminte.

— Poate că da, am spus.

— Așadar, cum ai de gând să dezvolți un motor complet?

— Nu e decizia mea și nici planul meu, doctor Stirling.

— Dar poate fi dezvoltat?

Era rândul meu să-l cercetez din priviri.

— Cu suficiente testări și cu toleranță la accidente, da, am răspuns.

El mi-a dat o carte de vizită.

— Poate vom avea ocazia să discutăm mai în amănunțime, a spus.

Exista o înțelepciune aparte în felul lui Stirling de-a se purta cu oamenii și îmi plăcea.

— Poate vom avea.

— Nu vii cu noi la masă? m-a întrebat.

— Mă tem că nu, doctor Stirling, încă mai am o mulțime de lucru pe ziua de azi.

— În cazul acesta, a fost o plăcere, doctor Salagen.

Nimeni altcineva nu-i dădea vreo atenție umilei mele persoane. Stirling s-a întors să se alăture grupului care mergea la masă.

☆ ☆ ☆

M-am dus la biroul lui Cruiff din A-25.

— McNutt încerca să le bage MORPHEM pe gât celor de la NASA, i-am povestit.

Cruiff a rânjit sarcastic.

— Și? L-au înghițit?

— Nu-i nimic de înghițit. Dar McNutt și un tip pe nume Stirling i-au pus pe gânduri.

Cruiff s-a uitat la mine.

— Stirling? Scott Stirling?

— Da, cred că așa îl cheamă.

El a râs încet, gânditor.

— Stirling e unul dintre creierele din industria asta, băiete. E prezent în peisaj de-o veșnicie. E o eminență cenușie din domeniul apărării. Cine l-a adus pe Stirling în treaba asta?

— N-am idee. Mi s-a părut că McNutt îl cunoaște personal.

Cruiff a dat din cap.

— Păi, e interesant. Dar tu? Cum te poziționezi tu în treaba asta?

— Dacă ăștia vând MORPHEM pentru un program NASA, n-am nimic împotrivă. Dar programul ăsta are niște probleme care vor împiedica orice vânzare.

Cruiff a rămas tăcut câteva clipe.

— Probleme? a întrebat el.

— Probleme de tot felul. Cum rămâne cu berea aia, străine?

— Oricând, bătrâne, numai să zici, ce naiba!

L-am salutat ca pușcașii marini și am plecat.

Mi-am adus aminte de Xiao. Cubiculul lui era gol. L-am găsit în cafenea. Cu mișcările lui lente, Xiao filtra frunze de ceai în ceașca de porțelan.

— Credeam c-ai plecat, i-am spus. Îmi pare rău pentru mai devreme, când ne-au întrerupt.

— Nu-i nimic, a spus Xiao zâmbind.

— Spuneai despre o invitație?

— E puțin cam stânjenitor, a mormăit el. Am fost rugat să te invit la un *dimsum* în weekendul ăsta, dacă ești disponibil. Niște oameni care vor să te cunoască.

Zâmbea încordat. Felul lui tipic mormăit de a pronunța cuvintele era și mai accentuat decât de obicei.

— Ce oameni, Xiao? Prieteni de-ai tăi?

A zâmbit iar, stânjenit.

— E puțin cam complicat de explicat, a spus ezitant. Sunt asociați ai unor asociați ai unor oameni pe care îi cunosc eu. Nu știam dacă ești disponibil, dar, chiar și așa, am fost rugat să te invit.

Am simțit o undă de răceală pe șira spinării. Într-o fracțiune de secundă, mi-am amintit chipul asiaticului care se împingea în fața cenzurată a femeii necunoscute și izbucnirea gloanțelor ciopârțind Chevy Impala. Tu, Xiao cel tăcut, mi-am spus. Știi tu ceva despre oamenii ăștia?

— Unde-i locul ăla? am întrebat.

— E un restaurant din Monterey Park. Se cheamă The Ocean Star.

— Când?

— Ți-ar conveni sâmbătă dimineață?

— E bine sâmbătă, Xiao. La ce oră?

— Propun zece și jumătate, unsprezece. În weekend se circulă foarte greu pe lângă Monterey Park.

— Atunci, Xiao, zece și jumătate, unsprezece să fie.

27

Orașul Monterey Park se cocea sub un soare matinal fierbinte, când am virat stânga pe Valley Boulevard dinspre Rosemead. Mă târam prin traficul dens de pe Valley ținând la ralanti V8-ul Mustangului.

Cunoșteam orașul. La est și la vest de Rosemead Boulevard, aparatele de radio de prin curți umpleau aerul cu un amestec de melodii chinezești și *corridos*[11], dar către est, în miezul orașului Monterey Park, nu se mai auzea nicio *corrido*. Așa cum nu mai exista nicio etichetă în limba engleză pe produsele din supermarketurile de cartier. Numai chinezești. Monterey Park e adevăratul Chinatown al zonei metropolitane Los Angeles.

Parcarea restaurantului Ocean Star era înțesată. Am condus mai departe pe străzi rezidențiale, la est de Atlantic. Abia trei cvartale mai departe am găsit loc de parcare, lângă un părculeț.

Mai era timp până la ora întâlnirii. Am rămas în mașină, cu motorul oprit și ferestrele coborâte, ascultând zgomotele străzii și ale orașului. Câțiva chinezi bătrâni executau o rutină Tai Chi pe iarba din parc. Jumătate dintre casele din jur erau vechi fragmente minuscule de vis american

11 *Corrido* – baladă populară mexicană; genul a înflorit în perioada Războiului pentru Independența Mexicului (începutul secolului XIX) și a ajuns la apogeu în timpul Revoluției Mexicane, un secol mai târziu. (n.t.)

clădit de oameni din subsolul clasei medii, în anii '60 și '70, locuite în prezent de imigranți chinezi. Cealaltă jumătate era reprezentată de case mai noi, construite cu mai multă larghețe, de familii chineze cu bugete mai mari, care adăugaseră etaje și finisaseră totul cu zugrăveală de calitate și iluminat exterior scump. Arhitectura lor era greu de definit, ca și cum ar fi fost improvizată, aparent cu scopul de-a adăuga cât mai multe încăperi cu putință.

O chinezoaică în vârstă a trecut pe trotuar împingând un mic cărucior plin pe jumătate cu cumpărături. Pășea ostenit, dar constant, cu mersul unei bătrâne pentru care viața e doar un drum lung și dificil, la al cărui capăt n-a ajuns încă.

Părticica aceea de Los Angeles își pierduse identitatea geografică. Nu mai era un loc recognoscibil american. Nu era un loc cu o anumită identitate, fiindcă aceasta îi fusese reconfigurată de culturi asiatice ai căror reprezentanți imigraseră și se stabiliseră aici. Iar asta îl transforma din nou într-un loc american.

Am coborât din mașină și am pornit către restaurant. Ceva mai departe, un sedan mare și albastru încerca să se înghesuie între două mașini mici și vechi, parcate la marginea trotuarului.

Odată intrat în holul de la Ocean Star, am pierdut iar reperele geografice. Puteam să fiu oriunde, de la Shanghai la Singapore. O mulțime gălăgioasă aștepta să fie condusă la mese. Eram unul dintre puținii non-asiatici din aglomerația aceea și toată lumea în jur vorbea tare, vocifera sau râdea cu însuflețire, toate acestea în dialecte chi-

nezești pigmentate cu engleză. Într-o sală de așteptare alăturată, două televizoare mari transmiteau știri de pe un canal asiatic și o versiune chineză de „Jeopardy!" încrucișată cu „Vrei să fii miliardar?".

Am dat din coate să-mi fac loc până la recepție, unde amfitrioanele notau numele noi într-un registru mare și tăiau numele celor din grupurile deja așezate. Când și când, o voce striga numere la o stație de amplificare suficient de puternică pentru a acoperi zgomotul clientelei. Însoțitoarea m-a întrebat ceva, dar n-am înțeles.

— Xiao Lin! am țipat prin gălăgie. Grupul lui Xiao Lin!

Nici ea n-a înțeles. Probabil că pronunțam greșit numele lui Xiao. I l-am scris. Ea a vorbit ceva într-o chineză rapidă cu o altă femeie, care purta și ea uniforma roșie a angajaților restaurantului. În timp ce o asculta, femeia a privit spre mine, apoi a răspuns ceva scurt.

— Tu aștepți, mi-a spus prima însoțitoare. Te rog, aștepți.

Am așteptat. Pe ecranul unui televizor, niște soldați din trupe militare asiatice se antrenau cu fețe hotărâte, apoi câțiva diplomați la costume coborau din mașini lucioase și își strângeau mâinile. Pe celălalt ecran era un show imposibil de urmărit. N-aveam cum să-mi dau seama cine erau gazdele și cine erau invitații. Dar toți păreau să se distreze de minune și nu mai încetau cu râsetele.

Din restaurant a apărut un șef de sală chinez, care a trecut în revistă mulțimea, privirea fixându-i-se rapid asupra mea.

— Doctor Salagen?

— Da.

— Grupul dumneavoastră vă așteaptă, domnule, vă rog să mă urmați.

S-a întors și m-a condus în restaurant. Zgomotul dinăuntru era la același nivel, nu se schimbase decât natura lui. Restaurantul era mare, plin de mese rotunde cu câte zece locuri sau mai mult și toate erau ocupate. Toată lumea vorbea tare, mânca, râdea. Chelnerițele împingeau printre mese cărucioare pe care erau farfurii cu *dimsum* aburinde, mișcându-se iute, făcând opriri rapide și eficiente la fiecare masă de pe traseul lor.

Chinezul m-a condus spre o latură a restaurantului, unde a împins o ușă glisantă îngustă. M-a luat prin surprindere, nu-mi dădusem seama că exista vreo ușă acolo.

— Vă rog, domnule, m-a poftit el înăuntru.

Eu am intrat, iar el a închis ușa pe dinafară și zgomotul a încetat.

Trei bărbați și o femeie ședeau la o masă. Unul dintre bărbați s-a ridicat la auzul ușii. Era Xiao. Și-a împins scaunul în spate și mi-a făcut semn să vin la masa lor, cu obișnuitul lui zâmbet reținut și cu o privire prudentă și atentă.

— Matt, bine-ai venit, mi-a spus.

S-au sculat și ceilalți doi bărbați de la masă. Femeia a ridicat o pereche de ochi negri și m-a privit cu o urmă de zâmbet. Trăsăturile asiatice ale feței sale, buzele pline și grațios arcuite, părul negru, lung și bogat, se armonizau cu tenul lăptos și fin.

— Mă bucur c-ai reușit să vii, a spus Xiao. Dă-mi voie să ți-i prezint pe Feng Zhijian și pe David și Evelyn Chang.

Bărbatul pe nume Feng era scund, îndesat, cu o față lată, păr rar și trăsături severe. Purta un costum gri, genul lucios și scump care se cumpără în Hong Kong sau în Singapore și care au un aspect la granița dintre eleganță și prost gust. Celălalt bărbat, David Chang, era mai înalt, genul de intelectual universitar, cu rame de firmă la ochelarii de vedere și cu o tunsoare atentă pe părul care nu dădea semne de chelire. Era îmbrăcat cu pantaloni lejeri și sacou elegant, bej-deschis, peste un tricou alb, simplu.

În mod clar, Feng era șeful.

— Domnule Salagen, mă bucur că avem ocazia să vă cunoaștem, a spus el, volubil. L-am rugat pe prietenul meu Xiao Lin să ne ofere această ocazie și vă mulțumesc că ați acceptat invitația. Dar vă rog, luați loc.

Ne-am așezat cu toții. Locul păstrat pentru mine era între Xiao și Evelyn Chang. Feng Zhijian stătea vizavi de mine.

— Ați găsit loc bun de parcare? m-a întrebat el.

— Da, mulțumesc, la câteva străzi distanță. Aici e prea aglomerat.

Feng a râs.

— Da, aici e destul de aglomerat, a trebuit să facem niște aranjamente.

Își făcea de lucru cu meniul.

— Vin mereu aici pentru *dimsum* când sunt în oraș, a spus el. E printre cele mai bune. Vă place *dimsum*, doctor Salagen?

— Ocazional. Niciodată nu prea știu ce să comand.

Femeia a pufnit în râs. Știa să râdă, sunetul râsului ei era plăcut, muzical, feminin. Bărbatul i-a ținut isonul, râzând politicos.

Ea s-a aplecat spre mine și m-a atins pe antebraț.

— Atunci, doctor Salagen, dacă-mi permiteți, m-aș bucura să comand eu pentru dumneavoastră.

Venea dinspre ea un miros foarte vag, nu de parfum.

— Mulțumesc, i-am spus.

A râs iar, dând din cap a încuviințare. Își juca bine rolul; atmosfera din cameră era relaxantă. Omul pe nume Feng părea să citească meniul cu o anumită familiaritate față de specialitățile restaurantului. Evelyn Chang și-a luat oferta în serios și și-a deschis meniul către mine. Eu nu mi-l deschisesem și am aruncat o privire la al ei, care era scris doar în chineză, fără traducere în engleză.

— Asta e supă de verdețuri, a spus ea arătându-mi un loc anume printre ideograme și citind numele cu voce tare. Ar fi un bun început, după părerea mea.

Am fost de acord. Ea mi-a meșterit o succesiune de feluri. Un chelner a intrat pe ușa glisantă ca și cum ar fi fost chemat. Feng Zhijian și soții Chang au comandat în chineză. Evelyn a pus o mână pe brațul meu și a început să discute cu chelnerul, lăsând să se înțeleagă că alegea pentru mine. Xiao a comandat ultimul, de parcă ar fi ezitat să vorbească în limba natală. Auzindu-l cum vorbea în chineză, am avut deodată o senzație de nesiguranță, de parcă aș fi fost răpit pe o navă extraterestră, în mijlocul unui vis urât. Am privit cu atenție profilul lui Evelyn Chang. Mi-am imaginat-o hrănind un bebeluș sau descărcând un Uzi de

pe bancheta din spate a unei Toyota, pulverizând Chevy-ul pe Slauson Street. Părea perfect capabilă să le facă pe amândouă.

Chelnerul a plecat. Feng părea gata să vorbească din nou, fiindcă trăsăturile severe i se preschimbaseră într-o grimasă afabilă și ochii îi licăreau.

— Din nou, trebuie să vă spun, doctor Salagen, ce mult mă bucur c-ați acceptat această invitație, a început el. Prietenul meu Xiao, sugera că s-ar putea să refuzați, având în vedere ce program plin aveți.

Avea un fel bizar de-a sublinia expresia *„prietenul meu Xiao"*, cu un înțeles pe care nu-l puteam ghici.

Feng a continuat:

— Cred că e corect să spun că lucrăm în aceeași ramură a domeniului, doctor Salagen. Mă refer la fizica plasmei. Cât timp ne vom delecta aici cu niște feluri de mâncare excelente, sper să fiu în stare să vă explic câte ceva despre munca noastră și despre motivul pentru care am urmărit ocazia de-a ne întâlni cu dumneavoastră. De asemenea, nădăjduiesc că și domniei voastre vi se va părea interesantă întâlnirea aceasta.

Vorbea o engleză corectă, cu un accent american îndelung exersat, deși își păstrase pronunția tipic chineză la r-uri și ch-uri.

— Apropo de fizică, a intervenit David Chang, cu doar câteva săptămâni în urmă am citit două dintre studiile dumneavoastră mai vechi despre etanșarea magnetică intermitentă a plasmei și mi s-au părut niște lucrări foarte interesante.

M-am uitat la el cu luare-aminte, mascându-mi neîncrederea.

— Rapoartele de la American Physical Society? am întrebat.

— Exact alea.

— Lucrați în domeniu?

— Da, a spus el. Cinci ani la Universitatea Berkeley, mi-am luat doctoratul în '87. Vreo doi ani în cercetare la MIT, după aceea pe cont propriu.

Mi-am scrutat memoria și n-am reușit să-mi amintesc de niciun raport sau de vreun articol științific care să-l aibă pe David Chang printre autori. Pe de altă parte, se publică articole științifice cu sutele în fiecare an. Engleza lui era fluentă, doar cu un vag accent.

— Dar dumneavoastră, doamnă Chang? am spus întorcându-mă spre femeia din stânga mea. Tot într-un domeniu științific lucrați?

Ea a râs din nou.

— Lucrez cu cifre, doctor Salagen, dar numai cu acelea care contează cu adevărat. Natura ezoterică a fizicii e prea complicată pentru mine. Prefer realitatea brută a finanțelor.

Vorbea o engleză fluentă, fără niciun efort, de parcă ar fi crescut în State, iar vocea ei avea o rezonanță feminină profundă, o versiune chineză a lui Garbo.

— Afaceri bancare? am întrebat.

— Capital de risc. Or avea Feng și David ideile astea mărețe, dar ele nu valorează nimic fără investiții solide. De asta am eu grijă.

Ușa glisantă s-a deschis iar, lăsând să intre un chelner chinez. A împins în cameră un cărucior mic, plin cu vase de argint, și s-a apucat să împartă mâncările. Am gustat supa. S-a dovedit a fi delicioasă.

Odată ce am început să mâncăm, felurile au continuat să vină. Soții Chang au comandat vin, un chardonnay, iar Evelyn mi-a explicat mâncările. Mi-a oferit cu delicatețe mostre din micile aperitive *chow*, din *war teep* și din chiftelele de carne cu susan. Feng mi-a povestit de prin călătoriile lui. După toate aparențele, făcea drumuri dese în Asia și în Europa. Prea multe călătorii pentru un om de știință. Haine prea lucioase pentru un om de știință.

La dreapta mea, Xiao stătea tăcut, aproape absent.

Chelnerul chinez părea să fi fost chemat din nou. Feng a comandat ceai și cafea, apoi a scos câteva trabucuri cubaneze din buzunarul de la piept al sacoului lucios. Am refuzat. Feng și Evelyn Chang și-au aprins câte unul. Era împotriva reglementărilor municipale, dar sistemul de aerisire nu părea să aibă probleme cu eliminarea fumului.

— Doctor Salagen, a început Feng din nou, vă rog să-mi îngăduiți să mă întorc la subiectul fizicii. Am citit și eu lucrările dumneavoastră, rapoartele pe care le-a menționat David mai devreme. Încercați să aplicați la propulsie etanșarea intermitentă a plasmei. Categoric, e ceva vizionar, dar, după părerea mea, îi limitează potențialul.

— Ce vreți să spuneți? am întrebat.

— La drept vorbind, pentru aplicația în domeniul propulsiei există un singur client, și acela e statul, mi-a explicat Feng. Nicio corporație sau capital de risc n-ar in-

vesti în ea, poate doar să redirecționeze fonduri de la o agenție guvernamentală. Nu credeți?

Am dat din umeri.

— Pare o presupunere logică.

El a râs încet, satisfăcut.

— Dar există aplicații comerciale valoroase, doctor Salagen, a spus el mieros. Aplicații care pot foarte ușor să atragă fonduri, redevențe, profituri.

M-am lăsat pe spătar și am sorbit din cafea.

— Ce fel de aplicații? am întrebat.

A răspuns David Chang în locul lui Feng:

— Ce-ați zice de ceva simplu cum e sudura?

Eram nedumerit.

— Sudura?

— Tăietoare de metal cu plasmă de mare viteză, mai exact, a explicat Chang. Aveți idee cât timp și energie se cheltuie în șantiere navale, în oțelării, în toată industria care necesită tăierea unor plăci de oțel de mari dimensiuni? Cantitatea de resurse cheltuită e colosală.

Domeniul acesta îmi era complet nefamiliar.

— Nu-mi dau seama care e aplicația.

— Pot să vă furnizez documentație, s-a oferit el. Există deja pe piață o mare varietate de echipamente de debitat cu plasmă, și asta de mulți ani încoace. În orice caz, am făcut niște calcule, presupunând o cavitate de etanșare intermitentă a plasmei redusă la scară, similară cu cea pe care o propuneți pentru un nucleu de motor cu plasmă, care are și capacitatea de-a concentra jetul într-o zonă foarte precisă și îngustă. Cantitatea de energie cheltuită

pentru tăierea plăcilor de oțel poate fi redusă cu mai mult de jumătate, în unele cazuri cu aproape optzeci de procente. Aplicat la suma de șapte sute de milioane de dolari cheltuită în fiecare an în industria de profil, vă puteți închipui cifra.

Mi-am sprijinit coatele pe brațele scaunului, mi-am împletit degetele și mi-am așezat bărbia pe ele.

— OK, am spus. Atunci, ce lipsește?

Chang a aruncat iute o privire piezișă către Feng. Soția lui trăgea din trabuc, suflând lent fumul. Avea niște buze senzaționale.

— Doctor Salagen, n-am de gând să mă-nvârtesc în jurul cozii, a spus Feng. Dacă analizați personal aplicația, vă dați seama imediat care este cheia succesului: să obții o cavitate de plasmă stabilă. Tehnologia actuală folosește un arc electric scurt care încălzește un jet de gaz și spulberă câte o porțiune de metal topit. Dacă înlocuim arcul cu o cavitate de plasmă superfierbinte etanșată cu intermitențe, beneficiul e enorm atât în materie de eficiență a energiei, cât și în calitatea tăieturii.

L-am privit cu mare atenție. Pe undeva, mă așteptasem la ceva de felul acesta, dar forma concretă a abordării era revoltătoare. Mă întrista că era și Xiao părtaș la așa ceva. Îmi plăcuse dintotdeauna de el și aveam în continuare senzația că nu era un lucru pe care să-l facă neconstrâns. Simțeam nevoia să pun punct întregii povești.

— Înțeleg fenomenele fizice, l-am întrerupt pe Feng. Tot nu înțeleg, însă, ce vă împiedică să-i dați drumul la treabă și ce anume doriți de la mine?

Feng s-a crispat puțin în fața întrebărilor mele lipsite de menajamente. S-a uitat pieziș la Xiao. Evelyn Chang trăgea din trabuc. Am simțit venind dinspre ea un val de răceală ca gheața, ceva încă și mai periculos decât putea produce personalitatea aspră a lui Feng.

Feng a continuat să marșeze.

— Doctor Salagen, permiteți-mi să vă fac o ofertă. Noi avem la dispoziție câteva linii de finanțare și avem de-a face cu lucruri care nu depășesc fizica de manual. Totuși, timpul reprezintă o valoare esențială în proiectul nostru. Pot să vă ofer o jumătate de milion de dolari plătibili într-o singură rată, plus o cotă-parte, contra furnizării principiilor de scalare aplicabile la o cavitate de etanșare magnetică intermitentă a plasmei pentru această aplicație. Vă rog să studiați această ocazie cu mare atenție. După opinia mea, este extrem de profitabilă pentru noi toți.

M-am uitat la ei de la unul la altul. Îmi simțeam sângele pulsându-mi în urechi. M-am ridicat de pe scaun.

— Trebuie să vă mulțumesc pentru acest *brunch* minunat, am spus cu o voce lipsită de intonație. Nu pot să vă accept oferta, domnule Zhijiang. Va trebui să vă faceți singuri fizica aia de manual. Acum, vă doresc tuturor un weekend plăcut.

Mi-am împins scaunul și am pornit către ușa îngustă. S-a deschis înainte să-i ating mânerul. Chelnerul chinez era acolo, în prag, zâmbind curtenitor și blocându-mi ieșirea.

— Doctor Salagen! a strigat o voce.

Era Evelyn Chang. M-am întors către masă. Feng ședea, roșu la față, în timp ce David Chang avea pe față expresia

unui figurant lăsat fără indicații de scenariu într-un film de serie B. Feng s-a rățoit pe chinezește, după toate aparențele către Xiao. Xiao a bolborosit ceva drept răspuns, de o manieră vag sfidătoare.

— A fost o plăcere să vă cunosc, doctor Salagen, a spus Evelyn Chang, cu tot farmecul de care era în stare vocea ei profundă. Poate vom mai avea plăcerea.

Chelnerul a spus și el ceva, zâmbind, și s-a dat deoparte din fața mea. M-am întors în gălăgia restaurantului, apoi afară, pe trotuar. Soarele era fierbinte, pârjolind orașul. Am parcurs pe jos distanța de trei cvartale până la mașină, neluând în seamă arșița și mereu atent în urmă. Imaginea Mustangului meu a fost o ușurare. Mașina era un prieten de încredere, un obiect familiar. Am băgat mâna în buzunar și am scos cheile, continuând să mă uit peste umăr.

28

— Doctor Salagen? m-a strigat o voce din urmă, în zgomot de portiere trântite.

Erau niște bărbați albi, blonzi, înalți, îmbrăcați în costume închise la culoare. Am aruncat o privire în lungul străzii. Berlina albastră era tot acolo, înghesuită între două mașini mici și vechi, iar cei dinăuntru ședeau și priveau.

— Da, am răspuns.

Unul dintre ei s-a apropiat și mi-a arătat o insignă. Era o bucată mare de metal lipită pe un suport de piele neagră. Nu știam nimic despre insigne.

— Domnule, trebuie să veniți cu noi imediat, a spus omul și a arătat către mașina lor, o altă berlină albastră, cu aspect încăpător și puternic.

M-am gândit la Xiao, cum stătea la masă tăcut, aproape trist. Nu simțeam nici urmă de supărare pe el. Dintr-un motiv sau altul, nu eram în stare. Probabil că ceilalți, bărbatul pe nume Feng și soții Chang, aveau să plece nestingheriți. Feng Zhijiang, în costumul lui lucios, conducând o mașină și mai lucioasă. Ei nu făcuseră nimic altceva decât să lanseze o propunere de afaceri. Eu nu făcusem nimic altceva decât s-o refuz.

— Cum rămâne cu mașina mea? am întrebat. Nu vreau s-o las aici.

— Jim! a strigat omul peste umăr.

Alt ins înalt, la costum albastru, s-a apropiat de noi.

— Dați-i cheile, mi-a comandat primul. Se ocupă el.

Cheile erau deja în mâna mea. I le-am dat celui pe nume Jim.

Succesiunea evenimentelor s-a accelerat de cum m-am urcat în mașina lor. Cei doi de pe scaunele din față nu păreau să le pese ce făceam eu în spate. Mașina a pornit în viteză, cu șoferul făcând manevre impetuoase pe străzile orașului. Se pricepea să folosească forța silențioasă a mașinii ca să-și croiască drum prin trafic. Am ajuns repede la șoseaua 10 și, spre surprinderea mea, mașina s-a angajat pe breteaua către est, îndepărtându-se de orașul LA. Mă așteptam să mă ducă undeva în centru.

Mașina a virat în forță și a pătruns pe o rampă de ieșire. Nu pricepeam încotro mă duc. Parcurseserăm doar câțiva kilometri pe autostradă. Am privit atent străzile pe care le străbăteam. Ne aflam în orașul El Monte. Șoferul a luat-o pe bulevardul Santa Anita, apoi a cotit de pe strada principală în câmp deschis. *Aeroportul El Monte*, scria pe un indicator rutier. Bărbatul din față a ridicat mâna și a spus ceva într-un mic emițător radio. Aparatul a scos un piuit.

În timp ce ocoleam un hangar, am auzit un rotor și șuierat de motoare. Era un elicopter militar hidos. Mașina a înaintat drept până la el, ne-am dat jos toți și m-au împins în aeronavă, al cărei rotor prindea viteză. Au trântit în urma mea ușa glisantă și s-au îndepărtat de elicopterul care decola. În interior, un tip în uniformă gri și ochelari de soare a răcnit la mine să-mi prind centura de siguranță.

Mă simțeam prins în clonții unei mașinării imense. Confuzia a înlocuit complet oboseala. O vreme, am încercat să urmăresc traseul. Elicopterul a zburat mai întâi spre vest, apoi spre nord, printre munți. Am renunțat și am închis ochii. Vibrațiile aparatului și puternicele lui legănături laterale mă făceau să regurgitez mâncarea. Întruna înghițeam în sec. Întâlnirea de la restaurant se desprinsese deja de realitate, pătrunzând în succesiunea de abstracțiuni urâte care aparțineau trecutului.

Zburam pe deasupra deșertului Mojave. Pe undeva, pe nicăieri. Deșertul Mojave e un spațiu vast. Cu câțiva ani în urmă, venise în vizită la noi un cuplu de prieteni francezi ai lui Christine. Îi duseserăm într-o excursie cu mașina și străbătuserăm o vreme Mojave. *„Unde suntem?"* mă întrebase francezul, după ce se plictisise deja de peisajul arid. *„În deșertul Mojave"*, îi răspunsesem. După aceea mai pusese de câteva ori aceeași întrebare și primise același răspuns. Apoi n-a mai zis nimic un timp. *„Și acum unde suntem?"* întrebase după alte două ore. *„În deșertul Mojave"*, venise iar răspunsul meu. Francezul exclamase: *„Dar mare mai e deșertul ăsta". „Așa-i"*, îi spusesem, *„al naibii de mare"*.

Am aterizat pe neașteptate. Nu era vreun loc anume, doar deșert arid și un Hummer militar care ne aștepta acolo. Când m-am uitat mai bine, am văzut hangare și niște clădiri, mai departe, spre est.

Omul în uniformă gri m-a predat celor doi bărbați îmbrăcați în salopete militare, care așteptau lângă Hummer. Au solicitat să-mi vadă actele. Apoi mi-au cerut să intru în Hummer. Vehiculul avea un spațiu pentru pasageri in-

credibil de mic. M-am ținut zdravăn cât s-a hurducăit pe țărâna uscată, după care a intrat într-o clădire care semăna a hangar și a mers pe un traseu marcat pe jos cu vopsea. Ne-am oprit în fața unei uși duble de metal, unde stătea un ofițer. Uniformă mai bună, grad mai mare, omul era proaspăt ras și emana un aer de competență.

Șoferul Hummerului a coborât și i-a raportat numele meu ofițerului, care m-a studiat din priviri, lăsând impresia de urgență.

— Maior Tom Brodsky, s-a prezentat el. Vă rog să mă urmați, doctor Salagen.

S-a întors iute pe călcâie și m-a zorit să intru pe ușă într-un hol lung, care se termina cu altă ușă metalică impozantă. M-am forțat să merg la fel de repede ca el. La capătul holului, a introdus o secvență de cifre pe o tastatură și a deschis ușa, trecându-și insigna peste un senzor, după care m-a poftit înăuntru.

Camera în care am intrat era foarte mare și aproape întunecată. Câteva ecrane TV mari erau aprinse pe un perete din dreapta. Pe ecrane erau hărți și imagini ale unor oameni care stăteau la mese, răsfoind hârtii și uitându-se la alte ecrane.

— 0-2-5, a spus o voce transmisă la volum înalt, printr-o stație de amplificare.

Zgomotul de fundal fie provenea de la comunicații spațiale, fie era o transmisie de aeronavă.

— Negativ, repet, negativ, s-a auzit iar vocea.

— Negativ, confirmat. Interceptare eșuată, a anunțat o altă voce, mai clară, cu o nuanță metalică.

O rumoare de voci bărbătești îngrijorate s-a răspândit prin marea sală întunecată. Ofițerul Brodsky s-a încruntat. M-a dus la o masă de consiliu de pe latura opusă ecranelor. Pe ea erau lămpi care luminau zone bine delimitate de pe blat, suficient pentru lectura unui document, la nevoie. Chipurile celor care stăteau la masă erau în obscuritate. Majoritatea, îmi dădeam seama, purtau uniforme militare.

— L-au adus pe Salagen, i-a raportat Brodsky uneia dintre umbre.

— Pune-l să se așeze la una dintre stații, a ordonat umbra. Vezi dacă are nevoie de ceva.

Brodsky s-a întors către mine.

— Vă rog să luați loc aici, mi-a spus, arătându-mi un birou dintr-un șir aflat în centrul sălii.

Am hotărât să mă trezesc, să întrerup tot acel suprareal.

— Maior Brodsky, așa vă numiți, domnule? l-am întrebat.

— Da, a confirmat el surprins.

— De ce-am fost adus aici? Ce se petrece, mai exact?

S-a uitat la mine nedumerit, încercând să înțeleagă.

— N-ați fost pus la curent?

— Pus la curent?

I s-a părut că înțelege, dar nu era sigur. S-a întors către masă, neștiind prea bine ce are de făcut, când o altă umbră de acolo a început să se miște, s-a ridicat, a venit mai aproape și s-a transformat într-un bărbat înalt care îmi întindea mâna. Figura lui îmi părea cunoscută în lumina slabă, dar nu reușeam s-o asociez cu vreun nume.

— Le-am cerut să te aducă aici de urgență, a spus el strângându-mi mâna. Hai să stăm colea, a continuat el, indicându-mi același birou cu consolă la care mă invitase Brodsky să mă așez, cu un minut în urmă.

Omul înalt radia o senzație de imperiozitate intensă, dar potolită. Mintea mea îi căuta frenetic identitatea. Pe când mă așezam, un alt ofițer a pus un teanc de hârtii pe birou. Mi s-au trezit brusc amintirile.

— Stirling? am întrebat, nesigur de ceea ce depistasem. Doctor Scott Stirling?

M-a privit oarecum nedumerit și mi-a ghicit ca prin ceață starea de confuzie.

— Da, nu-ți amintești, doctor Salagen? Ne-am cunoscut săptămâna trecută la Lockwell.

A rămas privindu-mă iar, gânditor.

— De fapt, a continuat el, în urma acelei întâlniri mi-am luat libertatea de-a adăuga numele dumitale pe o listă cu experți care trebuie chemați când apar anumite situații speciale. Și chiar avem o situație specială, chiar în clipa asta, doctor Salagen, de aceea ai fost localizat și adus aici.

Biroul era dotat cu echipament de telecomunicație și cu un ecran de computer încastrat într-un panou. Pe ecran, ferestre mici reproduceau imaginile de la ecranele TV mari de pe perete.

— 0-2-6, a rostit o altă voce metalică la difuzor, pe același fundal de pârâituri ca mai înainte. Negativ, repet, negativ.

— Negativ, confirmat. Eroare de interceptare, s-a auzit ca un ecou cealaltă voce.

Stirling a ascultat și s-a încruntat la fel ca Brodsky mai devreme, în timp ce glasurile din cameră deveneau tot mai panicate.

Vorbind repede, Stirling s-a apucat să-mi explice.

— Uite ce se-ntâmplă. Noi am depistat obiectul ăsta azi-dimineață la ora 11. Câțiva piloți pe zboruri comerciale au raportat o dâră de condensare la foarte mare altitudine, la nord-est de Guam. Dintr-un motiv oarecare, erau intrigați de dâra aceea. US Pacific Command primise confirmarea de la controlorii de trafic civil, de la controlorii de trafic militar, de la toată lumea: nu era niciun zbor comercial, nici vreun alt fel de zbor cunoscut ca având ruta aceea. În afară de dâra de condensare, nu se detectase mai nimic. O stație radar de pe Insula Midway a prins ceva, dar neclar. Indiferent ce-o fi, vine spre noi în viteză. Uite aici o fișă tehnică. Am dat iar de urma obiectului când a trecut puțin mai la nord de Hawaii, îndreptându-se către est. Aproximativ la 20.000 de metri altitudine, viteza aproape de Mach 3. Mult peste altitudinea curselor de pasageri și chiar sub a avioanelor de vânătoare. Forțele aeriene US Pacific Command au trimis câteva F-15 din Hawaii, de la Hickam, cu rachete de interceptare la mare altitudine, dar n-au observat decât dâra de condensare. Numai NORAD e capabil să-l urmărească. Cum spuneam, e greu de urmărit, apare și dispare întruna de pe radare. În plus, se pare că-și mărește constant viteza. Am încercat trei interceptări până acum, tocmai ai auzit comunicațiile referitoare la a patra, toate au eșuat. Nu știm care e natura acestui obiect. Semnătura radar e foarte

slabă. Până în acest moment, tehnologia noastră de interceptare sol-aer și aer-aer nu pare să funcționeze în cazul lui.

Îl ascultam perplex.

— Oameni buni, m-ați adus aici pentru un fel de OZN? l-am întrerupt.

S-a încruntat.

— Ăsta nu e un OZN, ce naiba! E un echipament cât se poate de uman, și probabil că nici foarte sofisticat. E o combinație de revoluționar și rudimentar.

M-a apucat de braț.

— Doctor Salagen, sunt familiarizat cu conceptul și cu toate informațiile despre proiectul dumitale MORPHEM. Știu că există oameni care l-au făcut să funcționeze și că e posibil să se folosească de el chiar în acest moment. Înțelegi? Trebuie să știm dacă există vreo posibilitate ca obiectul pe care îl urmărim să fie propulsat de ceva precum MORPHEM. Cum îl doborâm? Trebuie să aflăm repede, obiectul ăsta o să traverseze coasta de vest în mai puțin de treizeci de minute și nu știm ce duce la bord!

S-a aplecat deasupra consolei și a tastat ceva, vădind familiaritate cu echipamentul. Au apărut numere pe ecran și s-a afișat o hartă.

— Viteza anemometrică a obiectului a depășit Mach 3, a spus el și s-a întors către mine.

Dinspre tavan se auzeau vibrații de joasă frecvență.

— Trimitem de urgență acolo niște F-15, a spus Stirling ridicând privirea.

Înțelegeam caracterul urgent și tensiunea, dar mă simțeam pierdut. Suprarealul trecuse granița într-o realitate feroce, care încă mai mirosea a vis urât. Am făcut un efort intens ca să mă adun, să mă concentrez asupra elementelor încâlcite ale acelei realități, asupra naturii pericolului, și să-l examinez cu detașarea logicii tehnice.

— Știm ce mărime are obiectul acesta? l-am întrebat pe Stirling.

— Nu. Asta-i singura informație pe care o avem, a spus el și a afișat câteva imagini pe ecran.

Imagini luate în grabă de pe o orbită terestră joasă de sateliți de spionaj și procesate de computere pe parcurs. O vagă siluetă întunecată, urmată de o coadă foarte lungă, îngustă și strălucitoare. Am clătinat din cap.

— Ar putea fi orice, am spus. Dacă folosește tehnologie MORPHEM, produce apă: o parte din combustibilul hidrogen e folosită în combustia directă, reacționează cu oxigenul și produce abur fierbinte. De aici dâra de condensare atât de bogată, deși obiectul în sine ar putea fi mic. De ce e așa greu de interceptat?

Stirling a făcut un gest nervos.

— Tragem orbește, fir-ar să fie. NORAD a făcut un fel de telemetrie ca să calculeze încotro se mișcă obiectul, pe urmă am tras spre poziția aia cu un sistem SAM din larg. Nu știu cum, dar tehnologiile folosite de proiectilele sol-aer nu reușesc să găsească obiectul, nici semnătura termală, nici cea electromagnetică.

Cineva a făcut o modificare la sistemul de difuzoare din sală și a izbucnit o cascadă de comunicații vocale. Gla-

suri încordate de oameni aflați la comandă se suprapuneau cu transmisii zgomotoase din aeronave. Oamenii de la NORAD vorbeau cu cei de la Pentagon. Apoi nivelul sunetului a scăzut. Stirling a ascultat, după care s-a întors iar spre mine, cu maxilarul încordat.

— Poți să estimezi cât de departe poate să ajungă obiectul ăsta, care ar putea fi mărimea încărcăturii sale, la ce să ne așteptăm?

— Ar însemna doar s-o iau pe ghicite.

— Ghicește cât poți de bine, și repede.

Nu glumea. Presiunea și tensiunea din sală îmi erau acum mai clare, cu oamenii care se deplasau rapid de la o consolă la alta, cu vocile care se auzeau la interfon.

M-am forțat încă o dată să mă concentrez. Am formulat o serie de presupuneri despre dimensiuni și despre cantitățile de combustibil hidrogen care puteau fi transportate. Dar în materie de tracțiune reală, de randament posibil al unui sistem de tip MORPHEM, era imposibil să speculez , dacă nu îi cunoșteam mărimea. Am făcut niște calcule, învârtindu-mă în cerc în jurul presupunerilor, din ce în ce mai ametit, simțind presiunea cum îmi invadează și îmi blochează creierul. Nu puteam gândi.

Mărime, mărimi. Ai un lucru și vrei să-l faci mai mare. Iei schițele și multiplici fiecare dimensiune cu un factor de lărgire, și iei un obiect mai mare, mărit proporțional față de cel inițial. Scalarea, asta își dorea și Zhijiang, principiile redimensionării pentru cavitatea MORPHEM, pentru că simpla mărire sau micșorare dimensională nu funcționa în cazul lui MORPHEM, geometria lui trebuia să fie

schimbată într-un anume mod subtil, folosind o metodă pe care o creasem eu în mod empiric. Oamenii de la Lockwell nu înțelegeau problema redimensionării. O dovedea explozia lui MORPHEM la Lockwell.

Mi-a venit deodată în minte diagrama care arăta creșterea exponențială a energiei înaintea exploziei din timpul testelor MORPHEM. Creștere. Energie, intensificându-se până devine incontrolabilă. Obiectul zburător necunoscut accelera constant. Energie, își producea din ce în ce mai multă energie, mai multă putere. Cum perturbi această energie ca s-o faci să devină instabilă?

— Stirling! l-am strigat.

I-a tresărit capul și ochii i s-au fixat asupra mea, în așteptare.

— Trebuie să lovim obiectul ăsta cu o frecvență radio concentrată, am spus. Nu știu cum. Doar că avem nevoie de radiație electromagnetică în domeniul frecvențelor de radio sau microunde, în cantitate enormă, cât de multă posibil, în rafală.

El mi-a cântărit cuvintele și a ridicat receptorul unui telefon de pe biroul pe care se afla consola. L-am auzit vorbind, dar n-am înțeles ce spunea. Mă simțeam pur și simplu stors de puteri.

— Da, un fascicul de microunde concentrat, a spus în receptor și l-a pus la loc în furcă.

Ne-am așezat și am așteptat. Transpirația din palme mi se amestecase cu praful și mi-aș fi dorit să mă pot spăla undeva, dar nici nu m-am mișcat, nici n-am vorbit. Timpul trecea. Niciun mesaj de interceptare nu venea de la

difuzor. Cumva, mișcarea din sală se potolise. Clipeau lumini pe console, ecrane își schimbau culorile, fețele oamenilor erau luminate de lămpile consolelor, buzele se mișcau în dreptul microfoanelor.

— 2-0-6-3-5, a spus o voce la interfon, abandon misiune confirmat.

Judecând după zgomot, era o transmisie de la o aeronavă. Alte voci au confirmat abandonarea misiunii.

— Ce se-ntâmplă? l-am întrebat pe Stirling.

El a ridicat din umeri.

— Eliberează spațiul aerian.

— Japan Airlines 6-0-2-5 deviat spre sud, s-a auzit vocea unui operator, dar a fost întrerupt de operatorii invizibili care cuplau și decuplau canalele într-o cameră de control.

Stirling a dat din cap afirmativ.

— Curăță zona și de zboruri comerciale. Miza e pe tine, Salagen, pe tine și pe ideea ta cu frecvența radio.

— Ce vor folosi?

A ridicat iar din umeri.

— Ceva care necesită spațiu aerian liber, ca să nu omoare lume nevinovată.

Am așteptat. Au urmat și alte transmisii, neinteligibile pentru mine. Cifre și jargon. Fragmente de trafic intens de comunicații, care își făceau loc în sistemul de amplificare al sălii după reguli de prioritizare pe care nu reușeam să le înțeleg.

Deodată au erupt voci suprapuse, voci calme, dar grăbite, operatori profesioniști recitând cifre și cuvinte, și mai repede, agitat, într-un carusel de sunete accelerat.

Am deschis gura să-l întreb iar pe Stirling, dar expresia de pe fața lui m-a oprit. Își pusese mâinile pe consolă cu degetele răsfirate, aplecase capul și asculta, cu mușchii maxilarului pulsându-i.

Apoi afluxul de voci s-a oprit. Au mai urmat doar comunicații scurte și rare. Confirmări și numere. Stirling a tastat din nou la consolă, mutându-se de la o fereastră la alta pe ecran. A expirat, s-a sprijinit de spătar și m-a bătut ușor pe umăr.

— Nu mai e nici urmă din porcăria aia, a mârâit el.

Schimba întruna imaginile, tastând comenzi de la tastatură.

— S-a dus, nu mai apare nicăieri, pe niciun ecran de radar. Bună treabă, doctore.

Îmi simțeam brațele și picioarele grele, ca de plumb.

— Ar putea să-mi explice dracului și mie cineva ce s-a întâmplat? i-am șoptit lui Stirling.

El a râs încet.

— N-am făcut decât să transmit ideea ta, atât. Noi suntem într-un centru de comandă secundar, șefii cei mari sunt undeva prin Colorado. S-au folosit de ideea ta și se pare că a mers, într-un fel sau altul.

— Unde suntem aici? l-am întrebat.

A râs iar.

— În deșertul Mojave.

— Dă-o naibii, Mojave e ditamai locul!

— Suntem în colțul din sud-est al bazei aeriene Edwards.

— Înțeleg.

Am dat din cap, simțind o neașteptată ușurare. Locul îmi părea acum mai familiar. Cunoșteam baza.

Stirling m-a bătut amical pe umăr.

— Doctore, pregătește-te sufletește pentru o noapte lungă. Interogări și analize.

Timp de câteva ore care au trecut ca prin ceață, chipurile de pe ecrane au dat întruna raportul, iar alte chipuri au pus întruna întrebări. Cineva a rostit numele meu. Era unul dintre chipurile de pe un ecran, cu un rictus sever pe buze. Chipul mi-a repetat numele, iar Stirling mi-a pus o mână pe umăr și m-a scuturat.

— Da, am spus. Domnule, puteți să repetați?

Rictusul s-a asprit și mai mult și chipul mi-a vorbit din nou.

— A fost propunerea dumneavoastră să folosim radiație intensă radio sau microunde asupra țintei. Pe ce supoziție v-ați bazat propunerea?

O luminiță roșie s-a aprins pe biroul cu consolă la care stăteam. În același timp, fața mea a apărut pe unul dintre ecranele TV mari, lângă cel cu chipul care mă interoga. M-am privit îndelung, fascinat, ca și cum ar fi fost altcineva pe ecranul acela. Era un bărbat mai vârstnic decât mă știam a fi. Avea nevoie de un bărbierit și de un somn bun. Chipul lui Matt Salagen de pe ecran a deschis gura să vorbească, iar eu mi-am adunat gândurile.

— Doctorul Scott Stirling, aici de față, a sugerat prima dată că obiectul e propulsat de un sistem similar cu un altul la care am lucrat eu timp de câțiva ani. Sistemul acela se bazează pe un gaz puternic ionizat, lucrând cu câm-

puri electromagnetice cu frecvențe de microunde. Aparatul e foarte greu de controlat, foarte instabil. Fie se oprește, pierzând putere, fie explodează. Anul trecut a sărit în aer un prototip pe standul de teste, ilustrând ceea ce pare a fi a doua situație. Analiza preliminară pe care am efectuat-o asupra rezultatelor testului m-a făcut să mă gândesc că un adaos de energie externă ar putea destabiliza puternic orice aparat asemănător. De aici sugestia mea.

S-a lăsat tăcerea. Chipul de pe ecran s-a consultat cu cineva din afara cadrului.

— Puteți să oferiți o analiză cantitativă a acestor presupuneri? a întrebat el.

Geometrie, mi-am spus. Hoover. Dați-mi rezultatele măsurătorilor lui Henry Hoover.

— Am nevoie de sprijin ca să obțin niște măsurători de la corporația Lockwell, am spus. S-ar putea să vă pot oferi o analiză.

— Ce fel de sprijin vă trebuie?

— Am să vă comunic prin doctorul Scott Stirling.

Stirling a încuviințat dând din cap.

— Pot să mă ocup de asta, domnule general.

M-am uitat la ecran și am observat pentru prima dată că omul de pe ecran era în vârstă și avea ochi albaștri. S-a consultat din nou cu cineva aflat în stânga lui.

— Ne trebuie un raport *ASAP*, a spus el.

— Îl veți avea, domnule general, a spus Stirling și nimeni nu i-a pus vorbele la îndoială.

M-am sprijinit de spătarul scaunului și am lăsat realitatea să mi se strecoare mai departe printre degete.

29

— Datele sunt confidențiale și patentate, a declarat Varese.

Fața lui căpătase o nuanță verzuie indusă de furia feroce și controlată cu greu.

— Revizia acestor date pe care vrei s-o faci, Salagen, nu e necesară.

Henry Hoover stătea la biroul lui mare și impecabil, legănându-se încet într-un scaun de birou confortabil, tapițat cu piele. Ochii lui îl scrutau pe Varese cu calm, fără să exprime vreo emoție, ca un biolog care studiază o șopârlă.

— Verifică cu biroul lui McNutt, am spus. Am toate aprobările în ordine.

— Ai pe dracu'!

A urmat încă un moment de tăcere. Am chibzuit la înverșunarea lui Varese. Făcea tot ce-i stătea în puteri ca să acopere faptul că mărise la scară proiectul meu inițial de mici dimensiuni, transformându-l într-un motor MORPHEM mare, la dimensiuni reale, fără să înțeleagă fenomenele fizice implicate.

Privirea lui Hoover s-a oprit din nou asupra mea. Pentru el, eu eram o a doua șopârlă, care trebuie să se lupte cu prima. Dar mă săturasem și de el și de Varese.

— Henry, am spus, fii amabil și împinge telefonul ăla spre mine, te rog.

Hoover s-a oprit din legănat și sprâncenele spâne i s-au înălțat iar. Încet, a împins telefonul de birou către mine.

Am ridicat receptorul și am format interiorul lui McNutt. A răspuns Jenny, cu cea mai melodioasă voce pe care o produsese în tot cursul acelei luni.

— Jenny, sunt Salagen, am spus pe un ton tăios. Fă-mi legătura, te rog.

— Doctor Salagen, a spus ea cu voce melodioasă, mă tem că domnul McNutt a ieșit din birou, pot să preiau eu mesajul sau preferați căsuța vocală?

— Lasă vrăjeala și fă-mi legătura.

— Nu prea îmi place tonul dumneavoastră, doctor Salagen.

— Chestia asta te depășește, Jenny.

Am auzit zgomote statice pe fir și tăcere timp de câteva secunde.

— Aș putea să mai verific o dată, a spus ea în cele din urmă. O clipă.

— McNutt, a rostit o voce dogită.

— Domnule, aici Matt Salagen. Sunt la secția PMR, în biroul lui Henry Hoover. Sunt prezenți alături de mine Henry Hoover și Paul Varese. Solicit oficial accesul la măsurătorile digitale geometrice ale proiectului MORPHEM azi, până la sfârșitul programului de lucru, nu mai târziu. Îmi trebuie datele transferate în formatul convenit prin contract și în integralitatea lor. S-au petrecut recent anumite evenimente care susțin accesul meu la aceste date și,

după știința mea, ați fost pus la curent. Solicit o cooperare promptă în chestiunea aceasta.

McNutt și-a dres glasul.

— Dă-mi-l pe Varese, a spus el.

Am împins receptorul spre Paul Varese. Pe moment, nu s-a arătat dornic să-l ia. Apoi, încet, și-a forțat mâna să se miște, mi-a înșfăcat receptorul și l-a dus la ureche. Asculta cu fața împietrită. Privirea îi rătăcea undeva dincolo de pereți.

— N-au cum. Nu accept așa ceva.

A mai ascultat câteva momente, apoi, deodată, a aruncat receptorul pe birou, s-a întors și a plecat fără o vorbă.

Hoover a ridicat cu calm telefonul și a ascultat.

— Da, a spus el în receptor. Nu, domnule, sunt Henry Hoover. Da, e gata totul. Da, domnule, la revedere.

Hoover a pus receptorul în furcă și s-a uitat la mine cu dispreț.

— O să le ai, Salagen, a spus el și s-a îndreptat în scaun. Altceva ce mai pot să fac pentru tine?

M-am așezat pe marginea biroului său.

— Unde-s datele, Henry?

— Ești genul insistent, Matt, așa-i? a spus Hoover.

Părea frustrat. M-am uitat la el plin de curiozitate.

— Tu ce interes ai în chestia asta, Henry? Îl detești pe Varese de când vă știu pe amândoi, deci OK, nu-ți place de el, dar mai e ceva care te supără. Ce e?

A râs fără veselie și și-a tras tastatura mai aproape. Înainte să tasteze, s-a uitat la mine.

— Salagen, mă-nvârt în domeniul ăsta de mai bine de douăzeci de ani. N-am ajuns la nivel de ligă mare, dar îmi cunosc slujba foarte bine și nu mă tem de niciun soi de reptilă din compania asta. Și în toți acești douăzeci de ani am văzut administrația devenind din ce în ce mai incompetentă și din ce în ce mai lacomă. Bugete tăiate, și încă o dată tăiate, producând tot mai puțin per dolar și toată aparatura mea americană degradându-se cu fiecare piesă înlocuită și trebuind până la urmă să fie înlocuită cu aparatură străină, japoneză, pe urmă germană. Pe deasupra, trebuie să stau și să mă uit cum indivizi precum Varese își etalează orgoliile în dreapta și-n stânga și storc ce le trebuie de la oricine au ei chef să stoarcă. Din câte văd, și tu pari să te adaptezi repejor la jocul ăsta, fiule.

Am deschis gura să protestez la ultima lui afirmație, dar el a ridicat o mână și a arătat spre ecranul desktopului său, tastând câteva rânduri.

— Uite-ți datele, a spus arătând la o listă de nume de pe ecran. Ăsta e un website securizat, proiectat exact pentru genul ăsta de transferuri. Uite-aici folderele și aici e o listă cu fișierele și descriptorii de format. Inclusiv niște fișiere de date pe care le-a făcut Cruiff, după specificațiile tale.

Am studiat conținutul ecranului. Datele fuseseră încărcate cu o zi în urmă. Hoover făcuse asta fără să mai aștepte aprobarea lui Varese.

— Obligația mea a fost să încarc datele de-aici, a spus Hoover. Tu trebuie să obții autorizația de acces ca să le descarci și să le folosești. Mai pot să fac ceva pentru tine?

— Nu, Henry, e foarte bine, am spus. Chiar am acces aici, o să descarc datele la mine în birou.

I-am strâns mâna.

— Mersi, Henri. Ai făcut o treabă excelentă.

— Du-te, mă, naibii de-aici, a spus el.

30

Dincolo de ușa biroului lui Hoover, incinta de la Lockwell părea pustie, clădirile cenușii mormăind în limbajul lor mohorât prin guri de ventilatoare electrice și compresoare de aer condiționat. M-am îndreptat către biroul meu.

Mi-a sunat telefonul.

— Tata! a năvălit vocea lui Julie, plină de bucurie, în momentul când am răspuns.

Am calculat cât era ceasul în Franța; era seară.

— Julia, am rostit încet, oprindu-mă și așezându-mă pe o conductă groasă care se întindea paralel cu aleea. Ce mai face fata mea?

Nu mi-a răspuns imediat, a fâțâit mai întâi telefonul în tăcere, lăsându-mă să ascult clădirile timp de câteva clipe.

— Pur și simplu, mi-e dor de tine, tata, a spus ea.

— Și mie mi-e dor de tine, Julia.

— Mă bucur că ți-e dor. Și ei îi e dor de tine, știi?

— Cui?

— Ei, cui! Mamei. Și ei îi e dor de tine. Ține o fotografie pe birou, aia cu voi doi pe iahtul prietenului tău. Am văzut-o o dată cum s-a uitat la ea multă vreme.

Imagini, amintiri. Christine uitându-se la fotografia cu noi. Jane ghidându-mi mâinile pe sânii ei.

— Julia, uneori viața poate să fie ciudată. De multe ori, un moment, ceva ce vezi, ceva ce observi, se poate inter-

preta în multe feluri diferite. O să înțelegi când o să fii mai mare.

— Înțeleg de-acum, tata.

Am zâmbit.

— Știu, Julia. Dar mai târziu o să înțelegi mai multe.

— Tata, a spus ea și a șovăit. Există altcineva?

— Altcineva?

— Adică altcineva cu tine.

Am înghițit în sec, cu gura uscată.

— Da. Și nu.

— Aș vrea să aflu despre partea cu da.

Am râs încet.

— Nu-s convins că știu într-adevăr cine este, Julie. E tânără, fermecătoare și ciudată. O cheamă Jane.

A rămas tăcută o vreme. Clădirile îmi spuneau prin compresoarele lor monotone că sunt un idiot dacă-i mărturisesc fiicei mele prezența lui Jane în viața mea.

— Mi-ar plăcea de ea?

— Nu știu, Julie.

— Ei i-ar plăcea de mine?

— Da.

Julie a tăcut iar.

— N-am să-i zic mamei. Încă nu, OK? a spus ea, după o vreme.

— Nu e nimic de zis, Julia. Doamne, ce bine că te-aud! Mi-e dor de tine, mi-e dor de fetița mea.

— Nu mai e așa mică, știi foarte bine.

— Mă rog, pentru mine ești, într-un fel.

O siluetă a ieșit dintr-o clădire și a pornit în direcția mea.

— Apropo de fetițe, am spus, cum merge cu școala?

— Merge bine. Ăștia-s nebuni aici. Am de două ori mai mult de muncă decât aveam acasă. Totul e făcut să fie complicat.

Silueta care se apropia era John Meinhardt.

— Ține-te de treabă, Julie. Ți-am spus c-o să fie mai greu o vreme.

— Mă bucur că m-ai învățat cum să gândesc, tata. Dacă judec lucrurile metodic, totul devine ușor, realmente, mai puțin orele astea tâmpite de literatură.

— Atunci, ocupă-te de problema asta. Mai ții minte? Cu cât e mai dificilă o treabă, cu atât mai asiduu o ataci, nu-i așa?

A râs.

— Aha. Câteodată, pur și simplu, sunt leneșă.

— Păi, să nu fii, niciodată. Trebuie să închid, Julia. Te rog să-mi scrii, OK?

— OK, te iubesc, tata. Și ei îi e dor de tine.

Am șovăit.

— Atunci, salut-o din partea mea.

Am închis exact în momentul când s-a oprit Meinhardt în fața mea. M-a așteptat să-mi bag telefonul în buzunar.

— Am niște rapoarte tipărite, fără copie electronică, la care aș vrea să arunci o privire, a spus el. Dacă nu, le arunc la gunoi.

— Sigur. Nici în glumă să nu zici că le arunci.

A râs.

— Nu glumeam. Mă înec în potopul ăsta de hârtii. Dar ia zi, pe Xiao l-ai văzut azi pe undeva?

M-a trecut un val rece pe șira spinării.

— Nu l-am văzut, am răspuns cu prudență. De ce?

— Întrebam doar. A sunat nevastă-sa de câteva ori.

— Mei Lin? De ce-a sunat?

El a dat din umeri.

— Îl căuta. Nu era nicăieri în A-25. Oricum, tre' să plec. Ai rapoartele pe birou. Sunt doar printuri, nimic electronic, cum am zis.

— O să mă uit pe ele.

El a plecat, iar eu m-am grăbit înapoi la biroul meu din A-25. Calendarul cu naveta spațială atârna strâmb pe perete. M-am așezat la birou și m-am gândit la Xiao Lin, simțind din nou în pântece vechiul junghi. Ultima mea imagine cu el era din momentul în care părăsisem camera privată de la Ocean Star.

Am mutat pe podea rapoartele lăsate de Meinhardt, m-am logat în computer și am accesat website-ul cu datele măsurătorilor încărcate de Hoover. Toate erau acolo, sub formă de tabel cu rânduri și rânduri de numere. L-am sunat pe Mora la biroul din clădirea Diamond.

— Du-te, te rog, la un terminal, am spus când i-am auzit vocea morocănoasă.

— Stau la un terminal, a spus Mora.

— Intră pe website-ul ăsta.

Și i-am dat adresa și parola, după care l-am auzit tastând.

— La ce mă uit? a întrebat el.

— Geometria motorului rezultată din teste. Cel care-a explodat. Cât de repede poți s-o transformi într-un model?

— Stai să descarc toate datele. Mă uit mai bine după aceea. Dacă măsurătorile sunt complete, adică dacă nu trebuie să ghicesc contururi și dimensiuni acolo unde e posibil să nu fi avut acces sondele, pot să fac modelul în vreo două, trei zile. Altfel, o să-mi ia mult mai mult timp.

— Aruncă o privire și anunță-mă. Aș putea să te ajut cu contururile lipsă.

Ușa biroului s-a deschis încet, cu o mișcare stranie și calculată. Fără niciun zgomot, a intrat Bob Cruiff. Se mișca încet, calculat, la fel cum deschisese ușa. Avea ochii injectați. A închis cu grijă ușa până la capăt, izolându-ne de restul lumii din clădire. Fără un cuvânt, și-a tras un scaun și s-a așezat, sprijinindu-și coatele de biroul meu, cu palmele împreunate și degetele împletite.

— Te sun eu, i-am spus lui Mora și am închis fără să-i mai ascult răspunsul.

Cruiff s-a aplecat în față și s-a uitat drept în ochii mei, intens, fără să clipească.

— Vreau să-mi spui ce știi despre Xiao Lin, pe unde-ar putea fi, a spus el cu voce joasă. Adevărul adevărat, fiule.

M-am uitat în ochii lui care mă țintuiau și m-am crispat.

— Xiao? Ce-i cu Xiao?

El și-a proptit mâinile pe birou și s-a împins în față cu un aer hotărât.

— Faci mișto de mine? a șoptit furios.

Erau în el deopotrivă furie și teamă, gata să răbufnească.

— Arăt eu ca unul care face mișto? Ce-i cu Xiao?

— Dă-o naibii, Salagen! a izbit el cu pumnul în birou. O să aflu eu! O să aflu, rahații naibii, chiar de-ar fi să smulg

adevărul cu forcepsul de la fiecare rahat cu ochi din locul ăsta afurisit!

— Ce să afli, Bob?

S-a uitat la mine cu ură. Și în continuare cu teamă. Clipele treceau într-o tăcere încordată.

— L-au scos pe Xiao Lin dintr-o viroagă de pe marginea autostrăzii Los Angeles Crest, azi-dimineață, a spus Cruiff, fără să-și clintească privirea cu care mă fixa. Tot corpul îi era răsucit și frânt. Xiao Lin e mort.

A fost ca și cum am fi încetat amândoi să mai respirăm, într-o tăcere mormântală.

— Cum s-a-ntâmplat?

— S-a răsturnat peste marginea autostrăzii. I-au găsit mașina pe fundul văii, sprijinită de stânci.

— Când a fost asta?

— Azi, pe la sfârșitul dimineții. Mei a sunat ieri la poliție și l-a dat dispărut.

Ne-am uitat unul la altul în tăcere. Imagini, din nou, urlându-mi în minte. Feng Zhijian, cu fața lui severă și cu idiotul lui de costum lucios, el și soții Chang, așezați la masă împreună cu Xiao. Îl lăsasem pe Xiao acolo cu ei, stând tăcut la masă.

— Ce căuta pe creastă?

— Habar n-am. Era dispărut încă de sâmbătă.

— De sâmbătă?

Cruiff a dat din cap afirmativ și a vorbit cu grijă, fără grabă.

— Salagen, tu ești ultimul care l-a văzut viu sâmbătă.

Din nou ne-am scrutat reciproc.

— Ce știi despre ziua de sâmbătă, Bob?

Și a lovit iar biroul cu palmele.

— Ce dracului îți imaginezi tu, că om fi niște idioți aici? Crezi că tot rahatul ăla cu MORPHEM e așa mare secret? Umbră o mulțime de zvonuri și bârfe pe holuri.

— Ce-are-a face asta cu ziua de sâmbătă? Cum e implicat Xiao în porcăria cu MORPHEM?

— Tu să-mi spui, Salagen. Eu eram foarte apropiat de Lin. N-a greșit cu nimic, nu s-a băgat niciodată în jocurile astea nenorocite pe care le joacă oamenii aici. Acum e mort și vreau să știu ce s-a întâmplat, chiar de-ar fi să vă strâng cu ușa pe toți, unul câte unul, leprele dracului.

— De ce ți-e teamă, Bob?

A încremenit. I s-a văzut ezitarea în ochii injectați.

— Ce dracu' de întrebare mai e și asta?

— Ți se citește în ochi, Bob. De ce-ai distrus fișierele CAD de la MORPHEM? N-avea cine altcineva. Tu ai distrus fișierele și toate copiile de rezervă.

— Mănânci căcat, Salagen!

— Chiar așa? Numai tu puteai să știi cum se șterg fișierele, mă tot gândesc la asta de-o vreme. Oi vorbi eu cu accent, dar îmi merge mintea. Cine te-a pus să distrugi fișierele?

Îi pulsa un mușchi pe față.

— Salagen, nu-i mare secret, dar puțină lume știe asta: dețin vreo zece procente din Lockwell. Vreau să țin în viață corporația asta, să facă ce știe ea mai bine: rachete. Poți să-mi spui că sunt nebun. Dacă se vinde compania, primesc și eu câteva milioane. Nu le vreau și nici nu-mi

trebuie. McNutt încerca să vândă compania chiar și după testul eșuat, bazându-se pe proiectele și patentele MORPHEM. Porcăria cu fișierele CAD a blocat vânzarea. Eu am primit cu brațele deschise toată tărășenia.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Mi se rupe de întrebarea ta.

— Bine, dacă așa vrei să joci... Ce ți-a spus Xiao despre ziua de sâmbătă?

I s-au contractat pupilele și trăsăturile i-au încremenit din nou.

— V-ați întâlnit sâmbătă cu niște prieteni de-ai lui.

— Prieteni? A zis el „prieteni"?

— Nu. N-a zis prieteni. Cu cine v-ați întâlnit?

Am parat întrebarea.

— Xiao știa cine-a belit fișierele CAD?

— Ce mama naibii e asta, interogatoriu?

S-a ridicat în picioare, parcă pregătit să-mi altoiască una.

— Nu sunt dușmanul tău, Bob, i-am spus. L-am lăsat sâmbătă pe Xiao viu și sănătos și n-am mai auzit nimic de el de-atunci.

M-a privit scrutător, cântărindu-și încrederea și neîncrederea.

Mi-a sunat telefonul. Nu l-am luat în seamă. Soneria s-a oprit, dar niciunul dintre noi n-a spus nimic. Apoi a sunat iar. Am răspuns.

— Matei, a spus o voce pe românește. Mă bucur că te-am prins, bătrâne.

— Cine e la telefon?

— Am vorbit acum o vreme, mai știi? Cris Popa?

— Cris Popa, am repetat. Pentru Dumnezeu! Unde ești?

— Sunt la LAX, cum am vorbit. Ai uitat.

N-aveam timp pentru el.

— E un moment foarte prost, am spus. Îmi pare rău. Te rog să iei un taxi. Îți dau o adresă.

— Nu, te rog – vocea i-a devenit tensionată. Matei, stau doar câteva ore în oraș. Mă întorc în Europa diseară. Încă o dată, nu-mi place deloc să mă bag în sufletul tău, dar e extrem de important să ne întâlnim în persoană.

— Înțeleg, am spus.

Sentimentul că acest Cris Popa era important mi s-a strecurat în sus pe șira spinării și apoi în creier. Suprarealul. Senzația de gâdilătură de la ceafă.

— Te rog să aștepți la terminal, i-am cerut. O să-mi ia cam o oră să ajung acolo.

— Mulțumesc, Matei, a mai spus la final.

Am închis telefonul.

— Asta ce-a fost? m-a întrebat Cruiff. Nu poți să vorbești în engleză?

— Iartă-mă. E un vechi amic din vechea țară, a ajuns la LAX. Trebuia să-l iau de-acolo și am uitat.

— Pleci?

— Nu de tot. Mă întorc înainte de sfârșitul programului. O să dau niște telefoane, să văd ce pot să aflu despre Lin.

— Pe cine vrei să suni? a întrebat el. Ce plan ai?

— N-am niciun plan. Caut și eu, ca și tine. Dă-mi un număr de telefon la care să te pot găsi.

Și-a notat numerele de telefon pe un carnețel și a dat să plece. Am rupt pagina și am băgat-o în buzunar. Încă o dată, ne-am cântărit reciproc din priviri. Niciunul dintre noi n-a spus nimic.

31

Am lăsat mașina în parcarea de la Terminalul 3, uitându-mă după berlina albastră care mă urmărea mereu. Nu se vedea nicăieri. Doar paza aeroportului era peste tot.

Popa umbla de colo colo pe lângă benzile rulante pentru bagaje. L-am recunoscut înainte să mă vadă. Era în formă, ba chiar avea o alură sportivă, și purta un costum de vară bej. Avea tenul închis la culoare pentru un alb, ceea ce îi dădea un aer mediteraneean. Când a dat cu ochii de mine, a zâmbit larg și mi-a întins mâna.

— Matei! a exclamat el jovial. Mă bucur să te văd după atâta vreme. Îmi pare rău pentru tot deranjul.

I-am strâns mâna.

— Bun-venit în LA!

Ne-am complimentat reciproc despre cât de fercheși și în formă eram. Din spatele vorbelor, mă scruta cu luare-aminte. L-am poftit spre ieșire, dar m-a oprit.

— Îmi pare rău pentru tot deranjul, dar avem o problemă, a spus el. Mi-au pierdut una dintre valize. Am completat un formular la operatorul aerian și trebuie să mă interesez din nou, poți să mă mai aștepți, te rog, câteva minute?

Am încuviințat dând din cap, cu o iritare mută. Popa s-a dus la ghișeul operatorului. Am încercat numărul de telefon al lui Bronson și mi-a răspuns robotul. Am așteptat, după care am încercat din nou, fără succes, și iar am

așteptat. M-am uitat după Popa și i-am văzut costumul bej în mulțime, apropiindu-se.

— Îmi pare sincer rău că abuzez așa de programul tău, Matei, bagajul meu e pe drum încoace, o să ajungă într-o oră și un pic. Te rog, dă-mi voie să te invit ori la un prânz întârziat, ori la o cină timpurie, cum preferi.

Ochii lui examinau totul, prezența mea, mulțimea. Venise cu un scop clar. L-am lăsat să ia inițiativa.

— Aș putea să mănânc ceva, i-am spus.

— Mulțumesc, Matei, apreciez foarte mult răbdarea ta. Tu cunoști împrejurimile aeroportului, e vreun local unde ți-ar plăcea? Te rog, fac cinste.

— O friptură la grătar e-n regulă?

— Friptură la grătar, perfect.

Am găsit o cârciumă care servea fripturi vizavi de hotelul Hilton, pe Century. Genul de local cu carpete roase și chelnerițe obosite, în care se servește micul dejun toată ziua. Am ocupat o masă lângă fereastră, cu fața la bulevard. Popa a comandat beri, dar am preferat s-o schimb pe-a mea cu cola.

— Scuză-mă un moment, a spus Popa și a pornit spre toaletă. L-am văzut scoțându-și telefonul mobil din buzunarul hainei.

Minutele treceau. Totul era straniu. Aerul părea parțial sărăcit în oxigen, chipurile oamenilor arătau ca peștii într-un acvariu murdar, gârboviți deasupra meselor și serviți de androizi din cauciuc, mecanizați, cu un milion de riduri fine pe pielea cenușie. Cola mea avea un gust de parcă ar

fi fost turnată dintr-o sticlă de doi litri deschisă cu o săptămână în urmă.

Popa s-a întors, frecându-și de zor fața. A aruncat o privire la ceas.

— Pentru mine e două dimineața, s-a scuzat el cu un zâmbet. Decalajul orar...

— Ai venit prin New York?

— Prin Chicago. Am făcut escală și-am schimbat și linia aeriană acolo, mi-a explicat el. De-asta mi-au rătăcit bagajul.

— Ai zburat de la București?

— De la Montreal, de fapt.

— Ce te-aduce în LA?

— Păi, am venit cu treburi, a spus Popa.

A băut o gură de bere. O chelneriță a venit să ne ia comanda. Eram niște clienți ușor de mulțumit, doar cu friptură. A zâmbit, producându-și încă o mie de riduri pe obrajii cenușii.

— Cum merg treburile în țară? l-am întrebat pe Popa, după plecarea chelneriței.

— Depinde, a răspuns el. Industria aerospațială a ajuns la minimum, dacă la asta te referi. E o țară mică.

Pe trotuar, în fața restaurantului, un bărbat zvelt, în costum cenușiu, mergea agale și trăgea cu ochiul prudent în interiorul restaurantului. Ne-a observat, pe mine și pe Popa, și s-a uitat la el cu atenție. Popa a întors încet capul și s-a uitat și el la omul acela. A rămas nemișcat, privindu-l aproape enervat, dar într-un fel acceptând prezența lui. Omul a intrat în restaurant și s-a așezat la o masă din

apropiere, fără să ne ia în seamă. M-am uitat la Popa, intrigat. Calm, își întindea unt pe o bucată de pâine.

— Matei, ce vreau să spun, a continuat el, este că, în general, o slujbă de inginer nu mai e rentabilă acasă.

Mi-am reorientat atenția către el. Ignora cu desăvârșire prezența omului în gri.

— Și zi, cu ce te ocupi? l-am întrebat.

— Am renunțat la inginerie, a spus el, după care a continuat pe un ton prudent: Mi-am găsit o slujbă bună în domeniul informațiilor.

— Afaceri private?

A zâmbit.

— De stat.

— Lucrezi pentru serviciile române de informații? am întrebat, simțind din nou suprearealul din atmosferă.

Învățasem de-a lungul anilor să adulmec suprarealul, întotdeauna anunța dezastre.

— Pare să aibă o reputație proastă, a spus Popa, zâmbind politicos. Am văzut-o în reacția ta, Matei. Te gândești la vechea Securitate, la toate mizeriile. Nu-i așa.

Am simțit o aversiune față de el.

— Dacă nu-i așa, cum e? l-am întrebat cu răceală. Ajuți bătrânele să treacă strada?

Nu mi-a luat în seamă ironia.

— Primele însărcinări pe care le-am primit au fost operațiuni de flagrant anticorupție. Am reușit să-i înhățăm pe unii, niște tipi aflați destul de sus în ierarhie, i-am înhățat zdravăn. Unii și-au pus în mișcare legăturile politice

și au ieșit. Alții au făcut pușcărie. Aveam sentimentul că fac ceva bun. Îl aveam de-adevăratelea.

A mâncat o bucată de pâine. Simțeam nevoia puternică de-a pleca. Nu voiam să am nimic de-a face cu el.

— Spuneai c-ai venit aici cu treburi. La ce treburi te referi?

S-a uitat lung la mine în timp ce mesteca încet și înghițea.

— Am venit aici să discut cu tine, Matei.

Ceva a păcănit puternic chiar în spatele capului meu. Presiunea aerului fierbinte mi-a izbit pielea. Popa a tresărit violent. O pată de sânge i-a înflorit în partea dreaptă a pieptului. A încercat să se ridice de pe scaun, când s-a auzit iar pocnitura. Glonțul l-a lovit în față și l-a făcut să cadă pe spate, cu tot cu scaun.

Următoarele secunde s-au prelungit la infinit. Aerul părea să-și fi pierdut tot oxigenul. M-am luptat să respir, m-am luptat să mă mișc, să fug, să scap. Ochii mei înregistrau ce văd, dar mișcarea îmi era lentă, ca într-un vis urât.

Omul în costum gri stătea în picioare. Acum se căuta cu stângăcie într-un buzunar interior al hainei.

Simultan, o mână s-a lăsat pe umărul meu stâng și un braț puternic m-a apucat de mijloc.

Omul în costum gri și-a îndreptat brațul. Țeava unui pistol mare din mâna lui era îndreptată către pieptul meu.

M-am aruncat la podea. Brațele puternice s-au încolăcit pe gâtlejul și pe umerii mei și nu mi-au mai dat drumul. Omul în costum gri a tras. Nu mai era un păcănit, ci o explozie cruntă. Brațele care mă țineau mi-au dat drumul brusc.

Într-o fracțiune de timp accelerat, m-am răsucit și m-am lăsat la podea. L-am văzut pe cel care încercase să mă imobilizeze ținându-se de umăr și sângerând. Omul în gri a mai tras o dată și atacatorul meu a căzut pe spate la impactul cu glonțul de calibru mare.

Voci feminine urlau nebunește. Un glas de bărbat a răcnit un ordin și a izbucnit zgomotul păcănitor în cadență rapidă al unei mitraliere. Salva de gloanțe a sfâșiat materialul hainei omului în gri și i-au zgâlțâit trupul într-o mișcare fracturată. Era deja mort la momentul când a căzut pe podea. Arma i-a căzut din mână și s-a rostogolit pe mochetă, către mijlocul intervalului dintre mese.

Un instinct uitat mi-a dictat deodată să mă mișc. M-am rostogolit către pistol, l-am luat de jos și m-am rostogolit mai departe, răsturnând scaune și o masă. Adrenalina mi-a pus stăpânire pe creier, tratând suprarealul ca și cum ar fi fost un fapt firesc. Am mai doborât o masă, când instinctul mi-a spus să mă rostogolesc iar, să sar în sus și să mă mișc.

Prin colțul ochiului a pătruns și mi s-a înregistrat în creier silueta unui om ținând o armă. Am tras în direcția ei. Vocile continuau să țipe. Oamenii fugeau spre ieșire, umbre în colțurile ochilor mei. Cercetam întruna mulțimea în căutarea agresorilor. Omul cu arma a ieșit iar la iveală, de după o masă răsturnată, dar n-a mai tras. L-am reperat mai precis, în timp ce adrenalina îmi pompa mai puternic prin vene. Ochii mi s-au fixat asupra ascunzătorii lui, brațul a ațintit ferm arma. Am tras foc după foc,

fără să stau pe gânduri, pur și simplu acționând cu precizie. Am tras până când arma a păcănit a gol.

În spatele meu era mișcare, un scaun s-a deplasat și a lovit o masă. M-am întors.

Un bărbat scund și vânos țâșnea către mine. Ținea în mână o armă, un fel de carabină scurtă. Mâinile lui au făcut o mișcare rapidă, ca a unui magician în timpul spectacolului. Carabina s-a transformat într-o bâtă, pe care a repezit-o spre capul meu. Am ridicat brațul și am încasat lovitura în partea cărnoasă a antebrațului. Durerea a fost ascuțită, intensă. Am pivotat spre stânga și l-am izbit în piept cu piciorul drept. Lovitura i-a săltat de la podea trupul ușurel și l-a aruncat în spate, peste mese.

După aceea, pentru câteva clipe, n-am mai auzit nimic. Nimeni nu țipa, nimic nu mai mișca și nu mai împroșca gloanțe. Doar de afară veneau zgomote înfundate de trafic.

Iar apoi, prea târziu, am auzit un sunet slab din dreapta, cineva mișcându-se iute și agil. Înainte de-a apuca să mă întorc, a dat întunericul peste mine.

32

Am revenit la viață și nu vedeam nimic. M-a năpădit panica și am încercat să țip, fără să-mi iasă vreun sunet din gură. Brațele îmi zvâcneau violent, fără să obțină nimic altceva decât înțelegerea faptului că erau atașate de propriul meu trup. Mă simțeam ca o plantă care se chinuie să respire. Mi-am scuturat trupul din răsputeri și încercările mele repetate de a striga au produs doar un geamăt anemic, după care lipsa de aer m-a făcut să-mi pierd iar cunoștința.

Și din nou am revenit la viață. Nasul meu, îmi dădeam seama, nasul meu era cea mai importantă parte a corpului. Trăgea aer și îl lăsa să mi se ducă în plămâni. E o parte vitală nasul ăsta, i-am spus creierului, hai să ne concentrăm pe o cât mai bună folosire a lui.

Eram înfășurat în bandă adezivă. Bandă în jurul brațelor, picioarelor, torsului. Bandă peste gură. Un fel de legătură din pânză îmi acoperea strâns ochii. Din câte puteam simți, eram întins pe o suprafață orizontală moale, ca un pat sau o canapea. Trebuia să mă concentrez întruna asupra nasului, să-mi țin panica sub control, să încerc pur și simplu să respir.

Timpul nu mai era o dimensiune. Devenise totul. Am început să-mi ascult bătăile inimii și să număr, deslușind diferența dintre secunde și ore, dintre ore și ceea ce părea

a fi zile. N-avea importanță, nu se întâmpla nimic în afară de lupta pentru încă o gură de aer și încă una.

A trecut un timp îndelungat, lipsit de dimensiune. Singurul indiciu era nevoia de a urina. Am testat abținerea, redându-i timpului dimensiunea prin numărarea bătăilor de inimă. O sută de bătăi se dovedeau a fi o situație controlabilă. O mie de bătăi de inimă, călătorie către infinit. Un mileniu de neant negru umplut cu urină. Mi-am dat drumul. Pe sub banda adezivă, blugii mi s-au făcut calzi și umezi, apoi reci și umezi. Nasul, acest instrument prețios, m-a informat în privința mirosului.

M-am hotărât să visez, și să visez din răsputeri. Nisipul cald din bezna de la Point Dume, arma ațintită asupra capului meu. Dilatarea până la infinit a acelui moment. Oare apăsasem pe trăgaci? Nu-mi aminteam. Bătăile de inimă treceau. Orele treceau.

— Da, a spus o voce înăbușită, de după o ușă sau un perete.

Descopeream sunetul. Exista sunet. Trafic îndepărtat, un elicopter. Și sunetul înăbușit al unei voci, probabil într-o altă cameră. Timpul s-a reîntors la o dimensiune cu mai mult sens. Câteva secunde ca să rostești un cuvânt, încă o secundă să tragi aer în piept. Secunde reale.

— Da, am pus mâna pe el, spunea vocea.

Era engleză? Română? Ce era? Îmi aminteam de niște certuri aprinse cu Christine, neștiind ce limbă foloseam ca să țipăm.

— E dificil, s-a auzit iar vocea. Nu putem să-l mutăm așa.

Am ascultat în continuare, dar nimeni nu mai spunea nimic. Foarte slab, se auzea un televizor sau un radio, din spatele unor pereți.

Am ciulit urechile până am obosit de-atâta ascultat: din nou, bătăile propriei mele inimi deveniră singurul zgomot semnificativ. Timpul își pierdu din nou dimensiunea, iar obsesia pentru aer și respirație acapară totul.

Încetul cu încetul, o altă cantitate se strecură în timpul meu întunecat și adimensional. Era durerea. Din cauza durerii îmi amorțeau treptat brațele și picioarele. Durere pulsândă, care se isca și trecea la întâmplare pe partea dreaptă a capului. Îmi ținea mintea ocupată în mod oribil să se lupte cu ea, să se lupte cu lipsa de aer și, în ultimă instanță, să se lupte cu spaima.

S-a deschis o ușă. Pași intrând, podeaua scârțâind. S-a auzit o șoaptă, cuvinte pe care nu le puteam înțelege. Două brațe m-au ridicat și m-au așezat în capul oaselor. O mână s-a întins în spatele meu și a înlăturat dintr-o singură mișcare banda adezivă care îmi acoperea gura. A durut. A urmat legătura de pe ochi. Vedeam ca prin ceață. Îmi apăsase puternic pe globii oculari. Ceva rece mi-a atins partea dreaptă a capului și a găsit locul dureros. Am mormăit, smucindu-mi brațele legate.

— Îți curăț rana, atâta tot, a spus o voce de bărbat. Stai potolit, nu-mi face necazuri.

Mi-am forțat privirea să se limpezească, fără succes. Erau trei indivizi în jurul meu, siluete întunecate purtând un fel de măști și îmbrăcate în negru. Cel din fața mea întindea mâna spre partea dreaptă a capului meu. Îi sim-

țeam mirosul respirației amestecat cu cel al transpirației. Ceilalți doi stăteau în spatele lui, la o oarecare distanță, parcă pregătiți pentru orice reacție aș fi avut. Infirmierul și-a terminat treaba și s-a dat la o parte. Una dintre cele două siluete a venit mai aproape.

— Cum te simți? m-a întrebat o voce de bărbat din spatele măștii. Mă bucur că nu ești grav rănit, e doar o zgârietură pe scalp. Se pare că ești bine, nu?

Nu i-am răspuns. Nu-mi imaginam că sunt obligat să răspund.

— Ești bine? a repetat el întrebarea. Te simți bine?

I-am fixat figura mascată cu privirea mea neclară. Dar n-am spus nimic.

Figura mascată și-a dres vocea.

— Știi ce, mi-a spus cu reproș, am vrea ceva cooperare din partea ta și mă tem că nu pot să-ți ofer prea multe opțiuni. Dacă te simți bine, ne ești folositor și va fi în regulă. Cealaltă opțiune e un glonț în cap. Vasăzică, înainte de orice, încă o dată, te simți bine, mă auzi și mă vezi?

— Am avut și zile mai bune, am răspuns.

— Ei, bun. Ai rana aia mică la cap și ne-am făcut griji.

Infirmierul s-a apropiat și s-a întins din nou spre capul meu. Mi l-a apucat cu o mână și mi l-a ținut zdravăn. Am simțit o atingere ușoară pe urechea stângă și am auzit un bip.

— Temperatura e normală, a spus el și s-a dat înapoi.

Nu s-a mai întâmplat nimic timp de câteva secunde. Se simțea o ezitare și din partea lor. Bărbatul mascat din fața mea stătea nemișcat. Cel care făcea pe infirmierul s-a

apropiat din nou și am simțit bucata de pânză acoperindu-mi iar ochii.

— Lasă-l să respire, a comandat cel care era aproape de mine. Dă-o dracu' de bandă adezivă. Fă-i injecția.

O înțepătură în braț. Apoi o negură tot mai groasă, lăsându-se încet peste creierul meu.

33

Am revenit la viață și n-am dat nicio atenție respiratului. Era prezent pur și simplu, era normal. Simțeam doar o amorțeală amestecată cu durere, în brațe și în picioare. Blugii puteau. Îmi simțeam gura uscată.

Am lăsat timpul să treacă, luptându-mă cu durerea și cu teama. Creștea în mine un sentiment al disperării. Tot ceea ce eram devenise nimic mai mult decât o boccea de membre și haine mirosind a urină, împachetată în bandă adezivă. Simțeam că, într-un fel sau altul, eram important pentru oamenii aceia, și totuși valoarea entității umane numite Matthew Salagen sau Matei Sălăjan fusese ștearsă din catastiful pământenilor.

Deodată, un om a strigat ceva din dosul unei uși. Vocea părea încărcată de șoc și îndemna la acțiune, dar strigătul se termină într-un gâlgâit. Și din nou zgomotul ca o serie de pocnituri rapide, aceeași armă pe care o auzisem la restaurant. Răsuna ușor înăbușit, din cealaltă parte a ușii închise. Un alt bărbat a înjurat. Înjurătura s-a terminat cu un zgomot neobișnuit, produs de aerul forțat să iasă din plămâni prin coardele vocale într-un lung geamăt al morții.

M-am străduit să mă rostogolesc pe suprafața pe care eram întins. Am căzut pe podea. Chiar atunci am auzit ușa trântindu-se de perete și păcănitul violent. Gloanțele

au sfâșiat pânza și au lovit obiecte aflate deasupra capului meu. Picioare se mișcau repede, voci mormăiau și blestemau. Un păcănit rapid și prelung. O voce de bărbat a oftat. Trupuri cădeau pe jos. Pași inegali, aproape de mine. Încă un păcănit și cineva a căzut peste mine. M-am scuturat de brusca povară și m-am rostogolit de sub trupul inert.

Toate zgomotele au încetat. Era liniște, întreruptă doar de sunete slabe, venite de la mare distanță, din spatele ușilor și ferestrelor închise. Podeaua a scârțâit sub apăsarea unor pași silențioși. Am simțit o prezență la câțiva centimetri de mine. Două degete mi-au atins gâtul în dreptul arterei jugulare și au stat acolo câteva secunde.

Atingerea și prezența aceea mi-au zguduit măruntaiele. Nu-mi dădeam seama de ce. Nu era teamă. Un simț mai profund decât mintea și creierul percepuse ceva, o informație ascunsă care făcea să mi se convulsioneze tot trupul. Am țipat și m-am rostogolit pe podea, încercând să ating acea prezență invizibilă, incapabil să fac altceva decât să mă târăsc ca un vierme. Picioarele legate mi-au alunecat pe o pată vâscoasă și am încetat să mă mai mișc. Aerul era plin de mirosul sângelui. Moartea mă înconjura. O simțeam.

M-am răsucit pe o parte și am început să plâng. Am plâns cu lacrimi și suspine, un plâns îndelungat, de neoprit. Am auzit motoare de mașini și pași apropiindu-se în mare grabă, dar n-am fost în stare să mă opresc din plâns. Pași și voci au umplut încăperea, mâini mi-au ridicat trupul și mi-au scos banda adezivă fâșie după fâșie,

apoi legătura de pe ochi, în timp ce eu continuam să plâng.

Abia mai târziu, în ambulanță, m-am potolit și am ascultat uruitul motorului și troncănitul anvelopelor, lăsându-mă legănat de balansul vehiculului, fără să mă mai gândesc la nimic.

34

Patul de spital era bun și tare. Confortul lui și albeața imaculată a așternutului păreau ireale. În trupul meu se manifesta din nou senzația vieții, senzația de sânge proaspăt pulsându-mi prin vene.

Cineva s-a apropiat de patul meu. O mână ușoară m-a atins pe față, urmând conturul gâtului, al claviculei, apoi mi s-a strecurat mângâietor pe piept. Nu știam cum ajunsese acolo și de ce, nici nu-mi păsa, am prins-o pe Jane și am îmbrățișat-o din toate puterile, ținându-mă de ea ca de viață.

— E-n regulă, ușurel, dragule, a spus ea.

Degetele ei m-au apucat de păr, gura ei a coborât peste a mea, înghițindu-mi răsuflarea.

— E-n regulă, a repetat și mi-a umplut nările de mireasma ei.

I-am dat drumul doar pe jumătate, i-am făcut loc în patul meu îngust și am continuat s-o țin în brațe. Timpul avea dimensiunea respirațiilor lui Jane, iar eu nu mai număram. Apoi sedativele m-au scos din joc pentru o vreme.

Când am deschis ochii, Roger Bronson stătea în picioare lângă pat. Jane era ghemuită într-un scaun lângă perete, uitându-se la o asistentă îmbrăcată în uniformă verde-pal, care citea indicațiile de pe monitoarele de alături.

— E într-o stare bună, atât că-i epuizat, îi spunea sora lui Bronson. Poate să răspundă la întrebări.

Bronson și-a mutat privirea de la asistentă la mine.

— Cum te simți, doctor Salagen? m-a întrebat.

Vocea îi era calmă, egală.

— Foarte bine, am răspuns.

S-a uitat la mine gânditor. Încet, a pășit mai aproape de pat.

— Va trebui să te interoghez, a spus el. Avem o cantitate semnificativă de informații și date pe care trebuie să le deslușim.

— Xiao Lin. Ce s-a întâmplat cu Xiao Lin?

Ochii lui priveau spre mine, dar atenția lui era în altă parte.

— Moartea doctorului Lin e doar o parte dintre lucrurile pe care trebuie să le deslușim, doctor Salagen.

A pornit către ușă. Cu mâna pe clanță, s-a întors spre mine și i-a aruncat lui Jane o privire în treacăt.

— Prietena ta aici de față, domnișoara Brayton, a cerut permisiunea să stea aici cu tine, iar noi am presupus că n-ai avea nimic împotrivă.

M-am uitat la Jane. Răsfoia o revistă și nu-l lua în seamă pe Bronson.

— Mulțumesc, am spus.

☆ ☆ ☆

M-au externat a doua zi dimineață. Văzut de afară, spitalul avea aspectul unei mici clinici private. Clădirea nu

avea nicio inscripție anume. Pe când mă uitam la fațadă, un tânăr în costum albastru, care arăta ca un android, a coborât dintr-o berlină albastră parcată în față. A ocolit mașina și a deschis portiera din spate.

Am poftit-o pe Jane să urce.

— Nu, a spus ea. Du-te înainte. Acasă te-așteaptă avocați și polițiști. Vin și eu mai târziu.

Am urcat în mașină și androidul a pornit lin, cu mișcări foarte precise. În fața casei mele erau parcate două berline mari, două Crown Vic cu iz de oameni ai legii. Mustangul meu era parcat pe alee. Stătea acolo, încă prins de răceala nopții, cu rouă pe lunetă. Fusese tractat înapoi de la LAX.

Bronson aștepta în fața casei, ținând în mână un plic galben, pe care mi l-a dat când am coborât din mașină.

— Câteva obiecte personale de-ale dumitale, doctor Salagen, a spus el. Au fost recuperate de la locul faptei.

Am deschis plicul. Portofelul și cheile mele.

— M-am gândit c-ar fi o idee bună să te interogăm la tine acasă, dacă nu te superi pentru deranj, a spus Bronson.

În starea de apatie în care eram, nici n-am mai sesizat ciudățenia propunerii.

— N-am nimic împotrivă, am spus și am descuiat ușa.

Alți doi inși au coborât dintr-un al doilea Crown Vic și au venit către noi cu ochii ațintiți asupra lui Bronson ca niște câini de vânătoare așteptând un gest din partea stăpânului lor. Bronson le-a aruncat ordine peste umăr:

— Fără întreruperi, dacă nu sunt necesare. Discreție, vă rog.

Apoi a intrat după mine în casă.

Ne-am așezat în living, unde asistentul lui Bronson a scos două reportofoane mici și o agendă. A pornit reportofoanele și le-a pus pe măsuță.

Bronson a pus întrebările. Nume, adresă, partea introductivă. Reportofoanele, cu luminițele lor roșii aprinse, îmi înregistrau fiecare sunet al vocii, fiecare respirație, fiecare ezitare.

M-a chestionat despre întâlnirea de la Ocean Star. Dată, oră, poziționare, participanți. Detalii fizice despre omul pe nume Feng Zhijiang și despre cuplul David și Evelyn Chang, ochii, părul, mâinile și hainele lor. Apoi desfășurarea conversației, frază cu frază. Cuvintele lui Xiao Lin, atitudinea pe care o avea.

Am adus vorba despre călătoria până la baza aeriană din Mojave, dar Bronson n-a părut interesat. A reorientat întrebările către evenimentele de la LAX. I l-am descris pe Cristian Popa așa cum era pe vremea când ne cunoscuserăm, în armata română și la facultate, și din ce reușisem să-mi dau seama despre el când ajunsese la LAX. Apoi, de câteva ori, am rememorat secvența de luptă de la restaurantul aeroportului, de fiecare dată cu mai multe detalii.

Timpul petrecut ca prizonier era însă pe un plan metafizic diferit. În mintea mea, perioada aceea era distorsionată dincolo de orice posibilitate de reconstituire. N-aveam o percepție clară asupra intervalului de timp în care fusesem ținut în captivitate.

— Trei zile, doctor Salagen, a precizat Bronson. Trei zile.

Am cântărit în minte durata aceea. Era irelevantă. Trei zile sau trei ani. I-am povestit despre voci și despre emisiunile de radio sau televiziune care se auzeau prin pereți. Bronson înregistra. Asistentul lui schimba casetele din reportofoane.

— Te rog să-ți amintești din nou, cu cât mai multe detalii, cuvintele pe care le-ai auzit și vocile, mi-a cerut Bronson. Nu te grăbi.

Am închis ochii.

— Cineva a spus că are să fie dificil de mutat ceva.

M-am gândit la întuneric, la banda adezivă care îmi înfășura trupul. Am înțeles dintr-odată.

— Vorbeau despre mine, am spus. Raportau c-au pus mâna pe mine și că e dificil să mă mute.

— Unde să te mute, doctor Salagen?

— N-au zis.

A urmat un moment de tăcere. Simțeam cum mă sufocă o ciudată mânie retroactivă.

— De ce am fost răpit, Bronson? am întrebat. Cine erau oamenii aceia?

Bronson a răsuflat prelung.

— Răpitori profesioniști, a spus el. În cooperare cu elemente locale inactive, necunoscute nouă. Disciplinați, fără telefoane care se pot urmări, fără zvonistică în undergroundul obișnuit.

Și-a masat fața cu palmele, apoi și-a deschis servieta și a scos din ea câteva fotografii mari, tipărite pe hârtie lucioasă. Le-a împins spre mine. Erau imagini cu o cutie de lemn lungă, fotografiată din diferite unghiuri. O imagine

detaliată arăta câteva șiruri de perforații în lemn. Două ventilatoare mici, asemănătoare cu cele folosite pentru răcirea computerelor, erau montate pe panoul de lemn deasupra găurilor. Un alt plan-detaliu prezenta fundul cutiei, unde un strat de polistiren fusese lipit cu adeziv de lemn. Înțelesul acelor imagini m-a izbit cu întârziere.

— O cușcă? am întrebat. Aveau de gând să mă pună în cușca asta?

Bronson s-a frecat iar pe tâmple.

— În operațiunea asta există un amestec straniu de rudimentar și sofisticat care mă nedumerește. Cum spuneam, echipa n-a lăsat nicio urmă. Aveau cunoștințe despre mediul în care se mișcau, cunoștințe despre tehnologia comunicațiilor și aveau disciplină. Pe de altă parte, sunt căi mai ingenioase de-a te transporta, metode care necesită deopotrivă sofisticare și bani. Interesant e că noi urmăream exact genul acesta de metode, de pildă orice transport urgent de natură medicală. Și totuși, dintr-un motiv sau altul, răpitorii dumitale aleseseră această metodă rudimentară, această cutie, care ar fi putut chiar să le meargă. Dar nu reușesc să pricep motivul pe care s-au bazat când au ales rudimentarul, dacă a fost vorba de perspicacitate sau de lipsa resurselor.

O teorie versus altă teorie. La mijloc, viața mea.

— Ce vor de la mine, Bronson? Lasă dracului teoriile, dă-mi și mie niște date concrete, pe care să le pot înțelege!

— Nu știu! s-a răstit el.

Era prima dată când Bronson își ieșea din fire în fața mea. S-a calmat și a vorbit mai departe:

— N-am prins pe niciunul în viață.

L-au întrerupt voci la ușă. Cei doi dulăi pe care îi lăsase de pază afară au deschis ușa de la intrare și i-au dat drumul înăuntru unui bărbat scund, cu pielea măslinie, îmbrăcat în blugi negri și haină de piele. Nu mi-a plăcut felul cum a intrat omul acela în casa mea. Mersul lui lăsa senzația de intruziune. Apoi l-am recunoscut: Ben Balder, omul de la CIA, care venise la întâlnirea de la Lockwell.

Fără prea mult protocol și fără să ceară permisiunea, și-a tras un scaun și s-a așezat în dreptul meu, de cealaltă parte a măsuței, pe care și-a pus propriul său reportofon. A deschis un dispozitiv portabil și s-a jucat o vreme cu stilusul pe ecran, după care a ridicat capul și mi-a sfredelit găuri în figură cu ochii lui ca două mărgele.

— O să sar peste prezentări, doctor Salagen, a spus el sec. Știi cine sunt și înțelegi că ești interogat în chestiuni importante pentru securitatea națională.

A citit ceva pe dispozitiv, apoi a întrebat:

— Când ți-ai făcut stagiul militar în România?

Nu mă așteptasem la o întrebare de felul acesta.

— Au trecut peste douăzeci de ani.

— Poți să fii mai exact?

— Va trebui să verific datele.

— Nu, e-n regulă, a refuzat el.

Dispozitivul din mâna lui a emis un piuit când și-a mișcat stilusul pe el.

— Unde anume ți-ai făcut stagiul?

— La o divizie aeropurtată.

— Localizată unde?

— Într-un oraș care se cheamă Careni.

A dat din cap și și-a notat ceva.

— Divizia Aeropurtată Careni. Poți să numești câțiva oameni din unitatea ta?

— Stau prost cu memoria numelor proprii.

S-a uitat la mine cu răceală.

— O să citesc câteva nume de pe o listă. Trebuie doar să confirmi dacă oamenii aceștia au fost cu tine în Divizia Aeropurtată Careni.

Am dat din umeri. El a citit numele. Ultimul dintre ele era Cristian Popa.

— Câți dintre oamenii aceștia locuiesc în prezent în SUA sau în Canada?

— Majoritatea, am răspuns.

— Cum așa?

Am dat iar din umeri.

— Competență, presupun.

— Poți să-mi explici?

— După serviciul militar, toți am trecut prin cinci ani de facultate foarte duri. Una dintre cele mai bune și mai dificile secții din Politehnică. Cine reușea să termine cei cinci ani și să-și ia diploma de absolvire, își sporea enorm șansele de angajare pe orice post de inginer, de oriunde. Din moment ce viața din țară era de rahat, lumea emigra.

— Ții legătura cu vreunul dintre oamenii aceștia?

— Nu tocmai. Există un newsletter publicat în Montreal și există o întrunire anuală, tot în Montreal. Nu m-am dus niciodată.

Balder a luat o fotografie dintr-un dosar scos din servietă și a împins-o către mine.

— Îl recunoști pe omul acesta?

Era o fotografie judiciară standard a unui Cris Popa mai tânăr, spre patruzeci de ani.

— E Cris Popa, am spus.

— Ce știi despre acest om?

Am repetat ce-i spusesem și mai devreme și am înșirat din nou detaliile luptei de la restaurantul din aeroport.

— A afirmat el în mod expres că lucrează pentru serviciile române de informații?

— Da.

— Ți-a explicat cu ce treabă a venit în SUA?

— A spus că a venit aici să stea de vorbă cu mine și tocmai atunci a fost împușcat.

Balder a ridicat ochii din ecranul dispozitivului său și s-a uitat la mine cu luare-aminte.

— E o situație foarte interesantă, doctor Salagen, a spus el, atingându-și buzele cu stilusul subțire. Serviciul Român de Informații, SRI, a confirmat că domnul Cristian Popa lucra pentru ei, dar a insistat că domnul Popa n-avea nicio misiune aici.

Balder a așteptat ca vorbele lui să-și facă efectul. Eu n-am spus nimic.

— Doctor Salagen, a continuat el, unde ați lucrat în România înainte să veniți în SUA?

— La Institutul Național de Știință și Tehnologie, Departamentul pentru Propulsie.

— Ce fel de instituție era?

— O organizație guvernamentală de cercetare și dezvoltare.

— Cât timp ai lucrat acolo?

— Vreo șapte ani.

— Poți să-i descrii pe angajați?

— Jumătate oameni foarte competenți și jumătate oameni cu relații foarte bune, nu neapărat incompetenți, dar care o duceau bine și munceau foarte puțin.

— Îți amintești de cineva anume?

— Cum spuneam, nu reține nume.

Balder a rânjit.

— Îți amintești acum numele lui Popa, nu-i așa?

Nu i-am răspuns la provocare. El și-a făcut de lucru cu încă un dosar scos din servietă.

— La institut lucrau mulți care serviseră în Divizia Careni?

— Da, erau câțiva.

— Știi pe unde se mai află în prezent?

— Nu.

S-a uitat iar la mine cercetător, cu buzele strâmbate într-un zâmbet disprețuitor.

— Speram că mă poți ajuta cu niște informații, a spus el, păstrându-și rânjetul pe față. Câțiva dintre acești foști colegi ai dumitale, doctor Salagen, par să se fi evaporat. Nu mai e nici urmă de viețile lor.

— Nu înțeleg.

— O să-ți explic. Am reușit să obținem informații despre circa o sută de colegi de-ai dumitale, doctor Salagen. Vreo șapte dintre ei au dispărut. Nu există nicio înregis-

trare a existenței lor. Nu cheltuie bani, n-au conturi bancare, nu există niciun certificat de deces, niciun dosar medical nou. Nimic. Au încetat să mai lase vreun semn de viață acum vreo cinci sau șase ani.

Am ridicat din umeri.

— Dacă folosești arhivele românești, s-ar putea să mai găsești alte câteva mii de persoane în aceeași situație. Nu-i cea mai organizată țară din lume.

A rămas tăcut câteva clipe. A scos alt dosar și a verificat reportofonul. Lumina roșie strălucea neiertător.

— Doctor Salagen, începu iar Balder, te rog să explici natura relației dumitale cu doctorul Xiao Lin.

M-am uitat pieziș la Bronson. Stătea pe canapea, uitându-se la Balder fără nicio expresie pe față. Asistentul lui Bronson studia cu mare atenție peretele dinspre est al livingului meu.

— Am lucrat împreună la Lockwell, am spus.

— De câtă vreme îl cunoșteai pe doctorul Lin?

— De vreo zece ani. Poate mai mult.

— Socializați împreună?

— Într-o oarecare măsură. M-a invitat la el acasă de câteva ori și eu pe el. O cunosc pe soția lui, Mei.

— Ai colaborat cu doctorul Lin la vreun proiect în afara muncii voastre de la Lockwell?

— Nu.

— I-ai împărtășit doctorului Lin vreo informație deosebită despre munca ta, o informație adițională față de cele impuse de munca voastră obișnuită?

— Nu știu la ce te referi când spui informație adițională. Lucram împreună, împărtășeam orice informație era nevoie. Amândoi aveam autorizațiile necesare.

Balder și-a notat ceva în carnet.

— De câtă vreme îl cunoști pe Feng Zhijian? a continuat el.

Numele acela mi-a înghețat sângele în vine.

— L-am întâlnit prima dată săptămâna trecută.

— I-ai cunoscut vreodată pe Feng Zhijian, David Chang sau Evelyn Chang sub alt nume?

— Nu i-am mai întâlnit pe oamenii ăștia niciodată în viața mea.

— Ești sigur, doctor Salagen?

M-am ridicat în picioare.

— Ia pleacă dracului din casa mea! am spus.

Balder a surâs. S-a ridicat încet de pe scaun. Un moment, m-a cântărit cu ochii îngustați, apoi și-a luat reportofonul și a plecat fără un cuvânt către ușă, a deschis-o și a ieșit.

Au trecut minute de tăcere. Bronson își dregea vocea.

— Ce naiba a mai fost și asta, Bronson?

El a ridicat mâinile cu palmele în sus.

— Îl știu pe Balder de puțină vreme, a spus el. Presupun că e un bun profesionist. Deși – a gesticulat cu mâinile în lateral – își are ideile lui, prioritățile lui.

— N-am de gând să accept porcăria asta, am spus. Și-n afară de asta, aș vrea să primesc și eu niște răspunsuri.

A gesticulat din nou.

— Sigur, întreabă, m-a invitat el.

M-am așezat la loc.

— I s-a făcut autopsie lui Xiao Lin? Ce-a pățit?

— Contuzii la cap, fracturi multiple și hemoragie internă severă. Ultima e cauza morții. Nu i-am găsit nicio urmă de preparate chimice în sânge, în afară de niște medicamente obișnuite și o cantitate mică de alcool.

— Și chiar crezi c-a fost un accident?

— Sincer, nu, a spus el. Îți răspund la întrebări, atât.

— De unde știi că oamenii de la LAX erau răpitori profesioniști?

— Amprente și dosare de la Interpol. Dintre cadavrele recuperate de la restaurant, două sunt încă neidentificate, n-aveau niciun act la ei, nu s-a putut face identificarea pe bază de amprente, nimic. Presupunem că erau un fel de agenți locali „în adormire", reactivați.

— Dar omul în care am tras eu?

— E posibil să fie unul dintre morți. Cei doi neidentificați au fost împușcați amândoi cu un Glock 45. Am găsit arma pe podea, descărcată, după cum îți amintești tu, că ai golit un pistol. Unele amprente sunt ale tale.

— Era un ins în costum gri. Cine era?

Bronson a zâmbit acru.

— Identificat drept angajat la Consulatul General al României la Los Angeles. Amicul tău, Popa, trebuie să fi solicitat protecție, pe cineva care să-i păzească spatele. În acte, omul lucra la serviciul de securitate al consulatului.

Mi-am amintit intervenția stângace a acelui om și grindina de gloanțe care l-a lovit.

— Ce noimă au toate astea? am întrebat.

Bronson a clătinat din cap.

— S-a făcut o greșeală de partea noastră când ai fost eliberat. Unul dintre agenții noștri acoperiți a făcut exces de zel și toți cei care v-au capturat au fost omorâți, din nefericire.

Unul dintre agenții acoperiți. Pașii ușori, cele două degete apăsate pe gâtul meu în căutarea pulsului, asigurându-se că mai trăiesc. Mânia și neputința mi-au răbufnit în piept la amintirea aceea.

— E absurd! am strigat la el. Xiao Lin omorât! Cris Popa omorât! Toți oamenii ăștia omorâți! Pentru ce?

Bronson mi-a aruncat o privire lungă, din nou lipsită de expresie. A înșfăcat mica servietă cu care venise, a deschis-o și a scos o foaie de hârtie. A ținut-o astfel încât să nu văd ce scrie pe ea.

— Dă-mi voie să-ți arăt ceva, doctor Salagen. Am recuperat bagajul pierdut al amicului dumitale, domnul Cristian Popa, și l-am percheziționat amănunțit.

Mi-a dat foaia de hârtie.

— Asta am găsit ascuns în valiza lui, într-o copertă dublă. Aici e o copie, originalul e păstrat în altă parte.

M-am uitat la hârtie. Era o fotografie imprimată pe ea, iar imaginea mi-a oprit respirația. Era cea arătată de Yvette Nahman la întrunirea de la Lockwell: imaginea motorului străin de tip MORPHEM decriptată de NSA. Am privit cu mare atenție bucata de hârtie pe care o țineam în mâini. Cristian Popa o adusese în valiză. Și poate că murise pentru ea.

— Doctor Salagen, a spus Bronson, cu o nuanță nouă în voce, cred că era cazul demult să clarificăm câteva de-

talii din trecutul dumitale. Spre exemplu, avem nevoie de ajutorul dumitale ca să precizăm reședința actuală a unei persoane pe nume Victor Petrescu.

Reușise chiar să pronunțe numele lui Victor corect, ca în română. Fără r-uri englezești, cu u-ul corect la final. Un trecut îngropat, lăsat în urmă, se întorcea la viață, obsedant.

— De unde aveți numele ăsta? am întrebat.

— Te rog să întorci hârtia pe partea cealaltă, a spus Bronson.

Pe spate erau scrise de mână două nume. Primul era Victor Petrescu, subliniat. Celălalt era tot un nume românesc, Cornel Oniga.

— Am făcut niște cercetări, doctor Salagen. Un anume doctor Petrescu este coautor, împreună cu dumneata, la două rapoarte apărute în Jurnalul de Fizică Aplicată publicat de Academia Română. O apariție în 1986 și cealaltă în 1988. Nicăieri nu apare nimic recent de domnul Petrescu. De Cornel Oniga sunt multe, dar niciuna nu pare să aibă vreo legătură cu dumneata sau cu munca dumitale.

Am ridicat foaia de hârtie, uitându-mă cu atenție la numele lui Victor, scris pe ea.

— Victor Petrescu era un prieten vechi, am spus. E mort de șaisprezece ani. De Cornel Oniga n-am auzit niciodată.

35

Așteptam să se îndesească noaptea și ascultam respirația nocturnă a orașului. Huruitul îndepărtat al autostrăzii, avioane în trecere și vaierul câte unei sirene amestecat în bezna fluorescentă a zonei metropolitane Los Angeles.

Molfăiam un trabuc ieftin, îl mai reaprindeam din când în când și între timp beam constant scotch, în cantități insuficiente ca să mă îmbăt de-a binelea. Doar ca să-mi păstrez mintea amorțită. Amintiri de demult reveneau la viață, împreună cu visuri ciudate visate cu ochii deschiși. Vechi coșmaruri ieșeau din nou la suprafață și porneau să mă bântuie.

Le respingeam cu whisky și cu fum. Aveam o senzație de parcă aveam o greutate toxică în stomac și mă străduiam să întârzii vomitatul. Dar era inutil. Fusese inutil de la bun început să păstrez totul în minte atâția ani. Trebuia să dezgrop tot ce lăsasem în urmă și să încerc să găsesc răspunsuri. Trebuia să mă întorc la trecut și să fac pace. Când mă gândeam la asta, după atât de mulți ani, părea o decizie atât de simplă și de logică, încât mă uimea că o amânasem atâta vreme. Trebuia să mă întorc în vechea țară.

Pe când luam, în sfârșit, hotărârea, începeau să sufle în rafale vânturile numite *Santa Ana*. Șuieratul vântului producea ecouri prin casă. Tânjeam după Jane, tânjeam după un suflet.

Dintr-un sertar al biroului am scos o veche agendă telefonică. Numere vechi, tăiate și suprascrise cu altele noi, umpleau paginile. Am găsit numărul pe care îl căutam și l-am format. În Montreal, noaptea era mai aproape de revărsatul zorilor. A răspuns cineva după ce telefonul a sunat de multe ori.

— Cine naiba e? a întrebat o voce de om adormit.

— Sunt Matei. Iartă-mă că dau așa buzna în visele tale roz-bombon.

— Matei, a spus vocea. Hai să-mi bag...!

Apoi și-a revenit și a pufnit în râs.

— Să-mi bag, măi omule, au trecut ani de zile. Ce naiba mai faci? Știi cât e ceasul?

— Știu și îmi pare rău. Am de pus la punct ceva logistică.

— Aha, a spus el. Stai o clipă.

Am auzit un robinet și clinchetul unui pahar.

— În regulă, pușlama bătrână ce-mi ești, a spus el cu glas înviorat. Ce pot să fac pentru tine?

— Mai ai locuința aia în București?

— Îhî. Faci vreo călătorie?

— S-ar părea că sunt nevoit s-o fac.

— Când ai fost acolo ultima dată?

— În '95. Îți aduci aminte. Când a murit bătrânul meu.

— Mai e nevoie să treci neobservat?

— Pe cât posibil.

— Aha, a spus el.

A tăcut un timp, gândindu-se, apoi a continuat:

— Am un ins care stă acolo cu chirie. E plecat cu o treabă pentru câteva săptămâni, e de-ajuns?

— Suficient

— Cât de repede pleci?

— Cât de repede pot.

— Îți trimit o cheie până dimineață.

— Tu ești bine? l-am întrebat.

— Aproape divorțat, a mârâit el. E aceeași japiță dintotdeauna, dar au trecut douăzeci și șase de ani și, pur și simplu, e greu să te desparți. Știi cum e. Ce face Christine?

— S-a întors în Franța. Noi am reușit să ne despărțim.

— Ah, frate! a spus el și a râs în barbă.

— Asta-i viața, bătrâne. Încă ceva. S-ar putea să am nevoie de-o mașină în București.

— O să te trimit la niște oameni. Numai bani gheață și depozit mare.

— În regulă. Mulțumesc. Iartă-mă că te-am trezit.

— E-n regulă. Mă bucur că te-am auzit.

— Mai vorbim noi, moșule.

El a pufnit. Eu am închis.

O luminiță roșie clipea lângă sticla cu scotch. Robotul telefonic, rămas neverificat pentru toate zilele în care lipsisem. Mi-am turnat de băut, în timp ce aparatul derula mesajele. Vocea lui Cris Popa s-a întors din morți și mi-a spus că era în Chicago, între zboruri. La revedere, prietene. Nu mi-ai fost niciodată cine știe ce simpatic, dar aș fi preferat să ai o soartă mai bună. Mora, manifestând o nerăbdare crescândă. Vocea lui Cam, întrebând încet: *„Matei, unde ești, ce se-ntâmplă cu tine?"*

Apoi respirația cuiva și o voce: *„Unde naiba ești?"*

Am încremenit.

Cruiff.

Am derulat înapoi: *„Unde naiba ești?"*

Am scurs paharul și mi-am turnat ce mai rămăsese în sticlă, m-am așezat și am tot băut, simțind că eram obosit, dar nu mai eram zdruncinat. Scotch-ul și-a făcut rapid efectul, turnându-mi plumb în brațe. Afară, vântoasa se oprise și LA își preschimba respirația nocturnă în zgomotele matinale ale unei zile noi.

36

Xiao Lin zâmbea în visul meu. Își ținea în mână ceașca de porțelan cu ceai, surâzând, în picioare, lângă o fântână.

M-am trezit în lumina puternică a soarelui de dimineață. Am făcut un duș și apoi am format toate numerele lui Cruiff. La fiecare robot telefonic, vocea lui se auzea sec și profesional, sistematic aceeași, odată cu fiecare număr format. Am pus receptorul la loc în furcă.

Afară, două Forduri Crown Vic stăteau de gardă, unul în fața casei, iar celălalt parcat mai departe, pe stradă. Am urcat în Mustangul meu și i-am pornit V8-ul. Zgomotul a făcut să sară doi inși afară din Fordul parcat mai aproape și să-mi facă semne să opresc. Unul dintre ei a venit lângă geam și mi-a spus:

— Avem nevoie de un itinerar, domnule.

— Al meu?

— Da, domnule. Veți fi escortat în permanență.

Le-am dat indicațiile de traseu până la Lockwell și am plecat. Cele două mașini s-au înscris lin în fața și în spatele Mustangului meu. Au ținut aproape tot drumul pe autostrăzi până la destinație.

La Lockwell, biroul lui Cruiff era gol. Totul arăta de parcă tocmai ieșise: hârtii împrăștiate pe birou, o schiță desfășurată, cu un creion mecanic lăsat deasupra. Și totuși, se simțea că în cubicul nu mai fusese nimeni de ceva timp.

L-am sunat pe Meinhardt.

— Nu l-am văzut pe Bob în ultima vreme, a spus el. Ați dispărut toți, măi băieți. Bob era necăjit din cauza accidentului lui Xiao. Zicea că are de gând să-și ia câteva zile libere. Tu ce-ai pățit? Nici pe tine nu te-am mai văzut de niște zile.

Am inventat o poveste și i-am mulțumit. Dintr-un registru Lockwell, mi-am notat adresa de acasă a lui Cruiff și am plecat.

☆ ☆ ☆

Casa lui Cruiff era surprinzător de burgheză, pe o stradă cu proprietăți costisitoare, peluze imaculate și mașini lucioase parcate pe alei particulare. Mobilier de grădină superb, din lemn, era răspândit prin mica grădiniță din fața casei. Peretele înalt și curbat care găzduia ceea ce părea a fi o scară interioară era decorat cu un vitraliu mare și frumos lucrat.

Am sunat la intrare și am așteptat. Nimic nu mișca înăuntru, nimeni n-a venit la ușă. Am ciocănit și am strigat. N-am primit niciun răspuns.

Mă simțeam supravegheat. Ușa casei de alături s-a deschis. A ieșit o femeie brunetă, îmbrăcată în pantaloni și bluză de trening și încălțată cu pantofi de sport, parcă pregătită pentru sala de fitness. Era coreeancă sau chinezoaică. M-a salutat politicos, cu un zâmbet, și a așteptat.

— Bună dimineața, am spus. Îl știți pe Bob? Bărbatul care locuiește aici?

Ea s-a apropiat și a dat iar din cap.

— Domnul Robert. Nu-i acasă.

Pe chipul său binevoitor, ochii mă cercetau fără ocoliș.

— Lucrez cu Bob, am spus. Trebuie să vorbesc cu el.

Zâmbind politicos, femeia a aruncat o privire rapidă la berlinele albastre și la ocupanții lor.

— A murit un prieten al domnului Robert, a spus ea. Domnul Robert a zis că pleacă.

Zâmbetul i-a rămas lipit pe față.

— N-a zis unde se duce?

Ea a zâmbit și a scuturat din cap.

— Îmi pare rău, nu știu.

I-am mulțumit și m-am întors la mașina mea, gândindu-mă. Înainte de-a urca în Mustang, m-am dus la una dintre mașinile de escortă și le-am dat adresa biroului din Pasadena. Trebuia să mă văd cu Mora.

Odată așezat la volan, m-am întors și am mai privit o dată locuința lui Cruiff. Femeia stătea tot acolo, în dreptul ușii de la intrare, zâmbind și urmărindu-mă.

☆ ☆ ☆

Mi se învârteau gândurile întruna în minte, pe când îmi îndemnam Mustangul spre sud, pe 101, către joncțiunea cu 134. Mașina de escortă din spate îmi făcea semne cu farurile. Acceleram. Am încetinit și am ieșit de pe 134 la Harvey, pornind pe Colorado către clădirea de birouri.

Ștefan Mora era acolo. Mi-a răspuns la salut cu o privire înnegurată.

— Unde dracu' ai fost? m-a întrebat.

— Probleme personale. Îmi pare rău că n-am mai dat niciun semn.

M-a măsurat din priviri în timp ce își făcea cafeaua.

— Frumoasă vacanță, a spus.

Nu i-am răspuns. El a turnat cafeaua proaspăt făcută în două căni.

— Poți să mă pui la curent despre situația simulărilor? l-am întrebat.

S-a dus la unul dintre terminale.

— Trage-ți un scaun, m-a îndemnat peste umăr.

A tastat câteva linii de comandă și a pornit codul de modelare grafică.

— Mai întâi, geometria, a început el să-mi explice. Datele pe care mi le-ai trimis au fost bune, n-am avut mare lucru de peticit. Am reușit să fac un model în două zile.

— Care-i situația acum?

— Rulez ambele cazuri: modelul despre care zici tu că ar trebui să meargă și ăsta al doilea, care a explodat.

— Din ce-ai obținut până acum, poți să-ți dai seama de diferențele de operare dintre versiunile astea două de motor?

— Încă mai fac calcule. Aș mai avea nevoie de vreo două săptămâni.

Am închis ochii. Ce lungă e o săptămână! Mor oameni și dispar oameni într-o săptămână.

L-am întrebat brusc:

— Îl mai știi pe Petrescu, de pe vremuri, de la Institut?

Părea surprins.

— N-a murit demult, în '89?

— Ba da. Tocmai mă gândeam la el mai deunăzi.

— Îmi aduc aminte de el. Băutor redutabil.

— Ai auzit vreodată de unul, Cornel Oniga?

El a apăsat tasta Enter, cu ochii pe ecran, suduind.

— Iar s-a blocat, a spus și s-a întors către mine. Cine?

— Cornel Oniga.

A ridicat din umeri.

— N-am auzit de el. De ce?

— Întreba cineva.

— Cine întreba?

— Nu contează. Prea multe amintiri din trecut.

Ochii i s-au transformat în două fante înguste, prin care mă urmărea cu răceală.

— În ce mă privește, trecutul e mort, a spus el.

M-am ridicat în picioare, gata să plec.

— Ce mai face Cam?

— Face bine, a spus el.

Am rămas tăcut, neștiind ce să spun. M-am dus la o fereastră și m-am uitat vreun minut la traficul de pe 134.

— O să fiu plecat vreo zece zile, cam așa, i-am spus.

Mora s-a încruntat.

— Aha. Călătorești?

— Nu, nu tocmai. E vorba de un tratament pe care ar fi trebuit să-l fac cu mult timp în urmă.

— Distracție plăcută, a spus, după care s-a răsucit cu scaunul și s-a apucat să lucreze la tastatura computerului.

Afară, pe trotuar, mi-am aprins iar o țigară, cu fața la stradă. Oamenii din cele două mașini de escortă erau și

ei afară, stând de vorbă. Unul dintre ei m-a văzut și toate capetele s-au întors spre mine. Am rămas pe loc, indecis, cu o mulțime de gânduri învârtindu-mi-se prin minte, în timp ce ei priveau și așteptau.

Aveam nevoie de ajutor. Și exista un singur om în stare să mi-l ofere.

37

Era un SUV negru, parcat în fața porții, pe strada Citrus. Prezența lui m-a făcut să sun la sonerie, în loc să-mi folosesc cheia. Poarta s-a deschis cu un bâzâit și un bărbat a ieșit din locuință să mă aștepte pe treptele de la intrare. Era Ernesto.

— Bună sincronizare, a spus el și m-a poftit înăuntru. Domnul Mason vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Cum îi mai merge? am întrebat, pe când intram amândoi în hol.

O rază de soare s-a reflectat în șoldul stâng al statuii negre și mi-a atras privirea într-acolo.

— Domnul Mason a fost operat săptămâna trecută, a spus Ernesto și m-a condus pe scară, spre etaj. Acum se recuperează.

Am înțeles adevărul despre starea lui Hal de cum l-am văzut. Părea să fi pierdut jumătate din greutate, pielea de pe față i se închisese la culoare și se zbârcise și mai tare, ochii îi erau duși în fundul capului. M-a salutat pe tăcute și a dat din cap către Ernesto, care a înțeles ordinul și a ieșit din cameră. Hal a arătat către bar, unde aștepta pregătită o sticlă cu pereți groși și închiși la culoare. Am turnat ce beam de obicei și i-am dat paharul lui Hal.

— Cât ți-au dat? l-am întrebat de-a dreptul.

El a râs încet și a sorbit o picătură. Îi tremura mâna.

— Două luni, maximum. Cred că-i mult mai puțin de-atât.

Vocea îi era calmă, de parcă nu-l privea pe el chestiunea aceea.

Am băut și eu – un scotch de calitate, cu gust subtil, un Aberlour.

— Presupun că ai ceva de povestit, nu? a spus Hal, reglându-și din nou scaunul într-o poziție de odihnă.

I-am prezentat întregul film al evenimentelor, LAX, captivitatea, eliberarea. El a ascultat cu ochii închiși, fără să pună vreo întrebare până am terminat.

— Mare greșeală să-i omoare pe toți cei care te-au luat prizonier, a spus el și a strâns din buze, transformându-le într-o linie severă. S-a dus orice posibil indiciu către cine-o fi fost în spatele operațiunii.

Și-a ridicat paharul cu o mișcare cursivă și se pregătea să mai guste un strop, când l-a apucat tusea. Nu și-o putea controla. M-am repezit spre el și i-am înclinat scaunul și mai mult pe spate. Mâna i s-a întins după masca de oxigen. I-am fixat-o pe gură. Treptat, și-a înăbușit tusea și a rămas nemișcat, respirând cu ochii închiși, cu tenul și mai întunecat decât înainte, de la sângele care îi năvălise în cap.

M-am așezat pe canapea și am așteptat.

Au trecut câteva minute. Respirația lui Hal a continuat normal și am crezut că adormise. Apoi mâna i s-a întins să caute panoul de control al scaunului și l-a ridicat din nou în poziție verticală.

— Ar trebui să te las să te odihnești, i-am spus.

El mi-a respins cuvintele cu un gest iritat.

— Cât de curând, o să am parte de odihnă din belșug.

Și-a întors din nou privirea asupra mea.

— Din ce motiv crezi că vrea cineva să te răpească?

— Nu știu. Asta mă sâcâie, nu văd nicio logică.

— Dar instinctul ce-ți zice? a întrebat el brusc. Lasă logica.

Deodată era atent, fixându-mă cu o privire atât de intensă, încât am evitat să mă uit în ochii lui.

— S-ar putea să aibă legătură cu chinezii, am spus.

— Chinezii?

— Mi-au făcut o ofertă. Omul de legătură era un chinez cu care lucram la Lockwell. El m-a invitat la masă, la un local din Monterey Park. Doi bărbați și o femeie; mi-au făcut o ofertă pentru motor, deghizată drept ofertă pentru o tehnologie comercială, dar era clar ce doreau. Am refuzat.

I-am relatat întâlnirea de la Ocean Star. A ascultat nemișcat, sorbindu-mi fiecare cuvânt.

— Fascinant, a spus apoi, cu ochii aprinși de o pasiune misterioasă. Sunt conștienți că au făcut rost de o tehnologie revoluționară. Mai știu și că designul pe care au pus mâna e greșit, le-a explodat în nas. Și înțeleg că nu pot să obțină principiul corect decât de la tine. Cum au ajuns să-și dea seama de asta?

— Nu-s convins că-ți înțeleg raționamentul.

Hal s-a uitat la mine și a zâmbit larg.

— Ești încă foarte tânăr, a spus el. Dă-mi voie să-ți explic: Nu am nicio îndoială că acești chinezi au obținut planurile motorului de la Lockwell. Poate prietenul tău chinez sau altcineva de-acolo le-a furnizat fișierele CAD. Motorul de la Lockwell a explodat într-un fel foarte ciudat –

ai observațiile acelea făcute cu satelitul, care arată că a fost ceva ca o mică detunătură nucleară. Motorul chinezesc a explodat în același fel. Ești de-acord?

— Da.

— Atunci, uite un lucru interesant: nimeni de la Lockwell n-a venit să te caute după ce le-a explodat motorul. Pe de o parte, politica lor internă era mai importantă decât lămurirea designului, iar pe de altă parte, niciunul dintre colegii tăi nu era convins că tu deții cheia designului corect, chiar dacă tu ai inițiat întreg proiectul. Cu alte cuvinte, Lockwell n-avea încredere în competența ta. Așadar, dacă chinezii își au omul lor infiltrat la Lockwell, omul acela nu i-ar sfătui să te caute pe tine ca să obțină designul corect. Dar ei pe tine te-au căutat. De unde știau?

— Nu-s convins că dețin designul corect, Hal. De aceea încerc să fac atâta cercetare.

El a clătinat din cap.

— Îți scapă ideea.

S-a lăsat pe spate în scaun, epuizat, cu ardoarea diminuată.

— Mi-ar prinde bine câteva picături, a spus el și a arătat cu bărbia către sticlă.

M-am ridicat și i-am pregătit băutura. Și-a ridicat paharul astfel încât să poată atinge cu buzele cuburile de gheață proaspete și să absoarbă gustul vag al scotch-ului.

— Se mai întâmplă ceva, în paralel cu toate astea, am zis.

— Ce se mai întâmplă?

— O rachetă de croazieră de mare altitudine a fost lansată către Coasta de Vest în aceeași zi în care m-am întâl-

nit eu cu chinezii. Am fost luat pe sus imediat după întâlnire de niște inși în costume și dus la o bază aeriană din Mojave, ca să asist la interceptare. Am motive serioase să cred că propulsia rachetei era din genul MORPHEM.

El a dat din cap încet.

— Am văzut un raport despre asta. Crezi c-a avut vreo legătură cu chinezii cu care te-ai întâlnit?

— Nu. Probabil e o coincidență.

— Probabil, a încuviințat el. Cei de la NORAD au determinat traiectoria. Racheta a fost lansată de pe un trauler pirat, care a fost sabordat la scurt timp după lansare.

— Cine a lansat-o?

El a dat din umeri și a oftat, obosit. Ochii săi negri s-au umplut brusc de tristețe, într-un moment în care autocontrolul său de fier dădea rateuri.

— S-ar putea să nu mai trăiesc să aflu, Matt. Sunt obosit și pe moarte.

I-am luat paharul, i-am pus cuburi noi de gheață și le-am udat cu scotch. Când i l-am dat înapoi, l-am strâns cu blândețe de umăr. El m-a apucat de antebraț și m-a ținut lângă el.

— Cine-a publicat poza motorului pe internet a oferit și sistemul pentru atacul cu rachetă, a spus el, continuând să mă țină de antebraț. În toți acești ani, m-am luptat cu proliferarea armelor de diverse tipuri, ca s-ajung să le văd apărând tot mai des, peste tot, îndreptate spre țara asta.

Mi-a dat drumul și a făcut un gest către canapea.

— Stai jos, te rog, mi-a cerut. Vreau să discutăm planul tău de acțiune.

M-am conformat. Mai aveam niște scotch în pahar și l-am dat pe gât.

— Cum a mers la interogatoriu? a întrebat Hal.

— Le-am zis aceleași lucruri pe care ți le-am zis și ție.

— Cine era șeful?

— Un tip pe nume Bronson, de la FBI.

— Mai era cineva?

— Un tip de la CIA, îl cheamă Balder. Mă freacă la cap cu rahaturi, habar n-am ce vrea.

— Dar cu Bronson cum stă treaba, ai încredere în el?

— Da, într-o oarecare măsură.

Hal s-a uitat iar la mine cu privirea aceea intensă, cercetându-mi expresia feței, în timp ce eu jucam ușor cuburile de gheață în pahar.

— Bun, și-acum? a întrebat el.

Am pus paharul pe măsuță.

— Aș vrea să-ți cer ajutorul. De-asta am venit aici.

El a zâmbit cu o satisfacție subtilă.

— În sfârșit. Ia zi.

— M-ai întrebat ce-mi zice instinctul. Instinctul meu e că trebuie să mă întorc în România.

— De ce?

— Am lăsat acolo niște treburi neterminate, Hal, îți aduci aminte. Instinctul îmi spune că trebuie să mă întorc și să fac pace cu trecutul.

— Cum anume?

— Nu-mi dau seama. Credeam că tot ce-am lăsat în urmă e mort și îngropat. Ani la rând am simțit că nu mai e cale de întors. Dar acum simt altceva.

— S-ar putea să fie periculos.

— Îmi asum riscul.

El a dat din cap a încuviințare și, în timp ce cântărea lucrurile în minte, privirea i s-a tulburat iar. Și-a luat paharul și a închis ochii, sprijinindu-și capul pe tetieră.

— Cu ce pot să te ajut? m-a întrebat.

— Cu logistică. Am o escortă care mă supraveghează continuu și pe față.

— Ce-ți trebuie?

— Ajută-mă să ies din țară. Mi-am aranjat să mă duc undeva în București, unde pot să stau fără să atrag atenția.

A deschis ochii și m-a fixat cu privirea lor intensă, scrutătoare.

— Ce vrei să faci în București? a întrebat.

— Să-mi bag nasul pe ici, pe colo. Să încerc să dau de niște oameni pe care-i știam pe vremuri, să-i ascult ce spun.

El a strâns din buze într-o grimasă de îndoială.

— Pot să-ți dau cu tine un om sau doi.

— Nu, am refuzat. Trebuie să mă duc singur.

S-a uitat la mine gânditor, apoi a dat din cap încet.

— Poate instinctul tău e corect, a spus el și din nou i-a alunecat privirea, deși mintea continua să-i lucreze. Probabil că acolo e rădăcina multor lucruri.

A mai băut puțin.

— Am învățat, cu vremea, a continuat el, că fiecare capitol din viața ta pe care îl lași deschis are să se întoarcă la tine cândva pentru o încheiere. Fiecare încheiere se transformă, până la urmă, într-un nou capitol care cere o continuare, dar, în orice caz, totul se întoarce la tine. Poate

ai lăsat acolo prea multe lucruri neterminate, Matt. Indiferent ce faci, ele tot se vor întoarce la tine să primească o încheiere, într-un fel sau altul.

— Nu știu cum e cu cercurile, am spus. Pur și simplu, simt că trebuie să mă întorc și să îngrop morții pentru totdeauna.

Și-a mutat scaunul mai aproape de mine și m-a privit lung.

— O să te ajut, a spus el. Sper că înțelegi ce faci. Jocul ăsta e mortal. Cât cauți tu ce ai de căutat, există oameni care caută și ei ce au de căutat, oameni duri și tenace, gata să facă orice pentru scopurile lor. Vreau să fii atent și să fii pregătit să te retragi din orice situație care riscă să se complice. Există profesioniști care pot să se ocupe de astfel de situații.

Am dat din umeri.

— Sigur, înțeleg.

— Ți-aș sugera să iei pe cineva cu tine.

— Pe cine să iau cu mine?

Și-a lăsat paharul pe birou, obosit, cu respirația întretăiată.

— Pe cineva care să te încetinească, cineva care să te facă să te gândești de două ori, să te împiedice să te-arunci cu capul înainte, a spus el domol.

— Jane? am exclamat, numele aproape scăpându-mi singur de pe buze.

— Da, cineva ca ea.

— Păi, da, dar ea... nu pot s-o asociez cu așa ceva. Nu se potrivește.

— Ai fi surprins să afli ce se potrivește și ce nu se potrivește într-o poveste ca asta, a spus Hal. Ce-ar fi s-o rogi, pur și simplu?

Era tot mai obosit și vorbea cu mari eforturi. M-am ridicat în picioare, gata de plecare.

— Stai, m-a oprit el și mi-a arătat iar canapeaua.

M-am așezat la loc. El și-a deplasat scaunul către computer și a început să tasteze. Pe ecran a apărut o fereastră de calendar. Hal tasta și se oprea din când în când, să se gândească. După câteva minute, a scos o foaie la imprimantă și mi-a dat-o.

— Citește și memorează instrucțiunile astea, mi-a spus. Ai să te întâlnești cu Ernesto în locul scris aici. Să-ți pregătești bagajul și să-l lași în mașină, cu ușile și portbagajul descuiate.

Am citit de câteva ori setul de instrucțiuni.

— Roag-o pe fată să vină cu tine, a insistat el. Dacă vrea să vină, asigură-te că are pașaport. Indiferent dacă vine sau nu, instrucțiunile rămân aceleași. Clar?

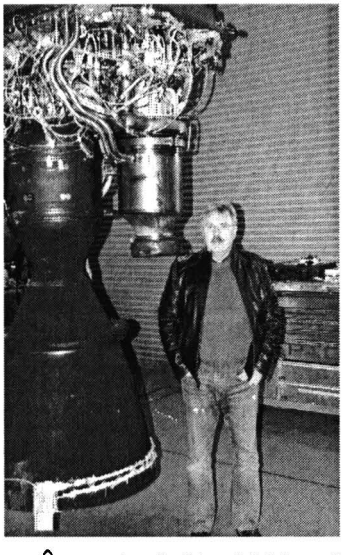
— Clar.

S-a lăsat din nou tăcerea. M-am ridicat și am întins mâna. El a zâmbit cu căldură și mi-a apucat-o cu ambele mâini.

— Mulțumesc, Hal, am spus, simțindu-mi gâtlejul uscat și dureros.

— Să-ți fie cu folos călătoria, a spus el încet, în loc de rămas-bun.

Despre autor

Bogdan Marcu s-a născut la 13 aprilie 1959, în Bacău. A rămas fascinat, la vârsta de 10 ani, de primul pas al omului pe Lună şi atunci a luat decizia de a urma o carieră în acest domeniu. În 1984, a absolvit Institutul Politehnic din Bucureşti, secţia Aeronave, iar din 1991, beneficiind de o bursă, a urmat cursurile Universităţii din California de Sud, pe care le-a definitivat cinci ani mai târziu.

Specializat pe propulsia rachetelor, numele său a căpătat rezonanţă în industria americană de profil, de-a lungul ultimelor două decenii.

Începând din 1998, a lucrat la corporaţia Rocketdyne, în cadrul proiectelor de fabricare a motoarelor pentru navete spaţiale. Prin 2010, citind despre proiectele vizionare ale lui Elon Musk, a hotărât să se alăture echipei care a dezvoltat propulsia celebrelor, de-acum, rachete Space X, unde, din 2011, a proiectat turbinele motoarelor Merlin 1D si MVacD, care echipează Falcon 9 şi prototipul Raptor, al rachetei BFR, destinată misiunilor spre planeta Marte. În 2016 s-a reîntoars la Rocketdyne, lucrând la dezvoltarea turbinelor noilor motoare RS-25, pentru NASA Space Launch System (SLS).

Scrierea romanului „Proiectul Morphem" a durat doi ani şi face parte dintr-o iniţiativă a Institutului American de Film din Los Angeles, care a avut ca scop transformarea oamenilor de ştiinţă în autori. Proiect care, în ce-l priveşte pe Bogdan Marcu, se pare că a reuşit pe deplin.

Am depistat obiectul azi dimineaţă, la ora 11:00. Indiferent ce-o fi, vine spre noi în viteză. Forţele aeriene US Pacific Command au trimis câteva F-15 din Hawaii, de la Hickam, cu rachete de interceptare la mare altitudine, dar n-au observat decât dâra de condensare. Numai NORAD e capabil să-l urmărească. Apare şi dispare într-una pe radare şi, în plus, se pare că îşi măreşte viteza constant. Am încercat trei interceptări, toate au eşuat. Şi nu ştim care e natura sa.

Trebuie să ştim dacă există vreo posibilitate ca obiectul pe care îl urmărim să fie propulsat de ceva precum MORPHEM. Obiectul ăsta o să traverseze coasta de vest în mai puţin de 30 de minute şi nu ştim ce duce la bord!

ISBN 978-606-9057-18-6

9 786069 057186

